

בעוזר

שער הלוות

כח

חידושי תורה רבנו עמרם הסידא

הלכות תפילה - משנה הלכות

יצא לאור לרגל שמחת הבכר מצווה של הבה"ח שטומאל אליו קליין נס
נד ב"ק מ"ן ארמו"ד שליט"א

קדמת אוניברסיטאות רמות, דוחלים טובב"ג

תמונה תשס"א

Published by

Mishne Halachoth Gedoloth Institute

Under the leadership of

Rabbi Menashe Klein

of Ungvar

Dean of Yeshiva Beth Shearim

1578 53rd Street

Brooklyn, NY 11219

לרכיש ספר זה או תקליטור תורני של כל הספרים
עם תוכנית חיפוש וtabבנית צילום, להתקשרות:

To purchase printed copies of this volume or a Compact Disk
containing all the volumes in searchable text files & PDF format,
contact:

ארה"ב Toll Free (888) 498-8642
ניו יורק New York (718) 851-0806
ארץ ישראל Israel (02) 587-0613
MishnaHalachos@mail.com

תרומותכם תאפשר לנו להמשיך בהפצת תורה בישראל

Your financial contribution is appreciated as it will help us continue to spread torah
through publishing seforim and making them available on computer.

נא לשולח תרומותכם החשובה:

Please send your generous donations to:

Machon Mishne Halachos
3301 W. Strathmore Ave.
Baltimore, MD 21215
USA

כל הזכויות שמורות תשס"ד

Copyright © 2004

**כל החכיות שMOVEDות
אין להעתיק מקובץ זה אפילו באופן חלקי.**

ויליאם אדולף דה
מכון משנה הלכות בארץ"ק
רחוב קהילת אונגרוואר 1-4
קריית אונגרוואר רמות, ירושלים תובב"א
טל. 50066 . טל. 5869097
טל. 02 5863906

לען ריבוי אנטישמיות וטומאה גזלה

גלוון מוחוד

לכבוד שפטונות תך מצחה

טל נט נאך אנטישמי טליתיא

ויל עלי

טאנטן טנטה גלאט

אנטישמי

תוכן עניינים

מדור חידושי רבנו עמרם חסידא

מבוא

ישוב קושיא על הטהרתא במסכת קידושין בענין מעילה וטלחות	..... א
ד, סימנים א-ז	..... א
בענין דבר שיש לו מתי דין, סימנים י"א-ט"ז	..... ב
בענין מומר וטהורתו, סימנים י"ז-כ"ג	..... ב
הגהות על דרשותמי סדר נזקן	..... ג
בסוגיא דדוב ומיעוט, סימן כ"ה	..... ג
מリスト בדברי רבנו הגיל שורית משנ"ה, סימן כ"ז	..... ג
אלין נסך וביאור טומו תשוי' בירוש, סימן כ"ז	..... סב
בענין טומאת אול מתשו' חת"ס לדבינו	..... סו

מדור ליקוטי דברי אגדה..... סט

מכתבי קדש..... עז

מדור תלוזות רבנו עמרם חסידא..... פא

מדור שפטין ישנים

בשפטעטנא דחנאי כפה, מהגיה'ן חי"ד כהנא העלה'ן..... קז
חנן קטן לתפילה', כונה בקצתן - מהגיה'ן רבי בנצין

טסטוארט	קג
נדר שלא לדוגמה תפילה מחותמת הזרורים אי שוואין על נזדו.	קד
פרפראות לענייני בר מצה מטורת רבותהיך	קלא
סודן הלכות תפילה - משנה הלכות	
פרק א' - תפילה עיבודם וגדרותם	קל
פרק ב' - כתיבת התפילה	קלט
פרק ג' - זמן חובה תפילה	קמא
פרק ד' - הנחות התפילה	קמד
פרק ה' - חיצזה בתפילה	קדנו
מקסימליה צלומי כתיקן רבענו עטרם הסידא	קנו-נט

מבוא

עمرם גודל הדוד היה (סוטה יב)

בשער ותנו נפקך לאלקיט על שדה החט וקיימנו ליום הגמל והגשגב הזה,
יום הגלות נגליות חזותי תורה של חד משפט מעלה, איש האלקיט
רבני עמרם חסידא כוחתו וטוהר זו קדושתו יג עלייט, אמן.

מגלגן וכות ליום זכאי ונערן אג' וכייט למלא משאלתך של רבתה
בשנים, רבים אומרים מי יראנו טוב, הלא שמעו שמעו שם ושם
של איש הפלאים שר התודה, ולא וכייט לאזה, לא וכייט עד זיומ
לכנס חזיזי הנ טילין זעירג, זיעד פה חוויר שם, שנכתבו בקיצור יתור
מהיא גודל בענוקם.

מהיזוע לנו נדףו בתלמיד ירושלמי סדר ניקין מהזרות ולנא וגיהת
רבענו עמרם חסידא ונדףו שוב בהגשיפ ערבי פסחים. וחטר על קד
כמעט שלא נתנו לנו מאמרתו של רבנו מאומה, וכ לשם שבימי זה
זהה טמיר ונעלם ק לאחד פטירתו העלים עט את תהוקו זהה.

בשנת תשל"ו הדפיס נכד ובית זיע הרהיג ר יצחק י. אילווטט
שליטא בסוף ספר הגשיפ ערבי פסחים ליקוטים והזדחות מתרחשות
ותעלחותיו של רבינו מפי ספרים וסופרים.

אכן מאת כי הייתה זאת ואתא לידיים כתיק של גיסו של ביתו והגיהק
רבי חיים קיעע זילט התכתב עם ביתו בשנותיו העזויות ביבאו
כמה טגיות חמורות בשיש. הנאהן זילט השתק את דבריו וביתו
כלשונם. ובכתיק נשאך לפולטה אג' נסכו הרהיג הנכבד מרים משה

שלזנער שליטיא, רם שסודות מענה שמהה בעיהיך יודשותא, ונוג בע טובת עין ומסוך לנו העתקה מודריהום כדי שוכל לפרטם ויבואו רבים ווואות לאזה, תוחנן נתנה לו על ק, וכן יבוק זיא אלקם בכל הברכות האמורות בספר התורה לחוב הצלחה בכל.

וזדפס את דברי תורהם כלשונם וככתבם. כן שרכנו מאמרי דברי אגדה, ואגדות, שעותרו מרבו כפי שטוטיע להלן, עריכנו גם תלילות רבו מפי ספרים וסופרים.

יזע לנו כי לא הגיעו לקאה המלאכה ולפנינו עדין הרבה עבדות עריבה, עיבת, השוואות, וכן עד מסטר חיזיחסים של רביינו שלא הצלחן להבניסם לקבן וזה אמרם רצונו העש להוציאו לאור לקרהות שטחחן של מן אודטיר שליטיא בהנס נסדו זיקך הב שטואל אליו נז לעל התורה והמצות גמיט אמר להדייס את הדברים בחובות ואודה כי יתוטפי ملي וגדריס הכל באופן מסודר ומעובד ככל שידינו מגעת בעיה.

כן הוטפנו מכתבי תורה ותשובה מכיק ובתיתו זיע הנגעים לעניינו תפליין, כאשר זיאוה עני הקרוא.

להשלמת החובות ובאו הלכאות תפליין עפי פסקי משנה הלכות ייד תליקם. אף כאן דענו כי לא הגיעו אפילו להציג של הלכתא רבוזא המפורטים בספריו הגולים משנה הלסת - מכל מקום לרוג שמתה רב בר מצה, בבחינת דבר בעוט מה טוב הצלחן להגיאו במתכונתו הנצחית, ובעה נשוב ונשגה פרק זה בהרחבה כראוי.

ולטיזם נעיד תפלה ונghost ברוחתינו לרבע הגהיל, נאן שט התפאהו, מן שליטיא יטם על ימי מלך ווטף לחוב הצלחה

והחבה, ונכח להלות מבואר תורהן באור מים חיים, דברי אלקים
חיים, עדי יבא יין והיתה לה מלוכה בב'א

בשם מערכת מפן "משנה הלכות"

הרבי דוד שפרא

חידושי תשובות

רבנו

עמרם חסידא

ישוב קושיא על המתדרש"א במסכתקידושין בעניין מעילה ושליחות י"ד

התלמיד דברי מי שומעין ובין
ללייטה דאי בעי עביד איז בעי לא
UBEID AIIN SHIK L'TAN D'ZHUTAM AIIN
יודע שהשליח יטbor אבל סאן יודע
הוא שיקח טבורו שהוא סבר
שהוא שלו. ולייל גני גנב וטבה
בשבת זומקילה בטובות ע"י אחר
ופrisk וכי תיכון מצינו שזה חוטא
וזה מתחריב חוי מטייר דסבור
שהוא שלו אבל משני ספר
וחהמות. ועי' הקשו אבל קצת
קשה היכי יליף מכירה ע"י אחר כי
دلמא דזוקא בשஸבוּר שהוא שלו
כיוון וליכא יונור.

כוונת החותם והחיכא והשליח הוא
שוגג והחשב שהוחטף הוא של
המשלח לא שיקח הטבות דברי
חרב ודבורי התלמיד, דסבירא שיקך
רק משיחיע שדרבי התלמיד חם נגד
דברי חרב וכן הטעם דאי בעי עביד
הוא רק באומן שאפשר לו להזכיר
וליחסג עמבריה אבל סאן יודע לו
שש סאן עבירה אין טברת אין
שליח לדבר עבירה. ועי' הקשו
חותםadam עצם שליח לדבר
UBEIRAH B'KOL MAKOM HORAH BENIIN SHOHADAH
מזה א"כ בטעמיה ומכירה דקייל
יש שליח לדבר עבירה ילי פלי לה
מהקיים דמה מכירה ע"י אחר אף
UBEIRAH UNI דלמא הטע זוקא בעין
שהחלה שליח שוגג וכמו בכל ההור
ובשוגג איכא שליחות לדבר עבירה

סימן א"

במס' נ"ק דף ע"ט [ע"ק]^ב
נמר ל"ה נטו למכורות לנו, מ"ל

סימנים א-י, והעתקו מכתבי
ההאנן רבי חיים קיצע ציל טפרא
זכר לבית יצחק סימן ט. וכמייל
במבוא.

^ב מותניין נטו לבמדותנו מ"ז
לבעל חוב או לשומר חינט לשאלת
לנטשא שרר ולשוכר ומייה מושכו
וזות ברשות הבעלים פטור,
הגבייהו או שהחציא מירושתו
הבעלים ואות חוויב. פרש"י נתנו
הבעלים לבמורות בטו ומוליא נתנו
הגביב, היה מושכו חחנן או בעל חוב
פטור הנגב מכלום, וליאו עיקר האי
חייב גנבו קאי דמתחייב גנבו בקינוי
שלוחיו. ודעת החותם סאן דהעיקר
כלשון החשי ברש"י.

וחקשו ואם ותאמיר ואטאי מהייב
במשיכחה והוא אין שליח לדבר
UBEIRAH, ומיל דוחטן לא ידע דאותי
לייה באיסורא אלא סטרון שהויה
שלו, ובין ללייטה דטפש בפייש
דב"ט (וד"י): טעמא דאיין שליח
לדבר עבירותם ושליח ברכ
חווא הוא דבורי חוב ודב ר

טכלה זו, והקאה פול מליאס
לפ"ז מלי מימי מכי^ג
[=מפלחים יד] לש כל"ע לו
לו דמיון ה' דמרץ מיה צלחו
ה'ינו צלחה י"ע האלט שאול
פקדון, וכ' שוג רלמי נמר
[פרק] מרונה טהך' כ' גני
טנטה, עכל

ולע"ד דגניו ממוות נו
טהנמר דלק"מ קוטיטו,
לכלורה ט' לנגן מל כתום'
טמלה פקאו דוקן גני טנטה
ולג' ג' נטלים יד כמהרט"ל,
וגם נטיטה גוף נקטו גלומות
דוקן ט' ליום ד' מה מלרא
על ידי טמרא', והלן לכלורה
לכלנו למותיס דמגיל ה"ט'ק
טט' על זה, לה'ינו או וחתה נמי^ה
מקאי כ. וגס מהו לא טקיימנו
אין לילך יטוכ.

דעת הנומוקי ביך עיט. גם בשוגג
אשר"ע.)

^ג ביך עט. שא. וחיקן מצית זה
חווטא זהה מונחיב אמר רבא שאני
חכא ואמר קרא וטבוח או מכור
מה מכירח עיי אחר אף טביחה עיי
אחר, דבר ר' יטמאן תנא או
לרבות את חשלית, דבר חזקה תנא
חותה לרבות את חשלית.

טוף דגניהם, הט' ק"ק ס"כ
ילפ' מה מלרא ע"ל [ע"י
טמן ט' טניתה כ', לילם
דוקן כסגנור טאות אלו כיוון
דילכם יטוכ, ע"כ

ודאיתי נמרהט"ל ר"ט נטלת
מקצת דף מ"ג [ע"ג] נמר
ד"ה טמלה מפל', טל אם ג'יכ

אבל בזיד אולי אין שליח לדבר
עברית וכיוון דחא דאסא שלדייע
בטביהות חדש הוא ובזה צרכי
אנק למילוי מיוחד דאך בזוווא
שהוא מזיד מעיקר נמי חייב
חמשלה.

^ה ביך ע"א. כתובות ליג: קידושין
מ"ג.

^ט שהחשו דבמעילה על כrhoין מירוי
בשוגג דאי בזיד ליכא מעילה ואם
כן יש שליח לדבר עברית ובשוגג
לא שייך סברת דברי הרבה ודברי
התלמיד, וחוכיו זאת גם מסוגיא
דביך ה"יל וטכיריך חוץ).

ועוי רשיי קידושין נ ע"א דיה
שליח צ"ל: "ויאללו לא נזכר בש"ב
חוות רמיה מעילה עליה דאיתרכבי
שליח למשל שלווח על ידו אבל
חשטא דאייפער בע"ב רמייא
מעילה אשלייח כלחוורה מליה
דאין שליח לדבר עברית והעשה
הוא מונחיב', חורי קל דעת תשיי
דאך במעילה זהה ר'ך בשוגג
אמורין אין שליח לדבר עברית. וכן

מעציו נמי דף ס"ט, וכל סיכול דלטת גמילה ליטת גמיסה דף ע"ז^¹ ע"ג, על זה הוקפה נוסטה טפירות דמלת דעתיה דומה למילה מין לנווד לנו שיכל דלט יודע העלית מלהר דיליכם ימור, ומי"כ מיתת דלט מתי קלט לנווד כלן נזכר זה מין דיליכם הניל, מתחייב מיליך למומדים הניל נט קאה לי מייד, לי"נ כנ"ל דטלנו לנו ידע נט שלטנו כלן זה פאות הול כל הסמות כולה כמו שידענו לה נמהם נכ"ת נציטטם.

ולדעתו אחוקים על המוקט' גטיטה זו לע"ד נוכל לנו דמלת גושי כסומה לנכיהם, לדרכויה (כלן) דמתהלה מאי רג'ן (בכל מלה בגירט' נפ' מרוג'ה) מה מלחה ע"י מהר רף טיטה ע"י לאו, וגמר הכה מימי השם נט' מנה דמי ר'

ועוד להן נסירה הקותה מעיקרת למם כלן לפי איטה זו דטכיה סמי' ז"ל דהיכל דלט יט העלית, מהו כל מוקט סדין ק לי' צלית לדגר עכיה, ט"כ והל נט קאה מייד דילטת קלט מיהי רק נס"ג דהן נס"ג נט נמי קלט עלה כלן דלה נט כל סמות כולה סדין ק הטו.

אמנם נמהם כה נמיין מעט מוויל דטורות מהת נפיית צל רזומו ז"ל וכל נגיית כילה מולקית נומריים נמהם וכיוון. דודוקה נט דהמץין מה מילה ע"י מהר הול הוקפה להט מזום דגשה לימודו ליכת ימור כלן נקלט, דהן כלן וו נלי' נאכמג לו מכל. ועוד דגש מיהקך זה לנו נמהיס נט טר דגש דגש דלה טיטה לדהמי

^¹ ע"ב

" ע"ב

^² ע.א.

^¹ כווננו להקשות על תמיות והטעות, וזה לא אי מקטין בכל החזרה ובשוגג יש לשוחח לדבר עבריה או"כ טאי שנא טביחות, ומהכי תקיי דעל זה נדרש ללימוד מיוחד.

הלו^תר

מ"מ מדריך למכירם לפ"ז י' מהלך ט נקיון טהרה קניין כלוחם יד ול שן מון כשר דצ"ק טהרה כען קותי' וו גני' למד רטיניה ממוחה חון צממי', וטהרותם ד לק"ת חזן נמי' האות צביעה סכרי' כשר דגלל ידע סבב טהורה עלייה, וחל' מגרלה פטוטר לדכל כתולח י"ט תל"ע טהרי' מפי גניעת לדל' גל' כי קrho דצ' תל"ע כ"כ וכ"מ וכ"ט פטוטה קיט לדל' צץ' כי נמי' גומי זכרו כת' ו' סמלמי' כמ"ט טס נצ"ק דף ע"ט וכ"מ לד"ה י"ט, ע"ט. ט"כ טק"ד דג严肃ות ד נמי' נמי' ה' גומו מיל' מ"כ מקשי קrho נמה' ל', הסל' ממיין לדע מגילה פטוטה כמו' כל' מקוט וכמ"ט גני' גמינה לדל' כ כי קrho. טע"כ דקrho דהו גלי' גלומ' גני' צ"ש דצ' תל"ע מפי סימן דידע דצ' תל"ע מפי עלייה טהורה עלייה ומ"ט ה' גלי' כשר דצ"ק לאפקות דוקן מתקינות רטיניה לא מיטות דקrho ח' טמיינו וכל' מיטור דקrho ח' טמיינו

מלומדי רלמי, וקס פון סמראַך זיל לדנאי מ' מה טו' וממה נטען, קאָל רטוק סול' מלויינַך וכמ"ש גס ה'ו' נעגמו טרי' לו' לכטוג נלען פירין, וגס נלמו' סל' קאָל עס לדנאי פטר' נב'ק' עדין פיעו מירטַק הקוטיט רק שט' מוקפֶט צ'ילר כהו' אנטגען, וויל' קאנטַי רק פומין לדנאי מלען פטר' נקוטַים נב'ק'.

נִמְתָּה שְׁבָקֵשׁ לְחַקֵּן אֶת קָרוֹשִׁי מִזְרָשִׁיאָ, וְהָוָה זוֹ דָּאָם אָמֵר לְשָׁלָחַ שְׁבִיבָה וְיַקְנֵה לוֹ עֲבוֹרוֹ, אַבָּדְדֵי דַעַת הַשְּׁלָחָה שָׁאַתָּנוּ שְׁלָלִי, אַלְאָ קָרְשִׁיתָנוּ הוּא דִילְמָא מִזְדִּי קָרָא בָּאָמֵד לוֹ שְׁקָה אָחוֹתָו לְעַצְמָוֹתָו, וְלֹבֶבֶד דְּדִשְׁמָן.

^ב כנראה שרוצים בה שומריש'יא באמות נתכוון בדבורי שצין לדברי חוויה בvikil לומר דשאני שליחות ד' מטבחה ומכירה כי השקלא טרייא באן, ועי' כתוב דלא מסתגר לומר רק דאמות היה לחרמש'יא לשאים דבורי חוויה בvikil מוכחת דשאני שליחות ד' מטבחה לעניין הדרש וכדעליל.

^ג וממילא אי אפשר לאקמיה זה יהיה שליח שבור המשלחן

ליין דליך יטיר כו' ניל' ח' נחל' למיעין נלען פטר.

סימן ב

וכתבותי קוֹטַי' ז' עַל סְמָמְלָתָלְכָה טְהִתְמִי סְמָן וְסָמְטָה מַוְרֵי מוֹחַ יְקָרְלָהָלְכָה בְּכָ"ק פְּלָלְלָהָלְכָה' ז' נְגִמְיָה סְמָוְעִי מַהְיוֹ עַמְּדָה וְצָלָל, וְכָל פְּנִזְזִי נְגִמְיָה סְפָנְגָוָט וְהַלְמָתָן נְגִיד מִמְּעִי, רק מִמְּעִן סְפָנְגָוָט מְלִוִּי טְבִין מֵהַזְּבִּיגָלְלָה לְ. ח' סְפָר הַפְּנִימִי:

לְפָמְפָולְרָה סְמָוְעִלָּס נְמָרָם אַמְּלָגָה סְטִטְמָה סְמָהָזָעָלָס נְעַמְּלָס נְעַיָּן.

לְדָנִיאוּ סְמָמְלִיס סְמָלוּי מַוְלָעָגָר נְפִילָה.

אַמְּנָמָה מֵהַזְּבִּיגָלְלָה זְלָגְמָן קְנָמְלָתָלְכָה טְלִלְמִי נְלִילִי עַל מְנָן דַל טְלִילִי מְלִילִי

הלווייתן

חָלֵל נְעַמֶּד כִּירֵר דָּבָר נְטוּל
כְּפָלִים לְמַמְנוֹן קָרְבָּן עַמְּדָה
גּוֹתֹת הַמִּפְקָד דָּמִיעַת כְּפָלִת,
וְלֹא הַמְּצָלָם דָּבָר וְלֹא כָּרוּל וְא
שְׁנָנוּ כָּרֵי כְּדָלְמָרְרִי צְהָלִי
כְּנִיקְדוֹתִין דָּבָר מִגְּרָן קָרְבָּן לְמַעַד כָּלֵל
סְמוּלָה כְּוָלה יְחִינָה תְּלִילָה מִתְּהִלָּה
בָּהּ נְנָה חָה מִמְּחִיבָה נְגָה
מְמֻלִין וְסִיגִין דְּכוֹוחִי נְזִידִין
כְּפָלִות דָּבָר וְעוֹד דְּגַנְעִין אָה
סְהִרִי הוֹת קָס נְכָתוֹת כְּפָלִת
וּפְטִיטָה דָּמִיעַת כְּפָלִת דָּהָרִין
כְּגַג (וְעוֹד צְמָמָר נְמַבְדוֹ כְּמִין
צְמִין לוּמֵר שִׁיקָה נְעַמְמוֹן).

וְאֶגְבָּעַ יִעַזֵּן נֶה יִלְדֵי נְדָנֵי
סְפִינְצָרָן פִּי רְלִינְגְּ קְקִינְגְּ וְלִפְיִי
דְּנָנְיוֹ סְלוּוּסְטָן רְמָם אֲרוּעָן
צְפָאִיטּוֹם לְקִינְתָּם קוֹזְזִי
גַּמְהָרָטָן שְׁעַמְדָן טְלִיוֹן שְׁגָרִי
הַשְּׁמַמְמָם כְּהָוָה עַגְגָּן

וזואיתו נס' נמל יעקב צממה
עליו מני דקיע' נמל טומחה
מן כלעט מ"ת נמל מקלה
מלן ליכר הכהות למיין הנטלם
ולג' האשלט וננמת זה פניו
קוטר, טרי כפץ זל' כף(1) ל

קדרא דראפ על פי כן חיזיב אע"פ
שודומה להה נתנה בו עכ"ל
מעלthon.

ולא יתנמי מ' טהור לו זה
(דכמ"ן) [דכמ"ן] דוקן צהילן
לו ציגנה ויקנא, וכי טס טהור לו
ציגנה למד טיזו מיז, וכלהם
וז"מ, כדף קען נמ"ת ריש טז
לט"ג לדפי טיזו מכוון לנוון
טלט' לנוונת צו קס לה
ברשותו ומי' וכמהר נכל
הכימין טם, וול"כ ר"ל לדביה
זהמר לנוון לאנגייה טם
המכירות ננד טז שיטר טמ
המכירות ויטול ממנו לכי"ם ומך
טלט' נמל נטמת, וגמסם מיעז
דקד"ל תלות יד ט"ג מפרקון,
ול"כ בכ"י טיזו מוכית צבאלט
ידע טמלו עלו, גס מה דפער
לה למעלם כ"מ עט פגניא
סבאלט נקומו נטמו מיז
המאנט, טאנט טז טז מזינה,

^ט עי קצוחיה סיינו שמויין סק' יד
בא"ד ונורא בזה לחש פרש"י וכור
שכתב כדברי רבינו יער"ש. ועי
רשבי ב"מ דף ח ע"א לנוין שותה
שגבב עבר תבירות גמינו זוכי
לנטשיה כי. ועי רשבי מגינה כי
ורבנן אמר

צטלומו בלא מלה כמותו, ומזה
קוטר מה שמתכוון דלעיל שידע
כטה ליט ותנו בלאם, ולהם פיקם
מיינט וגס זה שטיו קוטר לדעתי
שטה"ז בלא כי"כ טלה נמי סולתם
למי מה דקי"ל גתתם בכל
הטורה מהן צלדיות זו גס גנאי
כטה ליט כלן הדרין כלן דלאן
צלדיות, מהן טמן אס נקוט
שטה"ז עדין בלא ידע מהו סכלן
דלאן צלדיות וזה המק"ד לצכל
הטורה צטלומו בלא מלה כמותו
ולאן מלוק אין דגר עכירה זו
גמ' וכחלו עטחו כטה ליט
מעמונו, וממיין מיינט כטה ליט
ולא כטה ליט, למי כו"ה וו'
וטהרין שהן דוגמאות בטה ליט
מיין וזה צלדיות.

עוד בקצתה עליו מדגרי רחכ"ז
שהנילט שטה"ז צמי טפ"ס ס"ק
ס"ט שנדרת מודכאיו טיפן מה
וגס זה שטיו מפיטה עליו, טהרי
כליה"ה בכור דמי שטה"ז אס
דכריו נטמי יהיס ולאן לרוע
לטהרין לו יוצר כדי טלה להגדרין
הטורה ונתקוטר בטורה טלה

טטעג דגנאיו דלאן נמי הדריך
דטה ליט דלאן למיעג בטטה ליט
טה לאן לו נטה ליט נטה ליט, אבל נמי
לפטור מה טטה ליט, ולגבי טטה ליט
עטומו הדרין מיון דלאן צלדיות
טמאם לי ק(ז) טה נמי קשי לי
להנץ יממיין כמן בטטה וטה
הו שטיו מזוקן צדדים, וטה נמי
טפחים מידי, דקי"ל צ"ז ט"ז
טפחים טלה אנטאמ גטטוף,
וטה ליט גנטפק גוטט מיעג
רטמנל דטטה טטה ליט כו יד
מיד כטה אטירטו וטטה עליו
כגעג לנץ מיעג עליו צהובמיין,
חטה"כ צטלומו טלה מין נקוטמו
לטומו טלה לטאות צליטות
הטטמו, מזוט מה טמייננו
אס נטהו טטה למיעג עליו
גטטומין. וטוג רלמי נמי^ט
אטטקה נקייזטן טגס כו
אטטקה עליו כו ונתקט ליטט טט
דכרי הפטמ"ע דדרין מהו ולאן
דגנאיו נטה ליט.

עוד בקצתה עליו בטטל יטבק
טג"ל מטה טפין שטה"ז
נקיזטן אס מהטום טט
הטטמה נס פיקם דמיין

שענין בו רצינמי טס יט לאניא
וৎס ילינו מטגיותם.

סימן ד

וחתמה מי טלי כו, נראה
שהם נקייזין לנו מכיון הכל
המתק ומן צל דברי נ"ז
וכ"ה, טלה מימי לה כל מה גנּ
גרלמ, ומייקר מקומו סול נמ"פ
המפרק, וכ"ה גומן וטל דעת
מכלן זה לכל הפטולה מטה
ק"יל מצל"ע ולטץ עלה מל
דעת למל דברי גופינו לנו
ישעו מדין זה לכל הפטולה
ק"יל מצל"ע וח"כ הרי נק"ת
על פגמ' לטף טס זולט זה
פטמות נטולות ד' ליכן כי
כמהים, זו למד בכ"כ מלמיין,
מן תמרו בכ"ה טפייר דטנטין
קרלה נטולות ד' להם כדי
שאינו בכ"כ זו ג"כ לא הורות מילוי
לכל הפטולה זולט מיטויס מהו
טעל"ע ומילך זה הלי גם
בפוגי לא כל נקייזין כבר
מפני הטעם קותט זה מהו
דטיים מה הצעיה מצל"ע
ולמעט הלא פטוקה פון וטה
פוגב כל הטעמי וטוד נפי דבריו.

סימן ג

שוב צל ידי ממכים עוד כי
כמוכיס גענין זה ליטכ למ דברי
המרט"ל וגראטן כי מא"ל

ואושוב ואראה כי נבעו דברי
רכינו הרהר"א רם על
הטירה יש לתמונה אמא
אצטראך למילך שליח דחיבב,
הא בון דאכתי לא כתיב אלא
חד קרא ממילא איכא שליח
לבר עבדה, אלא דאי משום
הא אצטראך קרא הויאל
וברישא דעניזא רעליה קאי זיך
קראי סחיב איש, ובכתוב הטעו
ב"ט צ"ט לר' יאש' דפסקינו
לי? רבל הובא רכתיב לשון
איש ממשמע דركא הוא ולא
שלחו, וממילא נתיחסב
הרהר"א דהא בון' גוף נמי
זרך תי' אמא אצטראך קרא,
עכ"ל מעלהנו.

ואיב נהי' ישבה קושתי ולק"ט
ודקא דשליחות ד אצטראך
הלא נילך ממעליה. זה ניל כין
אמת רבינו מזריש"א זיל, ולכון
לא אפ'ריך בתודיצים שניים, רק
את זאת הודיע על אשד
העדותי בזדק בפעם העב(א)
נתיישב ל עתה מם' דסוף פ"ב
מידות' זיו ולא ד שלוחו, ריעין
כיז ייל עופל ובוחן לשוב אשד
הקשתי לשאל, لكن לא מעשי
מטעו והזונה זאת גוטפה לשבע
גטם קושתי בסוגיא רשם, עב"ל
מעלתו נ"י.

סימן ו'

הנה לי געיגט מליאו דומל לכל
פיקל להו צ"ע נט' ילפין מיטט
לי מאמי קעלץ מדי, ווליכ' לי
ס"ל דנטפלות ד נמי נט' גל
קעלץ לי צעלעט טלטן רק פיקל
טלט' יט' הנטלית קומס לי' נט

עדין קאָפַּה קעלט נמא לי דלט
לכטוג נט' ק"ז ולט' וו'ו.

סימן ח

ובאייגראת קאָלטִי נוּ נְמַמֵּל
מְחַיּוֹן

אשד שאל מטעו על רבינו
המזריש"א זיל דהנה יש לדבין
מאי מקש רוא מבל שמן דלא
אצטראך דקא ובודאי הי' ב'
תhotvim, ולכטא למיטד דראי
לאודוי דודוקא בכדאי גוננא
מחזיב רוא לא להיא דודא קרא לא
למעוטה אתי אלא לדבוי, אמנים
באמת הכל ניחא בס"ד רבט'
עצמות יוספ' כתוב תג"ש
דמעילה אצטראך, אלא דקא
DSLICHOT ד לא אצטראך, ולפ"ז
לא מכח אלא דלא נילך
ממעליה, אבל דלא נילך
משלחות ד לא מכח ומקש
המזריש"א זיל שפוד.

¹ מנהות צב ע"ב, ועי' יבמות ק"א
ע"ב תמדיה וקרוא לו.

הנה אבא היום על העין
ואתה תיל להשכט מן המתודר אל
המקדם.

מ"ש א"י בעזיא מציאנו וכ"ר אנא
לא בעזיא בהבי דיל בתר
טעמא שבואר בת' הבריות
רמש"ה ב' כתובים אין מלטין
דילכתובות חד ותויה איזיך מניה
ולמה ל איזיך, זהה לא שיד
בهائي גונא וכאנן בלאו הבוי
סברא חצונה היא. ומ"ש דלו
ידע א"ר מאי מקש הרמש"א
וגם התו', הלא התר מקש
שפדר רשם בגב' לך' מבואר
עג' רכבל וה תורה אשלא"ע
כ"ר, גם המתודר מא"א מקש שפדר
מתאי רק אמר שיבול אין ל אלא
הוא כ"ר משום דאשלא"ע.

ובאמת בדבר אשור הדואי
מקום מגמ' שני מידות אפ"ש
לישב קושיאנו ודורי דרמ"ט
שעמד עליהם, על דין זה ייל
ג"כ בבדרי המתודר אין כאנן

לט וזה טלי פיעו מליינו נמיילך
מייל נטול כל סטולא כולה,
ואלי נטמא לטזו ספי' נצ"ק זה
דכלן מומ לדכל סטולא ישלא"ע
נכ"ג טל ולט זהה פיעו מך
סמי' נץ נכו' נלטאות ומין
לטוע נטהרין. ומכו' נקירה
דאן לו יון סטמא מצעדי מך
סוף טוף מל'י מקאה מלט"ה
כלג' וגס סטר נצ"ק דילט
סטמא פון קן דלט מיידי קלט
טלט טיל דלט ירע נטלית, וזה
דקרי לנו צ"כ פיעו כ נטט
דלט מלף ממילה דלט והה
דלט ממן נטהרין כלג'

דברי יideo ותנו^ו
בקטן מיס קיעע

טימן :

חווריזהшиб דיל

חווריזהшиб דיל
ארובי גיט הון[ני מהו] חיות

בעין, וכן ממשמע קצת בפי' הבהיר משנה ו'ז ריעידובין פ'ג'.

ומ"ש דרא"ב הוייל וה נתה, לא משמעו בן תוי דרי' א"ת והוא אוכא מעילה, ומבוואר יותר ממש לדידי' בם' עי' [עטמות יוסף], וסבירא פשומה היא דמה הגאה יש לו משום דקנוו להתחייב בו. ומ"ש עוד רשליה הוייל בטרול הא לא ידע.

ותו מה שבtab דברי תורה לא עינתי בו כי אני מופנה, ולבן אין עתה עליהם מענה, ואחובי ניסי יראה ויבין בינה ואו דעת כי דברתי נבונה, ולא יבקש למצווא תואנה.

ואני חפלו לאלדי קדם מעונה שבתוכו אותו לחיים ביזהשלם עיר הדר תורה.

עתם רקען

^ט לענן עירוני מוחמי זמערב עלי השילוי בפת' לכל צד, וכן חוא שיטוט רשי'ם.

מקומו. ומה שהאריך לשוב על חותי היב' ברבר שפותים והעליה על הדעת כו' אלא אנא אמר אין רבלאו הכי ליבא למייד אין שלל"ע אלא דלפי דברי הגמ' הדשא'א משומ הרוי מעילה שליחות ד' ב' כתובים אם כן מי האי רקאמר אין ל' אלא הוא כו'. ומ"ש עוד לפני האמת קרא ליל הא בון רבלא"ה הרוי ב'ב או יפתחא אחרינא ראשעל"ע שפוד ציך קרא.

ועתה אשוב על ראשון ראשון מ"ש אבל וחוק הוא כו' וסימן במ"ש הוא בעצם מה שרתקטו קרבתי כבר באנורת רוא'. ומ"ש תעד כו' הלא דעת כי דרך רבינו הדרול המרש"א לך'ר במ"ש בעצמו בהקמתו. ומ"ש לא דעתו ט' הניד כו', ברבר רשי' נשבנתי שסובר וטשומן הבוי חיב דטבזון ליבות בז' וכעה להתחייב באנרכן ואם השלח קעה בשבל בע"ה דעתו

לען גרכומי, מכל טה וטה.
פאות לם נעני שמכוין נଘנו
דוקט וגעין טבר ל' יה
מכתם מיג, דאלות יד
[למיין] כו מ"ומכח" ממה
לפקוי נאדי נט"ע מ"מ ק"ס
ל"ג דטפי טיו מכון נଘנו
טם הניה לאנטמץ צו קיינ
וין ע"ז אוט מולק טה וטה
כמ"ז.

ומה שאציג עלי לדתני בטיר
לקידוחן מוכן [תגננה]
לכונו לעצמו טה מיקלי זה
נהגה טה צמיהה מהיען צו
ארלמץ טולק ע"ז בטיר
טאוט בעקי מברטם דמ"ל גט
צמיהה זה נהגה זה מממיין
טה טמלי כמ"ז כמ"ל
והצע"ת פ"י מה' מעלה
יע"ז, וכ"כ נט' המקנה צו
ארוכיס לרמץ טולק עליה
מיה"ט טעה עפמ"ט כדרי
צמיהה דגזר טבלה מעלה
הטליס נט' טהן נט' בטורה
אלא"ע טהן צמיהה נט' צלע
יטעה טעו טיקור טבר ולמ"ז
בטיר לשקי ממייה נטה לט

סימן ח

חוורתי והשבתי לו עוד
מערכה

רוזוב ממיל' ירטה
לטונה ולגרטה ר"ה
טהוי גיט מה"ז
עמלס נ"ז

עצור כמילן כללה טה טולק
וכטוי לאזיך דאי מעיקלו
וכמה דטיש טפטעם.

ט"ש טאנע טהו נדני רט"י
כל דט"ה טיע זטכוין
טלאות צו וקאה לאטהיינ גטונאין
כו. הא דיזור א זטכוין
טלאות צו, טה מלר כל נדני
רט"י טהן כל טבם דקי לה
טען טיאן מיע גטונאין, והיינו
טטאמיט טוקמי' לה נדנוי
להטמיינ עלה גטונאין, ומ"ז
גען הגנאה מו מזאנה, לאטהי
געה קטעו, ומאות מה טוקמוין

הוּא יְהִי אֶתְנוֹתָר כַּיּוֹן כֵּלָל
לְקֹנוֹתוֹ לְמַמְתוֹן הַגְּנִיבָה נְאָס
הַמְּתָבֵל וְגַם הַכִּי הַוְּדָא
מִתְּלַבְּלָה.

וּמְ"שׁ וּמְכֻרָה פְּצָוָתָה שֶׁל דָמָה
בְּגַם יְהִי מְתָבֵל דָקָנוֹ פְּ"כְ וְ
וְלֹא תְּהִלֵּתָה שֶׁל שְׁקָם דָבָר
שְׁלִישִׁי כֵּלָל לְמַמְתוֹן וּמִכְּתָם רְוַחַ
וּמְרֵר דְּמִילִי אֶתְמָרָה בְּדָלָת
שְׁזִקְנָה לְמַמְתוֹן פְּ"כְ וְלֹא כְּנֶחֶת
שֶׁל יְהִי שְׁקָם דָבָר מְדַבֵּר מִתְּבָלָל
שֶׁי יְהִי קָותָס לְכָן. וּמְעַמָּה שְׁאַזְכָּב
עַל הַלְּהָתָנוֹת מִ"שׁ לִי מִדְבָּרִי
שְׁכִילָתָם צְעִינָן פְּ"כְ נְגַדְּלָה וּרְאָבָה
הַוְּהָם, דְּמִי הַלְּבָב וְהַלְּבָב דָבָר
פְּצָוָת הַוְּהָם כָּל הַקְּ"קָם וּכְיָם,
וּמְ"שׁ מִי מְעַן מְחַר הַוְּהָם הַלְּבָב
לְכָל אַיִלָּה לְהַזְּין פְּ"כְ מַרְגָּלָה שְׁרָקָה
הַמְּדָמָס הַוְּהָם צְלָלָה גְּוֹרָךְ הַלְּבָב
לְמִילָּן מְסָס כְּלָתָם מַרְגָּלָה שְׁהָזִין
מְצַפְּתָה כְּמוֹתָן שְׁלָמָה כְּמַפְּסִיס
מְגַמָּת, וְלֹא גַּס שְׁוֹחֵת וְהַסָּהָר.
מִ"תְ כַּיּוֹן דְלְעֵמִיקָר הַדִּין פְּ"כְ סָס
גַּל יְלִיעָן נְמִילָה מִיִּי נְעַלְמָה
זָהָט דִּין מְכַל פְּ"כְ נְגַדְּלָה הַיּוֹלָה
מְפַסּוֹק אֲגָם וְלֹא שְׂוֹרֵת מְמַסּוֹק
לְזָהָב, כַּיּוֹן שְׁמָרָה שְׁמָרָה גַּמִּיקָר

הוּא הַגְּנִיבָה וְלֹא מְצָבָם מְלִילָה
פְּ"כְ כַּיּוֹן דְלְכָבָה שְׁהַגְּנִיבָה כָּבָר
מְפַלְּשָׁה שְׁמַמְתָּם מִהִי יוֹשֵׁל זָהָב
לְיִקוֹר אֶתְן צְטוֹלָה שְׁמַלְטָה הַלְּבָב
מְצָבָם מְלִילָה וְכָבָר מְעַל הַמְּתָבֵל
מְצָבָם הַגְּנִיבָה, הַלְּבָב וְלֹא
לְהַלְּתָכָ"ס מְוַלְקָה מְלִיאָה וּסְ"ל
לְגַלְמָפּוֹר מְעַלְבָה נְמִי שְׁלִיטָה הַלְּבָב
כְּצָבָם מְלִילָה וְלֹא כָּבָר נְמַלְתָּה כֵּז
לְיִקוֹר אֶתְן, י"ג.

וּלְעַד שְׁפָטָר לְמַלְרָה חַח
הַכְּלִילָה לְקָץ מְתָבֵל דָבָר קְ"לָה
קוֹשְׁתִּי הַמְּרֵר וְלֹא מִתְּהִלָּה לִי מִירְוָס
שְׁמַלְלָה דְמְתָבֵל הַגְּנִיבָה נְמִימָעָם
הַמְּתָבֵל, וְלֹפְ"לָה דְהַזְּיוּן מְהַנְּעָם
שְׁכַמְבָנִי הַגְּנִיבָה וְאַמְלָמָה
הַצְּלִילָה הוּא כַּיּוֹן שְׁהַגְּנִיבָה לְמַוְלָלָה
נְפִילָה, וְגַם הַמְּרֵר מְתָבֵל
גַּמְמָה מְעַלְבָה דָבָר יְמִינָה דְבָא
שְׁפָלָלָה כִּי נְמַלְתָּה נְאַפְּנָה מְמַטָּה
וְחַתָּה לְלִיְמִי שְׁכִי מִי זה שְׁכִיכָּה
כְּלָבָן שְׁפָק עַמְ"ג, הַרְיָה הַמְּרֵר
גּוֹסְטִיסָוּ מְלַקְמָפָקוּ כֵּז. וְתַלְגָּד וְזָהָב
שְׁוֹמְרָה דָלְתָה שְׁלָמָה כְּמִירְוָסִין
לְעַל הַגְּנִיבָה שְׁאַלְמָת מִימִיכָּה
הַמְּתָבֵל שְׁלִיטָה מְוַכְּתָה דְמִילִי
שְׁאַלְמָתָה כְּגִינִּיהָ לְקֹנוֹתוֹ מְעַמְתָּה

כל הגו' כולה נ' גרא' קרל
כט' נ' הא, ולג' קטה נ' הא קוצ'א
וז' רק נטפ'ה ומיל'ה לדיל'ה
ימור כמ"ט נלט'ה.

ועפ'ז ממיל'ה נטפלין דגנ'י
גיטי נ'י עד זכי ז'ן ומ"ט דל'
יה' כ' מ' מקטה חמרא'ה
ו גם חמ'ר כ', ה' נ' חמ'ר מקאיס
צפ'ר דחס' נ'ק'ן מכו'ר נ'ה'ה
ח'ג'ג דצל'ה ה'טול'ה מט'ל'ע
ד'ה' ל'ם, דמ'י כט'ה' כ' נ'י
ד'ג'ו ט' מ' כ' כ'ו צ'לה' ס'ו'
ל'ה'ר נ'ט'וט' י' ד'ק' ד'ג'
מי'ר נ'ג' נ'ג' י'ג' ט'פ'ה ט'ו
מי'ר לד'מ'ריך נ'ז'ום צ'כ' כ'
ט'יכ' לד' י'ק' מ'מע'ה ו'ג' כ'ו
מ'ק'ס' חמ'ר מ'י' ט'ו לד'מ'נו'
ל'ג'י' מ'כ'ת. וגם מ'ט' וג'
ה'מרא'ה מ'ק'ס' ט'פי' לד'מ'ל'
ק'מ'ר מ'ג' נ'ז' י' מ'ג' ס'ו'
מ'ז'וט' לד'ן ט'ל'ע' ע'כ' ס'ו'
ס'ו' א'ג'ר ט'אל' ד'ג'ל'י לד'מ'ל'
ט'ק'א'ו חמ'ר ו'המרא'ה' נ' ד'ל'מ'ה
ט'ל'מ'ם כ' ס'ו' ט'ו' לד'מ'מ' נ'ו'
ל'ג'ן ט'צ'ם ע'ג'מו' מ'ול'ה לד'ג'ו
ק', נ'ג' ד'ע'ק' ר'ג'ו מ'ט'מ'ריך
ט'יכ' לד'ג' נ'ג' מ'י'ר נ'ג' ד'ע'
ט'ז'ום לד'ג' נ'ג' פ'ט'וט' ס'ו'

ה'ג'ן צ'כ' ה'ט'. ומ'ג' ו' מ'ג'ה'ל
כ'מ'ה מ'ק'ומ'ה ו'מ'ל' מ'יע'ה'
ט'ק'וט' נ'ס'ט' ט'ל'ט' מ'ק'ד'ט' נ'ג'
צ'כ' לד'ע'ז' ו'ט'כ'מ'ה י'ע'ט' ד'ט'
ט'ל'ן מ'פ'יק'ם ד'מ'יס ט'ג'מ'ה'
ט'וו'ה' ט'ט' מ'ג'י'ס מ'ז'ס ט'
מ'ה'ס נ'ג' מ'ע'ז' ו'ג' מ'ט'כ'י'ע'ים
ו'ג' נ'ל'ו'ה', ו'ג' ט'מ'ד'
כ'ד'ג' נ'ג'י' ט'י' ד'ג' ד'ג' ק'ל'
כ'ט'י' ד'ט' ט'ל'ע' מ'י'י' ר'ק' נ'ל'
ד'ע' ו'ט'ב'ה' ק'ל' ט'ג' מ'ז'ומ'ל'
מ'ז'וט' לד'ט'מ'ל'ין כ' ט'יכ' ד'ג'
י'ל'ג' מ'מ'ע'ה' נ'ג'ל'מ' ט'ג'
ל'פ'וט' ט'ג'ל'טו' ו' ט'יכ' ג'ג'
ד'מ'ל'ט'וט' י' י'ל'פ'ין נ'ג'ל'מ'ה
ד'ס'יכ' ד'ג' י'ע' ה'ט'ל'ה' נ'כ'
ה'ט'ו'ה' י' ט'ל'ע' ט'ל'ע' ט'ל'ץ'
כ' חמ'ר נ'פ'ט'וט' ו'ה' נ'ג'ל'ג' מ'ו'
ג'ג' ג'ג'ה' ט'ס' נ'ג'ק', ו'ג'ל'מ'
ו'ג' ט'ג' ה'כ'ל'ג' ה'ג'ל' ש'כ'ט'ב'מ'
ד'מ'ג' כ'ט'ו'ה' ט'י' י'ל'פ'ין מ'י'
מ'י'ו'ה', נ'ג' ו'ה' צ'ה'ה' ט'ג'ו'ק' ו'ג'
ה'ג'ן ט'ז'ו'ה' מ'ט'ס'וק' ה'ט'ל' ש'ס'ו'
ט'ל'ג' ט'ג'ו'ק', ט'ל'ג' ה'ג' ט'ג'ל'יס'
ש'כ'ט'ב'מ' נ'ו'. ט'ז'ו' חמ'ר ט'י'
ט'ו'ג'ין ד'ג'ן ד'ג'ג'י' ט'ג'ע' ק'ל'
מ'ז'ומ'ל' ו'ט'י' נ'ג' מ'י'ר נ'ג' ד'ע'
דו'ק' ד'ט' נ'ג' י'ע' פ'ט'וט' ס'ו'

מיון ט

ע"ז חזור והшиб

חוון ישראלי מלא משאלתו
לאחר ניסי הוה' מ"ח חיים נ"י

יען בראותי דברי ישרים זכרים
ובורורים, מאדירים בספירותם,
בראי מתקים שבעתיהם
שוקקים אין בהם נתלה ועקש
רק על אשר יבקש לדעוזו מוקש
וחגבי מתהתי את לבבו נאמן
ונפשו כשרה אך על אשר
הלהתי בפעם בפעם בדיק
קנזה לנו לא נראה לו באורי
אורדה, ע"ב אמרתי אבואה
במחלוקת ספר בשעה ברורה
למען תודע הבלתי לפני באור
השਬ מבוארת, ואלה הדברים.

תחילה דבריו רברשי לא
מכיר מלת נתבעין מה בק'
הלא כל קושב סברת אם הנביה

געולם טאלדי"ע, וטאלדי"ע טול
לרכוי והואינו מהלך הוממה גוטי
מדקמאל הארכיטטן פון לְהַלְלָה
הוֹלֵךְ וְקִרְבֵּן מִמְּמֶנּוּ נִמְּנֶסֶק
לצ"ק. ומ"ט עוד דמצעי לכ'
גערטל דטרטה טט טיגטערין
לרכוי ממתקי פלוו להלך טט
לקרטל למפקד קני ולט למפקד,
לכטינ' כי יון טט הט רעה.

ואחללה פיי רוס מעלהו
אצגית פלוו נעמי פקימל וטל
נאענלה געולם לי טמעין
טט"ז פ"מ ס"י רל"ג סק"ד
כמ"ט לדאטומקס געולם אייל
טל יעד טטלט טאלדי"ע ט"כ
גבי טטלטס ייך קלט טמי פיל
טל יעד, ולאטומקס געולם
נמי טט טאלדי"ע ס"י קמי מזטור
מדכניו לדאטומקס למקני נמי
געולם טט טאלדי"ע הייל דטל
יעט טיכ קלט טטלטס ייך ט
מיiri נמי והאיו הטו כמו
אכטכמי וטאנלה ממם טרדות.

דברי גיטו טהנו ננט

ט"ק פ"ט קילג

מטעו אף אם יש כאן כוונת קין אין רצאה של כלום ואמתה הוא. ומ"ש ע"ד ס' הבהירות שב' יול קרי כי רב הוא, נם ובינו הנזון לא עשה את ספחו לחתיקות וכן חכתי לו דברי ובינו למניין לא חלקך אף אם הסברא אמתית, כי דורך כמה אגשים משיבי מלחמה שעודה אישר לא ישו אוחן אל ואמתה אם נאמר מאיש זמנו. ועוד אחרת הלא מצוה לומר דבר בשם אותו.

ומה שהביא ראי מ"ג החיאש מתקש אני אומר מושגוי', רדא חורי שם מקשם באמת קושי' וו תיזענו מה שתי' ובלא'ה אף אי לאו דאי הוכחה הלא הסברא פשוטה בלבדיה בלא'ה בלבד, אמצע ראמת כמ"ש וברור מושביה הוא, ומיובאות מהקניא לי שובייא לראי נם מתוך שם. ומ"ש החורי מקשם שפזר רדא באמת אמר החורי גבי טביהה ומבהיה יש שלדי' וחוץ בלבד ע"ז [ק] יצאא כל הזרה כלה

שליח ולא דעת בינה יקומו המשלה אלא ודאי הדבבה לעצמו, וראייתי מני וקדושים ברורה ומלשונים משמע שקאה השלת, וכן מבואר לחדי' גם עצמות יופת. ומה שתלה עצמו בתר' דמעילה איתו כלום הנם חוטם' רוזחם סברי הדבבה לאו רצאה אלא רשם לא נתחי לחלק רמשעת התבבה מוחיב רק משעת אכילה, ומה נתר נם ראייתו מחדב'ם, והחובב'ם סובר דביה נהנה זה מתחביב נמי יש שלדי', אמצע אוק לא נהיה לחלוק על התו הדבבה לא מיקרי רצאה, ורבץ התאנים שהזכיד הטל' ושעה'ם לא ראייתי בנים יין כי חווית כי אין שם מזווה' לבאן.

ומה שכתבתי הדבבה לא מקרי רצאה דבר ברוד הוא, ובשלטנו באכילה נהנה באותה שעה משא'כ בתגבבה, ומה נם אם לא נתבונן לקות רק ליטל

ומ"ש סוף דבריו מדברי הש"ג,
נ"מ זה אינו ראי' כלל דהיו לפ'
האמת, ובלאה הוי ב"ב וא"ב
לטאן ראית ל' ובלא דעת בבל
התורה כולה יש שלדי"ע בא
דע לא אנטיך קרא, אבל לפ'
המ"ד מקשה הרשות"א שפ"ד.

אהו' נמי ישם עינו ולבו על
דברי למנן אשד לא ישחת
סימתו לך' בדך לא טובה
וזיהתי נ"מ דעתך אם יונך על
לה' לבו מ"ע של אהבתך לדך
ה' דבר לו מתחקים מרבבש
ונופת צופים ויבקש לעשות
לכם מניטים

דברי ניטו

עמרם והקמן

סימן י'

דבר זה בנין ואין בו גמטום ולא
השיב כלם ורק השחות תנייד
והרי כי לא הבין אותו.

ועתה אבאר לו דברי רבינו
הירוש"א רודאי דלפי האמת
ובלא מעילה איכא ב"ב, אלא
האי לפ' המ"ד דהיו לפ' אי לא
דעתין כלל רביעילה יש
שלדי"ע ניחא הירוש"א, וא"כ
ודאי קרא טיריד בדעת ובלא דעת
לא אנטיך, אבל לפ' הקשיש
השתא נילוף מעילה מא'
מייחי טשליחות ד רבאתה
תקש על הירוש"א לרמא רבוי
dkra' אתי לאו דעת וכמ"ש
ראנטיך רתחו' ב"ב.

ומ"ש ממילת איש ובקש
להשיב דאנפוך קא, ראה
ראי' אחת רישאDKRA, וא"י
ראותי שת' ראות טיפאDKRA
ונגב מבית האיש דאנפוך קא
בטעון מעונת גב, ודבר נבן
היא. ובמג' ס"ט שת' מזרות
דבר טבריה ונבן וראי' היא.

האלהםzos דנור טליתו צלו
מקדש כדי לחייב עמה זו
לעומנו, זהו לנו יתן מקרי הנולט
האלהם דנור זה נגד הפטות
והצכלג והכני המרי וכל פורת
ש[בְּאַגְנָה] סיטה נטילת וכות
המחלוקת בין טרי מוטל פליו
לפתרמו. ועם מהריה טון לדיני
נמי' נים יעקב סדי מ"ז אכל
ג"כ בגדיו זה ע"ק. ומ"ז
שמודריה טרי דמעילה
ואלטצע"ס טון לרוי, ר"י מעתם
שלו נומו למלך למשעם שנגהה
מיוחיא כו. גס מי ידעמי שאוכל
להחות ק שאר לו נמנמי טול
נכזון טפאה, דמ"ל מעתם
כמו טכמגמי.

ומ"ז על רווי מם"פ הטלה
מקדש שניהם טרי טם מקדים
קוראי וו סוט .. [ט�ו מכוון]
טהרוי מקדים טם קוראי טאלת
דרין וא נקרין ג"כ מחות
למרוויזהו נריכם ע"ק. ומ"ז
מי סוט דנור טבר דף ט בטגען
מאתה ק למ' וט' מן סוט
טול נזון, טפאה לנו יטען
מיי מניעיאו טפי מומו

על דכיו לנו טכמגמי (ט) [לו]
מלומה, יון כי רווי שמתקין
דכיו טלו טפאים מספיו ולן
לה טיפול מטה מרנו טפי
שטע מינן, אך מתרמי נטלת
טמה לי נטהטמים טליי וטאיו
טמא ודר נטם יקוט טף טה
טם יקבלינו הו, יטנו עדין[כן]
וילדקנו. כי מ"ז הכל כל קוטן
טכימי טס טגניה הטלית ולן
דע נמה יקנה וע"כ הט כבר
הכרתי לו פטמייט דטטליטום ד
ט נעהן וכי וקען כלן כדי
נקוטו נאים טבון, טול נון רק
טגניה לטאטמת נעהן, וט"כ
ויל נאים טטהטליט טע דע
כלס טהו טל טר נגהה זו
טמגיה נטהטמת זו, וט"ו
מכוין חכום כלן נטהטל זו
טול טקון ממילן טע מזד
טהטולה טוקמי נטהטום כדי
טהטמייג על ט טול כוותם וכי
זו. ומ"ז מוד ורטיאטו טרי
דרקיתין כוורה דמלטוט
טטהטם טקנו טטהטל זו, טן
ו טען כלן לדכיאו כמו
טכמגמי לו ג"כ לטעל מ"מ טע
טומה מלכיאט טט טגניה

בו ממתך כמ"ז לו נולגראט כב' דעכל לשלוח נק' מ טהון דקוחמר דיכולן אין לי טהון הוות דמיהיכל מיטי מיסק מדעתין לדון לי טהון הוות כוון דעוכן גלמודו מעילא מחות דלטן הגריימט פותה דכרי צ'ה והוות כדר ידע איזין דטלטלה ע' ו'יל מ' מחות דגלליה טיכל צ'כ מעילא ומיטטה, מ' מהאוח דכמיג נגי שטיטט טון כממקיק פ'צ'ם. ו'יל' טהו נמי הסוא' ט וו, דלטן ידע עדין ס'צ'ם ממוקם דלקמן רק מליחוד דמעילא למוט ו'יל' לאקדם צו טליתן דגריימט, טפצל דלטן נהית דלייק גליתן צ'כ ולפי כממקומן גלליה.

עוד נ"ל למעיקלה פליכת יה
דממעילה נ' נוכל נסדו נפי
מה טתקאתי נא. ושות מלחי
ג'יל נט' מ"ט טתק' ק דמל
קמאל מעילה וט"ז הות צ"ב
הן מרוויזו זריכת דג"צ
דמעילה נטמן נטול דבirs
וט"ז מתעלם נ' נוכל נסדו
דרלטן טקי מעילה לה

הכפומוק הול צלן נג'וּך, נְגַע
ממנו נייקט מצל נילדין
שלפנינו, דגס צלן יצט נולן
למלילן מצעי, חח מומחה טפייל
ממרולוג אַל קָמֵר טס למסט זו
דען זוֹ סות צלן נג'וּך, ווּלְפָעָה
לוֹ יְלִיפָּק מְפִי מְעָזָן דְּכָל
המְלָטוּין יָהָר כְּתַלְפִּין
הלוֹטְפּוּם עַלְפִּי מְוֻפְּמִין
שְׁקוּרוֹן. וְסָמְעָז נְלָמָּה כָּלָן
מְגָלָה פְּצָוָה שְׂיָר צָלָן יְדָעָה
זו מְמַתָּך, דְּמָה נְקֵךְ קְרִי מְעָמָם
הַקְּנֵךְ נְגַע מְוַיְלָה מְכָלָן מְגָלָה
פְּצָוָה זו אַמְלָמָה, שְׁאָדָן
לְיִטְפָּח נְכָל קָמֵר כּוֹלָה כְּמָעָז
קָמֵר נְגַע קְדָשָׁר יְזָר דְּבָר
טְכָלָלָע וְכָעָז מִצְמָעָט.

גַּם מִזְמָר וּמִמְהָר מִנְמָר לוֹ רַ
לְכִינוּ הַמְלִיכָה נֶזֶח נֶזֶח
הַלְמָמָט דְּבָלָמוֹ מַעֲלָה פְּלָמָן כִּי
כוֹ מֵד שְׁלָג לְפִי הַקּוֹטָה סְדָמָן
דִּילְגָן מַמְמִילָה מַלְיָה מַיְמָה
מַצְעָיָה, דְּבָלָמָט מַקְצָעָי עַל
הַכְּרִיכָמָל דְּלָמָת רַיְצָא דְּקָלָט
סְמָמִי נְלָמָע יְצָע וּכְמִזְמָר דְּלָמָטְרִין
דְּנָשָׂא כִּיְבָן וּכְיָבָן עַז עַל רַחֲמִים
מַדְבָּצָע – גַּס צְמָקָון אֲזָל

גמ' געלמא, וכיוון דזיכוי לין
הרי ניטרתו לדחו מברך פטומה
כיב' לאנזהו ממילא מחות
לועל למפריך עליה כ"ג, וו'ו
לטבורה שמקצתה הווע דחו טול
גמ' געלמא מ"מ הרי דחו
פטות כיב' ועכ"ט פירכל קם
הווע, ולען שפיר קמי גנרייהם
שיכול אין לי טול הווע וווען.

ועוד רלמי עמה נמי' דינומות
דו' ג' ע"ג ד"ה טעםן דמ"ש
גנרייטן שומע מה לנו דוקה,
וכיב' פוד אס נצ"ה י' סוף ע"ג
ד"ה טעםן על נצ"ה סגנרייטן
יכל' יאנו בכוד מה וווע דומ"ש
[=לומה צגמ] דלנו דוקה
יע"ט. זה"ג ייל מה לנטנה יכול
אין לי טול הווע, ייל דקורטייזו
הווע. פוד רלמי מה עטה
דגלת'ה אין להנחות כל'נו כוונתו
נכ"ה סגנרייט, שאמי כ"ה"ג
וק"ק נס"ז מה מיימי רלי^ה
מ"ש דית' צילדען טמ"ה נט'ו
דמנטי זי צלטני סייש נט'
יעט כי יע"ט. כי נ' דקורטייזו
כל' ע"ד סגמ' כהן גנרייטן
דמ"ש רלי מיימי האבן מ"ש

נקוטיס ונדפין ה"ט'ם נעלם
טמ"ה נטלם מהן וזה קוואר,
להטלאן שמי מטה ק' נטיטם
המקצת מחות דהווע מקשי
וילף ממילא וו' ג"ג כ"ג
ווער מה שקייטה נמ' טימות
ווקף דליך למפריך פירכל
עוגה דמה נטמ"ה צכל נטה
על השוגג ומ"י דמיון לדח"ל
שלמות געלמא גנרייטן
וקדוטיס מעטה לנו מהי ממילא
טול נטען גילוי מילמן געלמא
לומר דמי דילך להטט מהי ע"י
שלחה מהי לד"ע וכור' יע"ט.
ומפ"ז טול נטישב לו רקומי
שאקי' הווע עגמו צדיכור הקידות
ד"ה וילף מיי' ויל' ק' דילך
מי' נטילף מיי' לד"כ נטוק
קרל' מגנרייטן וקדוטיס ומק"ו
דמעילה יטפין למפי' לד"ע כו'
שליט כמותו נטיקות דליך
עבירה נכ"ה, ע"ט. ולפי דכיזו
ה"ג' נק"ג, דמי' ממילא נט'ו
וילף דהווע מהן למפריך סאי
פליטות וא"ג מטה"כ הטעט
לכמי' גבי גנרייטן וקדוטיס
פליך שפיר דילף ממילא דגט
לד"ע מאי, דאנטן כי רק

והנדתי דברי הכל להתיו
המופלא מה"ז עמרם אב"ד
ק"ק אורשע שהי' גיסי מקדם
והшиб לי עליו בכתב זול

לגי' ר' רבבי המופלא מהז חיים
ג"ז

הנה עליה בריעתי להעלות לו
על ספר אישר עליה במצחו
היום לצד אמורתי אישר
הקשתי לו אהטול, מ"ל למרא
חביבנא לא ס"ל דריש"ט
ספקא אסורה בר"א, ותו טפי
קשה מ"ל למרא דרבנן רבי
ר' אש ס"ל חדש בחיל
דאורי', אותו טני לך למסיד
דרבנן רבי ר'א בר"א ס"ל
רמصحבר טפי. אלא וראי צירין
אננו לתזוזנו של המתדי
ודוקא בספיקא ריווט ואין
בקיאן בקביעא ריזוחא לא
תרמיין, וא"כ יש לתמה לאז
על הרמב"ם אמא לא פסק
בר"א דריש"ט ספיקא אסורה,
זהו בא תראה ומרא דחלשה.
ומה שרצה ללביה מלא

ולג' על נזון הארכימט כמ"ט
גיטי ס"ג ולפי דרכי גיטי
מלתכת כל ע"ל ספלין נק"מ
לטף טפל מימי להו נ"כ מ"ט
כל ג"ע. גם מ"ט לי לדומינין
קלט דטשי מטוט דטף למ"ט כל
למעמי ממלט מ"ט לו יט, כל
מי ק"ל הריל מהרט"ט לפולטי
נקוטינו מ"ט קוטיטו כי קמי^ט
ממ"ז, וגס טט גט מ"ט מ"ט
טלט ידו טט מיליכ' צ"ט
לזרות דכעינן טשי ממת
ולטפוק(ע) ממל"ל צ"ט טפי
על המטהנה וגס גועג מכם
טלט לרצין ממי ולג' ממי
גקדת.

בעניין דבר שיש לו מתירין

סימן י"א'

^ט לימנים יא-טו, החטקו מכתבי
תורתיק רבי הילם קיצע בספר
מקור חיים.

עוד אוכד לו מה רاشתמייט ל' להגאון בעל שאגת אר' שדרתיה להריה בס' זיך שיש חילוק רבספיקה דינא לא מוחמיין ברשלאם, מחדה רפסקין בממ' ביצה דף ל'ח ורבויות מורתה מטעם רברבען יש ברידה, והוא מחתמת ספיקה ודינא, וזה קייל כרב אשי, ע"ש. געלטו מטעו דברי התו' רעדובין דף מ"ה דבערובין הקלו חכמים. - עתה איני מתעשת רודודבה יש תימה על התו' הדא ר' אמר התם בבייה חבית אסורה ראן ברידה וכן שטואל, הא עכ"פ מדי ספק לא נפקא והוי לו לקל.

כ"ז כתבתי בתפוי ניסו זידו
ה' עטם.

זהו תשובי אליו

סימן יב

אייתי וך דספיקה אסורה, לדעתו אין זו הכרה רטcka לה אסאי ראייתי בפ' שעז רבל ספק מובן אסורה, ויל טומו דלא מחייב לה הבא רם"ל בשיטת הפטוקום דבספיקה לא אמרין אם נתערבה באף כל אסורה, ובמו שפק רבטו המחבר, עיין במ"א סי' תקי"ג סק"ד אשינו לשון המחבר מלשון התו', שטפרש נ"כ קד בכנות רטכבר.

ועוד זבד אוכד לו מה שפלאתו על הט"ל⁸ שתמה על פסק הר"ש שפק רב ששח רהפי בשל תורה אמרין חזקה שליח עשה שלחו מחדה מיטרא דד"ג, והימה על תמהתו שהקשה על מאו פסק כר' ששת מחדה דר' נחמן אמר ל' --

⁸ פ"ד מחלכות בוכרות חייא כד"ה וראיתי לרבענו בפיו מחל מעשר חלמה י. ועי' תשו' נוב"י אודיש סי' ב.

מוקמים נלכט (ומפקד נועל
דגש היל מטורלי דפס נט פ"ל
כוויי, ומלה גס לייל דריין
גופת נמי נט פ"ל כי, ולט
מצען, הט נמרז נדרי יוטק
ויר יטנק, מצל נפי טהומם דטן
קיין'ן כרנה לדמג טכנה דמי
היהם, כלטיה לך"מ וגס נדריג'
דפס לך"מ כמ"ט קמאליט'ן
ונטס מ"ר ע"צ. וויל דריין
גופת נט פ"ל כמילויז.

ועוד ממעין לייל דה' נו
לברמינג'ס ול' כוכבה מכם
קורט' סמור נערוין דג' מ"ה
טה' דמתשי אס פפק דכליינס
להקל ע"צ ולט' קו' ק"ל כמי'
הטמר, מי'ו מומם ממסט גמלר
דלא' כמי' ר' (ו'ף' דמתשי
הא'ק מי' ליטר נמללה, מ"ת
ליש' מומם דמי' ה'ל' טולק נדי'ו
טט' מי' (ב') – וואה נעל' מהוק
גנס דכלי' גט' צמגט מל' טאטיל
גיט' ני', לייל דקמי' נטעט
טראמינג'ס דלא' פפק כלו' –
וומ"ט דע'כ גלעיכן פט' נמי'
המבדליך דזוקט צטטיקט דיזומט
מקילין ע"צ, טטה פון מי' וא

לגייס נמר
והתמוטל מפה'ז
עמלס נ'ז

מה שאלתינו נמ"ט טרי ייך
לאקוט לדי ה'ם מען גיט
דריש ורכינה ליט לי ט דריש
רכינה מגמ' לממות דג ס"ט
ככל' וגידי נ"י התקה על דאס
גופס קשי מינ' לנטא'ם תומר
לען דמי'ם למפיקן מות
למנך כר' יהודא, חייל מות
להו דטיל'ת ורכינה צומם
כלה'ם מ"ל וכן קשי על בגמלן
טיליכן לרין דמי' כת טזין, לו מי
קמי לי למיננו לכלה'ם ס"ל

ועל"ז יכול מטעמי דעומם זו
לטמי מלה מלטנו וזה"מ.
לודול צי נפלו ז' לילט
לומר, זו כהו מיר ט"ק נטמא
טס זו דחי מי למיניהם מות
דקני רוח דחיה דכליית,
ומטוון דבגר סממן דט"ק
קפה, וכל קומיל מות דכליית,
ט"מ דבגר סממן דט"ק
ונכבר זה לא ברי רוח

טפורה, מפוס למק' ט"ע
טמ"ז נפ"ג דמ' מוק טkor,
טמם ק' כ' ק"ה זל ומי
למי ו' דיל' טמי ספק מוק
לטמי טפי וכט"ז קמלה"ט
כט' מ"ז, ומ"ז עד גימ' נ"ז
לט"ל דל' ק"ל טמערתא טמג'ן
כט"ז נכוונם קמונ' גס ו' ז
לט' טמי נ' מדי למת' הר'ל
לכט' נל' טמערתא, וכט"ז
קמונ' ממל' סק' פות'
כט'יתם, ווין דרכ' זל'
לט'ם ווין דין ערוץ, פ"ז
טמכי יטהר נומר להרמ"ט
טולק מ"ז ו' וכט"ל - ומ"ז
טמערתא יט' לי מימה על הקמי כר'
כט"ל נמ"ז ט� קו"ט' דל' ז
טגרת הקמי סט' מוכרט כיכ'
דנערלו' קאלו' נטפק, דיל'
כט"ז ט' דמי א' נט'ם סט'
ק"ל טליינ' דנטולקיס מל' ר'
טצ'ן, ומי לר'ן דט' פות'
טילען דר'ם, והמי נט'ם ק"ל
כט'ל דל' ספק אטרא"ט

ונמה צפמְסָ פֶל קוֹטַי בַמְלֵךְ
בַמְלֵךְ מִצְכּוֹרָם וְלִיל נְמַמָּק נְסָ

וכן נמן קוממי, להלן מינו:
לרכינט מיט נטפינט דיזומט,
ומה לי נמיינר דשיגר כר
יאודה, למלט דט' קרין. גם
דיט לדטום דזוקט צדלוויי
סיט נטפינט דיזומט, ולט
נדרצנן, מ"ט מון זה מאוחר,
והו מי נמיינר כנ, ועוד צהיר
גס האמצעי פון ממץ לי מלט
כמי לי, ועוד לו מי מאור זט,
ויל' גם כרמאנט טו נקען
נקען אול קיימט כמי זא,
ולפענער טהויל מפלט לאטפינט
סיט זט, מטוט לדלכלו נמורט
דציטטער (געגוי) [געגוי] אטטער
טהויל נטאטעט זא ליטא ספק
יעממע, ודליך כפי רטי זט והן
דילג מיט מאיו לרכינט נטה
נמורט דצטמר (געגוי) [געגוי]
סמאט, ויל' לדיעזיז כו ספק
טפינט, ומג גרייך נטיזט סיט
טטטל נטטט, זטטטלה
טטטל מאו לדעם נטהז יוס קמי
וכמ"ט זט זטטלי נטפינטם

וּמְשַׁחַת מִצְרָיִם לְמִצְרָיִם
הַלְמִינָס צַפְנָה לְטַפְנָה

לכלה נִגְמַנָּה מִתְּמֻנוֹ קְמִינָה
הַמְּפֻלָּז שֶׁבָּשָׂר כְּלָמָּדָה,
שָׁאֵל כָּוֹן מִקְיָס גַּס דְּגַלְּיָה
כְּמוֹלֵן אַס דְּלָמַד סְמָר לְדָרָה
כְּעִילָּוֹן, וְהַלְּיָה רַיְהָ נְדָה
קְלָתָר אַס לְפִי מְלָלָה פְּרוֹת נִלְלָה
מְהַלְלָה וְמוֹנָה נִלְלָה מִידָה לְקָמָה
וְתָלָה

א"ד נִמְלָה
אַקְקָה סְיִיט קִילָע

חוֹר וְהַשִּׁיבָה עַזְזָה

סִימָן יָה

לְיִשְׁתְּחִיבָה וּמַופְלָא מְהַזְזָה חַיִם
נִיְהָה.

בָּךְ אֲנִי אָמַר בְּקוּם דְּבָרִי
הַפּוֹסְקִים וּבְרוֹחּוֹת דְּבָרֵי דְּרוֹאָה
לֹא שָׁפֵד לְמִימָר וּלְתַהְתָּרָא
כְּרָא, דְּרוֹא בְּתוֹרָא וּמְרָא
וְתַלְמָדוֹא, מְשׁוֹם קְשִׁיאָה, וּמְבָשָׁשָׁה
שִׁשָּׁה לוֹ חַיְבָה בְּמַשְׁחָה הַמְּדָבָן,
וּמַשְׁחָה גִּנְיָה נִיְהָ שִׁשָּׁה לְמַדְבָּבָה
עַד תִּי אָזְרָה וְזַדְמָבָם אַתָּה

קְשִׁיאָה הַמְּגַלְלָה נִמְלָה מִתְּמַטְתָּה
יְמַמּוֹל גִּינְיָה נִיְהָ שְׁלָמָה עַיְן סִיטָמָה
כְּדָבָר הַמְּגַלְלָה אַס וְגַס נִלְלָה
הַטּוֹלָה, שְׁלָמָה עַל הַלְּמָדָה מְלָגָם
דְּלִי סְמָמָה דְּהַלְכָה כְּלָרָה מְלָגָם
לְקִיְיָה נִוְמָה נְלִיקָה טְלָמָה טְלָמָה
הַטּוֹלָה תְּמִיכָה פְּמָקָה טְלִיקָה הַלְּמָדָה
וְזָל אַהֲרָה מִקְיָיס פְּמָקָה אַל
הַלְּמָדָה וּמִיְתָן קְאָגָם כְּרָמָה
מְעַלְיוֹ מִכְלָה הַמְּקוֹמוֹת וּכְכָלָנוֹ
הַטּוֹלָה, דְּלָרָה שְׁלָמָה
סְמָמָה יְמָה נִלְיָה לְמִירָה כְּטָלָה
יְלָהָה מְרוֹמָה, וְהַמְּגַלְלָה אַס
קְהָדָס וְהָ, דְּלָט קִילָר דְּלִי
הַלְּמָדָה זָל וּמְגַוְלָה נְהָלָי נִמְרָה
וְזָל וְלָל מְמִין מְלָעָמָה טְמָלָה
לְמִרְעָם יְמָמָה נִלְלָה הַלְּקָה הַמְּמָזָה
וּמְלָלָה מְרוֹמָה, מְלָיָה רְלָיָה אַהֲרָלָט
מְלִימָה, שָׁאֵל יְלָה לְהַצְלָת סִיְעָה
סְכוּר טְלָמָה יְעָוָה נִלְיָה לְמִטְבָּול,
מְשָׁס דְּלָמַד מְמִין מְלָעָמָה טְמָלָה
יְתָמָן וּמְרָסָה. וּמְלָיָה בְּטוֹול
צְמָלָק צִין טְלָמָה מְלָלָה כְּלִי מְלוֹמָה,
טוֹלָמָה, וּמִיסָּה אַכְ'לָה הַלְּמָדָה זָל
וּלְמָרָה נִמְשָׁק גַּס הַלְּמָדָה
נִגְמָסָה טְלָמָה אַס וּמְלָלָה
שְׁלִיזָה נִמְלָה הַלְּמָדָה, וּמְלָמָמָה

ודשל"ם אפי' בדבנן לא בטל, א"כ נפלאות דברי תב אש שתוין לעולם ספק י"ט כי הוי רשל"ם כי, הלא דעתו, ומה שפ"י רשי' זיל איטו מבר כלום מהו בדבנ' רב אש, אלא דויא בדברי הה"ט ובקשתה הקשה מישא דסיפא, וספקא אסורה, ומתרח לה אתאן לספק טרייה, ובקשתה רעכ"פ סיפה דסיפא אכתי לא מתרבא הדעתו ואם נתערבה באלי' בול' אסורה הי מני לטימר, ומתני רב אש רשל"ם אפי' בדבנן לא בטל, והו איטו ציל דספקא אסורה וחוץ כל' שכן כמו שבתב הה"ט, וראי לו מלךון וקאמר ולוב אש ראמ"ר רשל"ם אפי' בדבנן לא בטל, אלמא דליה' בלבד הלא כוונת הדזה, ואם ייחוק תמורה כוון על מיטרא וד"א בשלה' מבלהין, שם לא מבר כלל לשגא ודבאו אפי' בדבנן ע"ש ועוד יש ריחוי אחר זה

נקשר בתוי זה, אני יודע מה הוא סת, והלא גם תוי רבי של המדרבי הוא בקיום דברי ר' אש אלא שלא הבהיר, כי כבר פודה מהתאנן בעל פ"ח.

ומ"ש שאפשר שד"א גוטא לא סיל בכ', מוקדם איי אומר שודאי דוחק עצום למך כן כיוון שיש לנו תיזוגא דרב פפא, מאיר רוחקה וד"א לאוקטינחו בתא נמי דלא כהלהטה וויה אבר ארבערים ברורים בע"ה דודאי ר"א רב כי ס"ל.

ואבואר היום על העיון בדברי רבית הה"ט^ג שב' שכון שאין לה ביטול פשיטה שספקא אסורה, ותמה הלה"ט עלל', ואעכ"י הדזה שדברי רבינו הלה"ט מבוגרים וברורים ראי איזטא גםבקשתה תבי סיל

^ג פרי חדש או"ח טוינצ"ז ס"ק ב,
ועי פריח י"ד סי' ק"י סק"מ.

^ד פרק א מהלכות יום טוב הלכתכ

^ו שם דינה וכמש.

ומ"ש ועוד אמצעי דודיל להרמב"ם הוכחה גמורה מוכיחי התו' בעידובין ר' מ"ה, תברא הוא זה הא לשם קאמר לה אשנוי ר' יצחק ורא' בביצה משני לה אליבא ר' יצחק ובית תי' קמא בעידובין הוא אליבא ר' ר' ולא תי', בתרא אף אנו נאמר איפכא שדר' סיל ספיקא אסור' ס' הה"ט כי נבען הדבר מבה כ"ש, הדא ספיקא אסור בבליה איסורי עיג' דבטל, ולדברי הגאון שא' מסתמא תמן' רטמ' י"ט נמי משמע רב' ר' ר' יצחק לשם, ורק תי' בתורה משוי הגם' משום דשניא קמא חזק טובה כי מי עליה שם' זיד עשה לו ציטים בעבים, והלך משוי שנייא רוזחא, ואליבא ר' ר' את מורה רט' סיל רטפק רשליט אסור, הדא איכא שתיא ר' פפה, והז אסיק שתיא ר' פפה, והז אסיק שתמא תמן' לרדיין שלא ר'

נכון ואמת בע"ה, ולפ"ז ברוד שדר' א סובר שפק אסוד ברשליט אסוד בדבנן -

ומה שרצה לדחות ניסי נ"י את דברי הה"ט מדבר רמהריש"א, זה אינו סדי לדהות דברר כ' הה"ט וככ' הר' ר' ואפליו בפק מובן הטעם משום הדוי רשליט, וככ' הוא איכא למטען משום דמקפה חמד, וזה בבר נתישב בראשית דברי רבי רביו הה"ט שהוא כ"ש מז' החערבות. ומ"ש עוד הה"ט וספקא שנערבה באחריות כ' וכג' מדברי רביו אפשר שכיון לדברי יותר נראה משום דלא הכוינו וככלו ממש תדא מהתא הדא. ומה שרצה לדחות דברי, רט' מ' הויל לכהבו בלי נערבת, אינו קשה כלל, ולא הכוינו בט"ש אזל זמן שחורים שהוא אסוד מטעם ספק מובן שהוא רשליט.

ובבטי רביינו היטהר עמדו
טערען על גוף רבוי רביינו שב'
אבל אם אותו ידוע לו שהוא
תרום לא יטמא אשלה,
שהשלחה אותו חושש שישטמא
עליו עד שידע שהוא תרום,
ומלבד שלשתנו מונגם קצת
כבראה לטעין, גוף רבוי
תמודדים כיוון ראיינו חושש
ישטמא עליו, ולא אמרין חזקה
שליח עשוה שליחתו א' ב'
טהורה טעם לשוני.

ולפי חומר הענין ניל' בוה ודק
הוא סברת רביינו, כוון דרבנן
ודק סברא שלא בכו חכיזו לדי
מבחן אמרין חזקה שליח
עשה שליחתו א' ב' מראה מעמא
לא חישין שתורם אחד ריעיב
יכול חכיזו לבוא לדי מבחול,
ומראה מעמא נמי לא חישיך
השליח, אבל היכא דלא מצאו
תרום אמרין לרמא לא תרומ
ואף שאיתו משבבים עם לשון
וזדא'ש שלפנינו אונן ארכנטוּתא
ודרבינו היטהר ניקום גטמא

נראה טמי מיא באוקינס נמי
מינד נידי ע"ש.

ומ"ש הוא ראין סברת התו
טיבור מה בק', אפ"ו ממשום הא
לא נוחיב עליה ונידוק בה, אבל
יש אהוי מלא רבר בישוכם ואין
להאריך.

ומ"ש אהובי ניסי על חמזהו
על המיל, האמת אגד ולא
אחד כי ראיינו במיל בחלבות
תרומות ותמהתי כי שם קידר
במקום, ואח"כ באמת עיתוי נם
בAMIL בHAL בכוורת רק אוthon
וזכר לפס' בראי' בעלמא,
וראיינו כי גם שם עמד בוה,
אבל לא עיתוי כלל בבדר א'
מל' דברי רAMIL בAO'ע כי
קשהו היה נראית ותזה
אצל מפה שזרחי בHAL
תרומות שם ראיינו אגב עינוי
בפסק הרמב"ם, ולא עליה על
לבי דבר והכחתיו מד ליטיג
נ"ז. ואחרי ניסי נ' יודע כי ספר
רשות לא דרי בדי, ואחרי ראיינו

גנ' נלק נקייה כל מלעוגות,
ומכלו זו דמקה ממיר עפי
והל' יט לה יטוד כמ"ט
המלך' נכס מ"ז, וכ"כ
כמ"ט נכס צלה מטה ד' ו"ל
פק מוק טהור וכיל'(ר)
המג' הנעם משות דקליל'ת לו
אלו טקמיס להטמי נם' וא
דע"ט וחין צו עוד נרפ"ג
ולף אנטפ"ז הקאה על
המלך' טוגן וממן
קוותיו צע"מ, מ"מ פ"ז
בדרכיו ד"ה ט"ס מקאה מד'
עגנוו וכינוו נזיע וכ' לדברי
המלך' ט"ז יע"ט גס
נמלוטיו טנדף ל"ס מקיס
בדרכיו יע"ט - ולן ט' טומר
כבלו דעתך זהה דוחל' יט נקיס
ג"כ מי הלה'ת טס דlain
לרכינו פק כרנה נט גראן
למלוכי ספיקם וט"ל לטוף סוף
ט"ל לכטן דספיקם טקומה
צטטן ר"ט דעלמה, ו"ט
דלאמת' ט' המלך' דלאין ל"ק
משות דמקה ממיר עפי כען
לטולוי יע"ט ק' פ"ג ר' נטנא
לטולוי ממיר עפי אנט ר"ט
רענמן מלוי יסף ו' טתק.

רמטמא הודה לו גידא
אחרת ברבי הרואה' המבmeta
לבריו בס'

א"ד גטו זיזו

ה' עטרת

זה תשובי שנית אליו

סימן יד

לאהו' גקי המופלט פנ"

במה לקיס טפטם מ"ט גקי
ו"ל ומה ארלה לדוטה טט נר'
הה'ת מד' המלך' ט' ט� כלה'
וכ"כ קראן נמק מוק בטעם
משות דקליל'ת, וכ"כ הט' ט' למ'
למעשי משות דמקה ממיר זה
כבר נמי'צ' נדי' הא'ת שאות
ס' מהן לטפערות עכ"ד.

אהובי גקי ט' ולי ט' מפ'ם
לטמי' ד"ג, והי' כבר גס
הלה'ת כי ציינ' טבורה לאיסוף
יע"ט. וחין נאילן ר' ט' נלה

מי יכול שפיר כמו פ' לדין
לי מימי דכל מי למכניס
לפערת הס - ונתן מי מה
כממי שדרי מוכניש רק
בדין לפטר לנוכח הרמ"ס
ליין טהור לסתורתו זו מחות
לשם היה מיתר לי כמי המרי
לפערת.

ועתה יכול יוסר נ"ה טהור
בטעות מתקה בס ח"ל
ולמ"ט דהן זהה מל' דה'
דציל"ת לנו נטול כ"ה דט'
לנטומי נטפיה ויתוד לך
כג"מ ז"ל ח"כ קדחה מה כי
המ"ר נמיוץין דף הג"ל
לכערות הקילו, וזה נסף
מteilין קיל לירע דדציל"ת
טפי כערות לנו נטול וכאן
לשם לו נטול ל"ט דטפיה מסוי
יע"ט דמיינו נ"ע וטהרהו
טפש המקל' בס כ דציל' פ'
שכערוין בס מולן לנו כ"ט
מל' טוכר כלי' וכחמקון
כטלה בס דמגני לדין לאחמיירו
טפיה דציל"ת והו טוקף נא
קמלה קם דט' למן טעם
לכני המ"ר מדווע טקילו כערות

ומלמי מט"ז נטפיה וגמ' יד
ודח וטפש המקל' פ"ג מ"ט
ונט הס מה ממלי' כן, אבל לדעתם
המקל"ת לדין ס"ל סקל' וו
ז"ל כמ"ט מי נטלתו, ומ"ט
ונט הראין מפ' הטפש דק"מ
[טפיה מוקן מחות דציל"ת
כו' וכי מי ממלי' טזין וזה
הגעט לנו טכממי קרי'ן לדין
רט' טפיה מוקן ד"ל לטפ
הטמיינו טפש דציל"ת מחות
דנעוף מה מה דמי' נטפלוי
לה, לטמיון טפי, אבל בטפיה
ויט טפיה מול נ"ל נטולן דטפ
טהות דציל"ת נאכל טולין,
וכ"כ גם' יד דוח נקמן נזרף י"ל
ג"כ וכמ' טעה"ת פ"ג מ"ט
ע"ט.

ומ"ש פות לדמות דגדי ח"ל
ומ"ט עד טמיון דהו"ל
לכטמ"ט כוונה מגמו'
דטפיה דף מ"ה כר' טגלה
הו' וזה גם בס קוממי לה
טפיה דלי' עכ"ד טזוי ניאן.
ומה נך וגס ר' מטה קותש
לה, מ"מ טיקל מי מטעמיט
טימם צעי למורי טגראים ולי'

מכל הנוו טהור למקשו
וניכת דג ניט ולבט מיס
ועלה, ומצעה לה נמי טהור,
מתמע דלים להו דרי'ן וק"ל
להרמאנס ויל' להו מצע'ן כי
הפר טס צבוק שעין, ומ"ט
גיט כ"י עמ"צ טרי' דיט
להרמאנס מי טרי' מקוט'
המגד, מהו טר פטוט הול
הגס ר"פ מכור צמה, והול
מתמע נהי' גיט ניל' דלים
לי דרי', וגס לטורי טהוריות
דפס י"נ לריה פט'ק נקוט
טלטט ממ' האותם פאי'נו
לארים ויל' טמן עכיז'ן מי
מכית אדין ק' לדף דיל'ן
שרמאנס סוגר ק', מ"מ הרי
טהרי טופוקיס טלקו עלי'
ומפקו לר'ן -

ואגב דחטף לנו נמי הרכין
נד"ה נדק נקייה טולר מה
דק'ן עלי' קום טרי' ויל' לדף
ספנ'ן מהלען דיאו يولט על
הפטוג טר' ניט כי הני' דען
הראג טר' טפנ'ן מהלען טר'
ניט עכ'ל ומשיק ייע' א
טהכין ממנה רשי' וכי הול'

יום, והוא כמו טהיר נטה'ס
שם נדף לא'ה גמי טהור
דעיקו לדוחי', הט'ן טהור
חן עיקיו לדוחי' וט'ן נטה'ר
לטל' נטה'ר נטה'ר טטה'ן י' מל
כו' לדוחי', וט'כ' נטה'ט
טה'ר נטה'ר וטל' טי' טרי' טט'
יע'ך, וגס מ"ד כט'ר נטה'ה דג'
ניט ד"ה ולבט מיס וועלט
מוחם דלים להו אה' טר' טטה'
ונערוז טקי'ו יע'ך.

על'ל דזוקפה לו נטה'ר נטה'
ויל' קותם נמל טמיה וטה'ן
גיט נטה' ח'יל וטיכ'ן דק'יל
טה'ן דרי'ן מה'ן דטמיהן כי
טל' נזק ליום מלה'ן גמלה,
והטה' טאי' נטפק י'ט וטמיה
ע'ך, וטל' טי' נטה' לי' גמיה'ת
ונט' י'ל מתקטט נטה'ם נטה'
dag' ד' טה' לטט'ן ולרט'ן לטה'ר
לטיל'ם וטל' פלא'ן טט'ן וטל'
לטיל'ם טפי' נדרטן טה' נט'ל
מתמע דלים טלכט'ן כומי'
כמ"ט טופוקיס גיט מק'
קיוזן גוי ולר'ה לטמל טטה'
קוות ועת בכמה זוכמ', ק' ויל'
טה' טוגר הרטמאנס ויל' וט'יל'

מנכם אמר נמיין מוכרים
כ"ג מה נכך טו מזות מה
לו נומג עלה ומיזיק זה עכ"ל.
הכי שמה כוונתי מטהר לנו
מנכם הספר מוכרכם, טהרי כו
מאל לערך נטחנות לך ג' מי
שנ"ק דבש ממלוקים נמנכם
רשותם ואטולקיס מגדו, ומי
הכ' מה עלה טלית דרי"ת, הולך
שנפער הספר וילך נטחנות פ"ל
דילגכם כוונתי דרי"ת לך טפי
נמרו לך נטהר מה טמלה
תימה כדי גלוקמי כלבו מילוי
שנ"ק דבש, טלית דרי"ת,
דטהר כ' נטחנות טהור,
ועכ"פ מהר שט עת מזון
למזהן גס מי מהר על קותרי
הספר, והו כמ"ט טה, זוג לחן
קוטרי על הספר מנטהן וריא
שנ"ט מתילן דעל דגש הספר
יעשו דעכל נערך קותרים ג"כ
כמו"ט טה, הולך זאהמה נקטו לך
מי מנטהן סלכני - ווחוד
ויל עפמ"ט סרלה"ט נמיין
ז"ג נ"ג ד"ה מילך ר' י"ה נגנו
ע"ג קותרי ז"ל כ ר' י"ט ויל
לו דעננה הילגמ"ט כממן כי עד
ויל להלכה כהן דנטהן

הניכר וליתט - (ודנגי סטו
ירד כי לא"ט ליהט לנו ול
דמספיגת כי נטהט נ"ז
לנגיה נדכתיו דל"ל כלך מה
ויתרע אכליו מרום, וריל מה
שאכלת מודיע נטהט אכליו
מרום, טע"פ אטטיו חומר לו
נספי שאו מרטמו, לו מיטין
לטמא מרטמו לא, הכל מה מה
ויתרע לו שאו מרטוט טמן לו
טמלה, שאכלת מטהט טמן לו
טמוך פלו ולט יטל כל ממנה עד
שווינט לו שאו מרטוט פ"כ
ויל זכירות יג' נטהט לדי
טפור כוון שמחיע לו אכליו
מרוט יטמוך פלו, لكن צודאי
עטה שליטו, ונטהט רטה
לטמוך פלו, עפ"ז כי מטפס
עם דעם קרל"ט ויל לו
שלאתו כל קרמ"ט נט"ע צס
לו נוכל לפ' כן).

א"ד גיטו וטולכו

נק' חייס קילע

וגם זה עי"ץ למטרות דלמיין
ומ"ט גיטי טכ"ל ז"ל ומ"ט דלן

חוֹר גִּיסִּי וְהַשִּׁיבָה לִ
עֵד הַבְּנֵיל וְזַלְלָ

סימן טו

האומנת שבר מבואר הבלתי
ברברי הראשונים, עין כי עוד
הוסיף לפקפק קצת, אציבaben
פיתי ויכח דברי אשר ביתי.

מ"ש שהלח"מ כ' ג"כ המברא
להתק', בכחו יסלח במקומו
מנוח כי דבריו אינם מסתיקים,
doneba לדבר מה שב' התו'
בבמה מקומות דסברא אלו
mbivtsin bek"o וא"כ אין מן הד"ז
סיווע כלל בתבונת, וכיון שכך
הוא, א"כ וראי סובר הרמב"ם
דספק דשל"ט אף בספק י"ט
וספק חול אסור.

ומ"ש בסוגי רעדותין ומה
בק' כי נבר חברתי או עצמי
זה ברברי הראשונים בשינוי
לשון קצת במברבי וס"תמי' אף

פימקן להלכה כדי סמיקל
כמפורט לעיל טמונה לקמן פ'
מי טפוליהם ופליג טאמולן
לטמלר כית טורי נעלוכין
הלהה כמותו, ולקמן נהי פ' מי
טפוליהם גני ג' טיריות
הפטותם זו לו ס"ל טאמולן
כלוי לטמל טנטן טמורות וליט
הלו כומי דקייל הלהה מדנגי
סמיקל נעלוכין וס"ל כריך'ן
לגמי טמולן כדי עד גמילת
יע"ט. ועפ"ז ויל' גפתות
למה סכ' המי' לצעילות טקלין,
כ' טפיר סכ' לדין דקייל נפוט
הלהמג' להלכה כדי סמיקל
צעילות סכי מיחן דנעילות
טקלין, טמונס טאמולן סכי הט
מולק מלך זה להל' כדי סמיקל
צעילות, וטיך נלייה ויל' טפיר
לט' טקלין נמיות טפי, ולק"מ
טאמולן דנט' מצלין, ומין טק
גס מדרי יוטן לטס נהי לק"מ
ויל' לגס טוּן קמ' כומי'
טאמולן מה וווק -

הכ' והביא ראי' ממה שאמרו
הראשוניםنبي חופה והבן
אינו ראי' כלל והחומר שתמא
תם' קאמר רב' וראי' ראי'
היא אבל רב' לזרען לדב'
אתמד דאיתו מורה רס' ל'
רב' אש' וחוואי נפשאי
שמצואתי כן בר' במקומו שם
(ועתה ראי' עגי בת' מתנה
ראובן למם' ביצה דף ר' בר' ה'
ומן האמור שב' זיל ודע
שהטהור פ' בר' אעג' ראמ'ר
בנמ' ולד' לא ס' ל' זק'
כללא הדין' בשם ר'ית הכל
הכ' ראמ' רב' אין הלהנה
במוחו ע"ש בפ' ק' דקדושין
ושזהימה על שות' בית יעקב
ס' צד' שרצה ליהום כלל זה
לשיטה הטור ע"ש ולזה
במ"ש צ"ע עכ'ל המתנה
ראובן ובמה'ב' אודבה הוא לא
עין שפדר בר' הר'ן דקדושין
שם ובמ"ש נם ניט' נ"י ס' אן).

אנו נאמר אויפא כי ולפי דבר
אליה ומכירם וכתבם שפה
ג' נדחה מה שגען נבר'י
טעם המלך שב' שיש הכרה
לודם' מז' ורב' ובר'ינו
מכיריהם טפפ' יומ' טוב ג'ל'
ובביאור יש עוד קצת ראי'
ממ"ש הטעם בתבויות לפי שיש
ביריה ברובנן ולא סתם דודא
אף אם אין ביריה היה טפפ'
ודבען כהבריה התאוں בעל
שבאות אר' ע"ש. ריש ל' ג'ב'
טפפני רבר'ים בבר' טעם
המלך, אבל אין רצוני כ"א
לרבנן דבר תכמים והקיטנים
להודיע אמתות בונת רבינו
וחזול הדמ'ם בע"ה. יאמר נא
אהו' ניט' נ"י רצוני להשות
הdem'ם לרבני הפוסקים, וזה
עשה חזות גוזר אומר כי
תורה חישה כי' לרבינו משה,
הלא דעת תורה ודעת נוטה
בדברי בע"ה.

ומה שעה במה שאמרו
ולדי' כי משמע רלא קייל'

ידע הדבר הזה שבלה גנוח
וישנו - ומה שנזיה בדברי
הפטור ייד סי' של"א גם לאחריו
הנזהו לשונו מהופר תיקון, גם
שאפשר שחדמ"ס יהודה מה,
ומ"ש איני מרווח כל תהה רק
שאיתו ממכים על נסחתה
הרא"ש שלפנינו, ובבר הקיף
הוא עצמו הדבר בב' חצאי
לבינה חיזיא רתרבר למיין.

א"ד נימטו

עטרם רק'

סימן טז

ולע"ז לנו הנטמי לנו כוכב נט'
שליחמי נטהי נט' נט' נט' על
ט' נטה מדגמי טט' נט' ד' ד' ד'
וללע'ה טט' נט' נט' טט' ז' ז'
ולט' עט' טט' טט' טט' טט' טט'
לט' טט' טט' גוף הדגר לט' טט'
נט' טט' טט' טט' טט' טט' טט'
לט' טט' טט' טט' טט' טט' טט'
לט' טט' טט' טט' טט' טט' טט'

ואם נפשו לתקשות משליח
מבלתיין^ט דרב אמר חביבות
אסודה, ייל לפי דברי הה"ט
שאנו עסוקין בו וקל^ו.

ומ"ש עד ששאלתי מה תי"
ה' לו להדרמ"ט, מימי לא
אמרתי דבר זה, כי אממה היו
דברי על מה שבtab שחדמ"ט
אותו נקשר בתי' הדאשון של
המדכי, כתבתי אני גם התי'
השוי של המדרכי הוא לקים
דברי רב אש אבל זה לא עלה
עד שום חbam מן התבאים
אשר לפניו לפסק דלא בר"א,
ולחדמ"ט לא חיבורתי תי'
השוי מפני שאיתו נראה ותודה
הוא מתגאנ בפ"ח וחדמ"ט
עצמו פסק חדש הוא
ריש' מטי^ו

ומה שעמד עד הר"ז נבי בדק
בקינה רמי תדרלו כי גם אגמי

^ט לי"ז ע"ב^ו מאכלות אסורות פרק טו חלמה

מייע) וטוו דכיו ממה נט
הוּא על טה"מ לדלה נט כ
ברמג"ט דטפיהן מטולה ע"ז
טוחן - ומה שאכ"ט גיטי ראי
ממ"ט ברמג"ט גיטי טבאות
הטפס מחות דיט גדרהן צדרהן
כו' נט לא טוי ראי נדעתי להן
ט למפליגן צין גדרהן אין
צדלוויי נצדרהן, טו גודע
יט מחות דטפיהן צה ולעכ'
צעט טורה ספק לאטמייל
וגידעהן נאכל כמ"ט קרין
ברט"ג לגיטין וכטפ"י אט וכט'
געיט לקמן צדך ליט גדריכות
ועוד צנבה מקומות ווין
לטהריך טו, וגס אט ממייס
כט' געיט זיל ולעל נמדותינו
הטרכנו צה טפ"י ריט גודע
ט ליגע טמלה, ולצעינ
ברמג"ט טף שאכ"ט טבאות
דיטל"ת נגעין ציטול געען
טפיהן ט הטכלו עכ"ל ומ"ט
טלי שאכ"ט גדרהן גוטט מטחן
עד מ"ט טר אט טיטה כותמי,
ולעכ' מין טאטל גודע טטחן צ'
ט, אך רונה טפ"כ ט טה
טטחן טעע על מ"ט ט מהו,
ולעכ' מעטה נקל טט טכל נט

עה ר' מ' מגמ' דמנומות נני
מלט גמ"ט ר' יע"ט ומלט
מטמי טכני נמקת לדעת
הגדוליט ז"ל ומ"ט טמיהו
נדמי בטוויד כי פל"ט כו
מי מורות כל הרטה ילה
עדנאיו לאס מענה מרותה כל
ליישן קותי המ"ל הטהר צלט
מטמי להטינו כה.

אנדרט^ט מהתו
המודפנא החסיד
מהו עתרם שהי'
גיס מקדם ונעשה
עתה לארץ
הקדושה, השם
יאיריך ימיו, וחיל

בעניין מומר ושחיטתתו

מיון ז'

אלקי ודוחות ישלחו על טז
משוחות וחויבתו על בתי

טהרמג"ט נטקי יטן לי כל
טלי מילויו צלו וגפרט צבש
טהרמג מלטה מי ז' צלו טהן
הוות נט להרמג"ט ז"ל דהן
טוגי מולקיט שיל על ר' יט'
ועוד כמו טכני דעתין טהני
מי טנו מיזטן טלינג לדביו צל
רציהם.

ומה טכני עד לר' יט'
מלטנה דגמי דפליך ולר' יט'
לטגי נטלה כמגמי ק' יט' זט'
לטול הוכמת ועם צ'ו נט'
טכני דכני לך הטעט רק
דרכך לפעל - (ותוג לר' יט' נט'
צ'ו נט עתק גמ"ד כי ק' זט'
צ'ו נטליל הספקות צלט
טהרמג"ט נט פסק כר' טט' צ'ו
ותוג נט צ' ?? וכ' טהרמג"ט
לט' כר' יט' יט' זט' וטגי
לקמן צמי ס'ז). ותוג לר' יט'
נט צ'ו זכרון יומך מידי כי
צ'ו צ'ו ג'כ' להרמג"ט ק' זט'
צ'ו מוקן נקולם, מואס לט' זט'
לט' נט מטה כי טהן לר' יט'
ורי יומך, מטה'כ' נטה לטה
טל'ה צפירות וק' נט' זט' זט'
צ'ו צ'ם, וכומר ק' זט' זט'

^ט סימנים יז-כג, חט החטקה
מטטר אוצר חיים

וד' איד עגיטו בתורה
ויקרישנו בקדושתו בנפשו
ונפש דיזוז השלם באחבותו

עמדת ה' במח'ו' משה נחום.

זה תשובה,

טימן ייח

**צטומים חלף נכל הולך
ב'ה מהו כי ילי וכו'
מו'ה נעמלס נ'י**

דבריו הנומיים סגנוני וכור
מ"ש רותם לי הילן מהדי גס
מי ממחיין ככל פלו וגס
נכמושיס לאני, וכו' מעכית
למוח מוחה וה' כ' מיל להילן
ויל' לכתות סדין טהוט טילנט
דריכם מלמל לדען קייל' כומאי
נה, ועוד דמעיקlein זכרו
פליכן, לה' גופם מיקץ
לטמלה' לנו נפמק כרכן נוה
מל' דינמ'ל ממוק זכרו למומל
לד' להכעס נ'ה מומל

הצלהות לה' אהובי דידי וכו'
במור' חיים נ'י³³,

אורדיעו כי זה ל' ימים רבים
רשמי ע"ז הר' ריש חולין³⁴,
שפתחלה כתב אבל אוכל
גבילות לגביעים אף' נמצאות
סבינו יפה מועד הוא לבל
בבונה ובздם, ממשע מרביון,
אבל אם אחרים רואים אותו
שהיותו כשה, ואח' כתב
ולען הלכה וואריך עד ש'כ'
אבל מומר לגביעים אפילו לבר
אחד וכו' הרי הם כבויים גמורים
שאינם בשחיטה כלל, ועה
בעה"י בישוב של דבר, רק
دلעיל פי' הר' ריבי ריבא,
וריבא אל' במנדרין ב"א
רוממר לגביעים כשר לעודות
אלמא ס'ל רלא הו מומר
לבה"ת, ובאן כתב אליבא
ההלהטה דלא קייל' כוותי, זה
מה ש'ל' לפ' חומר הענן.

³³ בדיה ולען הלהטה.

דוקט' וכמ"ט פֿרִין לְמַכְכָּבָר ווּמְלָא
כ"ל דמלמד להכטעים נעלין צדצ'יו^ן
ט'ם סומ', וכפין זה כ ט'ן
כ'יריד פֿי ר'יכ'ט מקריג כד'
סמא"ק יע'ט וולפ'ט אל פֿרִין
מושך הוּא נעלן נכוונה ומיליט
מ"מ גס זה כמוהו הוּא מלמול
עט'יו מטבח נטקטולט וט'ינו
מאנין כלג' ביז' שטול נט'ימל
ולגלן מטבח נעניין, וט'יכ' זול
מנעלן הוּא ניליט נפערמש וט'ינו
קוטש.

אנוב לרומי נטהער נו מה
לטלייט קומנד'ה המג'ן רומי
לעט פק"ג נטען זה מפק"כ ויל'
וכ' הרכין דטני פטול מלון
מדלען וכו', ווועט למאיד מי
כ' פטוק הרכין לאטכטיך דיעז
כטכטס ולעט יטען מהי ק"ל
טהרי כ' זה אט נפ' האולם
נטאט וטטטס פ'י, וגטטטס כ'
דעט לט'י ורטטטס דפטול
מלטרא טכט שטט געטמו נט'
טכטט מידי צויהט, ויל' דטטט
טט' עט' נטט טוילן וט' עט'
גטט עט' פג'ל וטטטס גטטט
טט' טט' טט' וטטטט' המג'ן

לכ"מ, ומילן דלענן מדות טופיק הטע נא"מ נאלהן דלן כוфи מ"מ נגען טהר מייל טמיה נט נפקוק כוומי, טהרי גנטם משלקין הפקותקיס אין עדות נטהר מייל כמ"כ הכא' טאנט פמייד כי קי"ט צאנט טאנט כה'ג' וצ"ך אס מקי"ט וכמנולר נמי'ם כי נ"ד, מינן לא יט לדתות ולומר טהרי גנטם מומת דככלוי מלמן דרכן פסק הערין זיל דלן כוומי טהרי כ טמי' דמותר לאכעיט כו נמי גמור ולדעם רג'ן נמנדרין עכ"ט טינו כבוי גמור דמכטיריו לטמוד, וטפאל שטעמו מדפליגי טמורה נג'ז צ"ז גמור לאכעיט לח' מין או מומת, ושרהין שכיע אס דקי"ל מין כו, ומדי רג'ן נמנדרין ג"כ טאן לר' הטפַן, כי ייל דלטמיה פ"י ה"ט אס דלן כוומי מ"מ קויטל מלטוה כי דלמ"ל נהליין כלמות ק' כלג' וועת דלט יי' למצעט מה' ד' רג'ן רק מומת לאכעיט, צוין אנס דלן למיטזון ולט' לאכעיט נטמעט מה' ד' רג'ן מליקט מומת למיטזון

הלוּכוֹת

מלך זאת מלוק כי כל יה
ה' כרין והמפורטים זאת
ואגמאנטס מלוי כמושיעת,
ועז' ין דאס נמס' עז' כל נס
הכרין זיל מלך לפרא מסו מומער
להכחים וכי דאיינו דעניך
טימלן וכו' ור' נסamm
גדיעע שפה כן להכחים וכן
יין גדריו נפ' השולם, והר'
עכ' ין גדריו עכ' השולם
דמיהי נגומי דמייהי פון גוטן
גמלין ולק'ם קרי למג'ל
(ולמ' שמוות לי ג' כ' קلام מד'
הפלרים נמי ז' מקומות אזי זיל'פ'
נדמעת נפ' ל'ם דע' ז' יט'
מלג' נסומר להכחים וכו' עז' ז'
והר' הכרין מפלצת טס דאיינו
נמי להכחים ל'ז' ין נס' ז'
ועדיין מי נזוך צמץ זה, שוכ'
לחיים גס נמ' מזומות איז
שהאיך עלוי כן נסיגותיו זנסומף
ספחו נס' גיטין יע'ג',
לכ' זילו גדר'ע:

חזר הכלל והשיב ל עז

סימן יט

טמ"ז נטל"ד סכ"כ בטוח נכס
ברצונ"ל, והוא נטע מדי'
ברצונ"ל נט"ז וט"ז כ' להח"ט
במייל טפי נכמלה למסור לו
לטמות, כי הטא ט"ז לדינו
מושמר לכטמ"כ אך י"ל צפירות
לענין כמ"מ ממ"ס טמלוואו
מלענין, גם מ"ט וול"ז להכל
שלילי טולן עותה להכחים וגס
ויל' נטיחון להן גע"ז כ' הרא"ז
טה י"ט לטמיון מתקור וטיפר וממייט
בטעמי וויל' להפער ג"כ
שערי ניקת מולין כ' הרא"ז
נאיים דלע' להכחים וויל' נטיחון
טהו כלהכחים ואלהם טריטמי^ט
מדפס נמי מאנז האט טול' הרא"ז
טה ניקת מולין טכ' פלו' ז"ל
כפ' הקולם גני סמכר עגמו
לעכו"ס מנטע וכל' היכל
דשיך זימר וויל' מיטור היה
מושמר להכחים, וט"כ רוח'ו
לעתם כי מ"ל מושמר אן
נטיחון וויל' להכחים והג'נ
מטמע נפ' טן מעמידין גני
מושמר נטיחון טו להכחים טי'
כח מין ט"ט ע"כ מתיולי נגיד
ז"ל עכ"ל ונעכ"ס דרכין טו

למי'ן צצ"ע טס וגמ' גדר"ד מ'
וחמפקן דיה מחום שרים
הוילס טה לנטיעו מטולס ע"ק,
וכיכ' נאקלימות מ' טטר גרים
וז' ועי' עוד נטפו נטף טגע
נטוף קמ' טטר יקגנו צעס נטול
מיס פיס נמי י"ג, כל טהளיט
ר"ם נליית טמן להני טום מ'
מדעמו, עיין עוד קמ' טרים יד
טלי סרי כי צי' כניל' ד' קרמץין
נמידוטיו לפ' יט' גותלן והונת
קמ' טור מולה פ' זו אכ' זע'ן
להונת הקפليس נטולע עטיריה
גמולה ולטזורי נלהזם עלי' ע"ל
וח' טלי' כ' עליה זע'ן להעינו
כטהויה נטמוק נטומת טטנה,
טכל' נטעמיד צמיסת ולכמי' נטלו
טכלטו טעו נטכל' זא, לטול'כ
טל' מליינו נגמ' נכ"מ טן
טפל טלי' מי סטוי ממילע
ויש'ק וטמיס מליליס נטול
טפולי נטופן טאל, וכי נטמיין
לטיל'ן עטה טל' כהונן וכו',
ועוד הטליך טס נטלי' נטום
ע"ז, מיס קילע):

חוותי והשבתי לו

חיטה בדור שטחים
יבתו וחותם לחיים
אהובי ידי ובי'
מהו' חיים נ"י,

אנדרותיו היקרות לא מצאת
בעת העולה על רוחי בבה
הברון חלק ממעל אשיב עליו.

מ"ש עד השך שוגי ולכון נט
הוא נמצא לדגניה ברבי ר' ר' נ
באמת רבינו השך רב נוברי'
ומי כמותו מורה, אבל אכן מה
נענן אבתר', ודרול' ראשונים
ר' ר' ור' ומן האחרונים תגאון
מדרש"א כהו בנו לבלהי שלוח
ד' בספרים ואחריו הגהות הי'
drok' עצום ודבריו נבונות
ואהובי יודיענו נט הוא

ד' ירידו רצאמן

עתדים הקפין:

(אמר פמג' פין נד"מ
כמי'ד רק' רע"ט ונגנות

סימן ב

הנוטה כדוֹק צמִיס
יכטוג ויטטום למייס
טהר זייד נוּזֶה
עמלס נַיְז

וחוק נָטוּוּ סֵכִ מַוְעֵד סָוֵת נָגֵל
וכור וְלִיְתַּל נָגֵל נְכוּוֹתָה, וְנְכוּוֹתָה
שָׁהַתָּה מָוקָן לְפֹועֲלָהָם דְּלִיאָן
צְלִיטָוָר וְהַמָּלָר צְדִיאָהָר לְפִיוָּהָר
נָמֵי צְמֵה יְגֵל נְכוּוֹתָה, וְלֹקָהָה
עַגְּגָגָה כָּרָר דְּלִיאָן צְלִיטָוָר,
מוּמָר לְהַכְּעִים מָסֵה נְכַטְּמָה,
וְצְטָמָר לְבָקָן דְּלַכְּכִים לְמָהָן
נְכַטְּמָה כָּבֵי גַּמּוֹל הַיְּנוּ
לְהַכְּעִים מְמָתָּה, קָרְבָּן עַגְּלָה
מְלֻחָּמִי עַגְּלָה וְהַזָּהָר לְגַרְבָּה נָמֵי,
וְלְכוּוֹתָה וְהַגְּנָהָמִי מִלְּגַמְּהָלָם
דְּלִיאָה מָלֵם לְהַכְּעִים דְּלִיאָה הַהָּלָן
סְמָרָה צְכָעִין וְהַלְּזָמָה גַּגְּכָה
נַעַזְנָה כְּגָלָה, וְהַמָּיָה אַכְּמָה
כָּרָר דְּלִיאָה נְמַמָּה הַהָּלָן.

וְלְמִיסָּה נְגַלְמָה מִיסָּה וְתָלָה
מְנַיְּהָלָה כְּלִיָּה
חוֹר הַכִּיל וְהַשִּׁיבָה לִי,

סימן ב'א

לְעֵזִ שְׂמַשׁ תִּנְזַן שְׁמוֹ בָּרָךְ
הַוָּא וּבָרָךְ טַעַט

וְמָה שְׁהַטְּגָגָה לִי עַמְּמָה שְׁהַגְּנָמָה
נְדִי כְּלִיָּה רַחַם מְוַלְּחָן וְלִי מְלָקָה
שְׁהַטְּגָגָה מְגַנָּה וְכָרָה, וְהַהְוָה
זְהַעֲמִי וְכָרָה עַגְּלָה וְלִרְחָן מְלָא
לְהַתְּשִׁעוֹ שְׁלָמָה הַגְּהָמָה, דִי כְּלִיָּה
טְרִיס וְכְוָיס וְטְלִיבָה וְמַן כָּה
מָהָר אַכְמָנָמִי לוֹ מְלֻחָּמִי כְּדָנָה
כָּמָה צְמָה גַּעַל הַטְּמָרוּתָה נְמַפוּת
סְפִּירָה כְּפָגָות נְלָטָות הַלְּיָדָה
וְכְלִיָּה וְלִפְיָה שָׁאָם מְלָא מְגַיִּיר
כְּיָכָל שְׁעָמִיקָה נְפָוֹת אַסְפָּד
הַכִּיל הַלְּגָן, זָלָל מְלֻחָּמִי כְּפָנָה
וְזָהָלָה שְׁאָמָל הַלְּגָן נְפָלָה
לְמוּמָר וְהַר שְׁלָמִיכָה דְּכִירָה
סְפִּירָה שְׁהָדָה וְהַר הַלְּגָן
לְצְטָמָר מוּמָר לְהַכְּעִים מַוְעֵד
הַלְּגָן נָגֵל הַכְּוֹתָה, נְמָזָה לְזָקָן
לְהַכְּעִים מָלֵם צְלִיטָוָר וְצְטָמָר
אַוְסָה נְפִיאָה, וְאַכְּלָה קָרִי לְ
מוּמָר לְהַכְּעִים וְלִפְנֵי דָק נְלִיטָה

ומה שרצה לנגן לא תקן בנהgentהו, ראם אתה אומר רטקי מועד לב' א"ב חור הרין להיות כמודר להכעים, והוא נפק בחומר חותם מועד ואינו מועד, אני תמה עליו על דוחק רצנה לנגן בר' הרין, ובידי הנגנים יודה בקש, לא זו חזך לחייב שבמותו.

ומה שפתקך על המב"א שחדרי כ"ב בשם אחרים, ניל רעת המב"א משום שלא כ' הרין ואחרים חולקין, שלא נפ"ט אלא לענין פידוש אבל לענין ריצה לכוא מחולקות, ומש"ה מוק לה המב"א בזונא שלא הוא מוטר להכעים, ומש"כ עמ"ש לרין רשביק היהודא ואבל איסודיא מקי מוטר להכעים מר' הרין ודיש חולין, סוף דבריו סיים ואנגני נברך בות, תמה אי עליו שכטב בהדייא כי הרין דאנינו להכעים, דעתונא הרין היה שב' הכא רשביק

ה"ה אהוי דיidi התו' ומופלג בתובב' כק"ש מ"ה חיים נ"י.

ומ"ש שפלפל על הרין שעשו עמי באוהבים דמותיב וምפרק ומינה ניחא ל', אלא מה שפ"ס מ"מ שאר הוכחות שבתבתי נבוגים הם, אני אומר במנטו לא בנותו ולא בנו. מ"ש רלטיל לרין כל לומר אליבא דרבא וכו' ז"א דרך לפירוש מלחתא דרבא נקט לתיאבן אתה, ומפלא נדחהתו נמי הוכחה הב' רדא מוטר שלא לתיאבן ולא להכעים מטעט, אה"ג אלא דאטו הרין לברורי דינים אליבא דרבא אתו לא חכיך אלא מוטר להכעים רשביה לי במרין ואליבא דרבא נמי אין (חוליק) [חלוקת] בין לך מוטר למוטר להכעים, אבל لكمן דלבורי ריני אתו המצא משבלו חזך עוד חילוק במוטר.

שה שפט, כלומר שהוא מתחbez לשוחות בהזגנו, אבל מומר לא לחייאון ולא להבעים עכ"פ אינו מתחbez לשוחחה תנעה, והוי מכין שורך לנועה בבחול ולא ידען אי שוחחה בחלבונו דשוחחה זו אסודה שפה שהה או רדם, וזה פשוט ונבע בכוונת הר"ן וק"כ טבר המת"א זל.

ווארך כל הדברים דברי שלום ואמת אברתו בברכה מושלשת אויך ימים ושנות חיים ובימים ותקדושים הבאים לטוביה יתגבור וחותם לכל אלה בן כל הנדיקים המתבטים ותחממים לחיים טובים אמן

דברי יודהו הר"ש וחזק בנתנו
אמן באבינו

עטרם וקמן:

חוורתי והשבתי לו

התורה ואכל איסורה לך מומר להבעים לא כי ולא עחד להזות ולא ניתן לסתוב, אלא ק' הוא עיקן של דברים הויאי כל היבא רשביך התורה ואכל איסורה הוא מומר כמש"כ הר"ן זיל במת' עז, אלא במוטר לחיאבן כל היכא רמצי משבח היוצר לא אכל איסורה בטהיר רחמנין של עובי עבידה אלא רלא טרה לאחדי, אבל מה רמצי משבח بكل עבד, אבל מומר שאינו לא לחיאבן ולא להבעים אי איכא איסורה וה תורה קמיה (או אוכל התוב והטביך בטעם) ואם שעיהם שווים אוכל ההזור, ראי שביק הזרה חווין רעשה בן להבעים, אבל אי לבא הזרה קמיה, ע"ג רמצי משבח بكل לא עבד מצדק כמ"ש, ומשיה נבי שוחחת מומר לחיאבן שרין לה כמ"ש הר"ן זיל, דכין כשהוא מכין לשוחות חוקה

שנגןמי, טלית שדי ממלול
שסבכיס נו דנרי טלמו מגר
שאן כימין מסי ע"כ ממל
גמפלט למגון מדקן למכות
בדנרו, ומילון כד' זלמו וע"כ
לטה נמי הומתמי אל' נו זקך,
ויהי על מזמרתי שעמדו צפפי
פי אל מעלנו כד' הרין פ"כ
די הרין לדנרי מומל כן ווין צו
מושעל כי ד' רג'ט פ"ג פירוט
כ"כ ויהי הוא נמי הרין זל'
לט' לדנרו טע"ט שאלינט כהלאה
ה"כ יומר הריל למוג נמי דגש
טל' למליכון ולט' לאכעט
צמיטטו פטולה אטליין מלה
רומה טוחו, ועד צלפ"ד דליק
לפ' ד' רג'ט טלית הוליל ק
נהאיל למאוס לדמעמי לדנרו
שיינו מומל לאכ"ט וטאיקל
מקל מן הקפל לדנרו, פ"ו
צטמך הדנרי ולט' נומל מצונו
אל רויין וט' טפ"כ ירש
יעידי לאזוק דנדנרו ישי' נו
מזר נו, וטגמי נו ק עמי אטין
דרלי נך (טהיכו) [טהיכו]
חוואר ממלום קזלו דעמי דוחן
ליך כמנמי האבן נע"ד, וט'
יעידי ש' ליאו רואה צאנטם,

סימן בב

טלקיס טט' צלומו ימעה ווילך
יימיו וטהו נטונה ולברטה ולט'
יונס נו כל רעה נ"ה מהו
יעידי ותביי המפלטס טראט
טוריך כק"ט כמו"ה עטמלס
ג"י

מכתבו ע"י כי דולר קגולם,
ותכמי נאן מלוח כי ערבי עלי
דנרו, למנס עלי' עטמה צדעתמי
טל' להאיצו עד גל"ז, כי
מלך צרחי נו צהו טומד
ע"ד וטיגו רואה שיפלו מדריזו
שללה צות מגאו, ומה נו נזנות
המן צטם, מך מירוץ טאנטו
הגןוד נקרני צטלה דעטמי
וילמרמי טלכה וטונגה עד
הפעם, מ"ט עטמ"ז כד' הרין
הה לי צטמי נו המהמי טוּן
לדנרי נם' מא"ג וט' צהו
טיאו מגי דנדנרו מ"ט כי עלי
טל' דק צאנטו, ומפלט כוותם
הרין ג"כ כמץ"כ טט' נטעלמו
טראטה, וטנטה הרי נו פטעלמי
עלטה גדרלה כי צאנטם

מכ"ם טינו טעות, דהכל מ"ד
שוו דתומור טינו נ"ל נמיינן
וילג' להכחים היינו הו"ד דתakin
הימרתו וטכ"ל שיטולו כל'
המג"ט צב וט"ל דתכל מ"ר
טינו עותה להכחים וילג'
נמיינן דטה נג"ז כ הרכין
הימרתו וטכ"ל שיטולו
מקרי להכחים עכ"ל וכיה
נמהם ל' הרכין, ותדרנה טי
ממה עליו ול' מה עיני מלהוט
נטהטל שפטה ז"ד הרכין כרועל
מלנו ז"ל, ונפכן מומר נטהל
נכנות טפי טלה נמיינן טה
בדקו סכח גטו לו וענ"ג
מפה ועד טף שטיטטו כשרה
לכון דק"י דתומור לד"ט ל' ט
מושר הסת"כ טה' נטהטה
ושטיטטו כשרה וכו' לאן מומר
להכחים טפי לד"ט וכן מומר
נע"ז ה"ה כעה"ס גמורות
יע"ג כי מפורת יולג דלה
נמיינן וילג' להכחים טינו
להכחים וטה כי מלהה מ"ד
מכ"ם נטהטה עות מילוק אין
מושר טלה נמיינן וילג' להכחים
לכון מ"ד דתakin הימרתו וטכ"ל
שיטולו הכל הוי' המג"ט נטהטה

נלהם יכול למלו' דתאי, וט'
טהטל דטוק קלים כמ"ט לו מ"מ
כל'הלי נטלה טקי' נקלת
דר'הו דחוק ומוקי' מאפק',
ומ"ט מ"מ טבקאטי ע"ד
המג"ט חיל' מכם נ"ל דעת
המג"ט וכו' טבל נמען לעין
לכל' מתלקות ומתק"ה מוקי' לה
המג"ט בגועי דליה מומר
להכחים פל"ג יטמר נ"ה ידי'
שי נגעמו טה יט נדנגי' טלה
טוט דחו' לדצ'י, וילג' כל מפיין
נדק נה'ין טה נ' יטמר
טהה'יס הלאו טהטיל מולקיס
ט' ע"ד רקוח'יס נמען
דר'ו'י תריכך, ומכו נמען
הפי' מה טה' מעלמו.

ומ"ש עוד ז"ל ממה טה' וכו'
ירלהו נ' הרכין קה וכו' וילג'
עמד להו'ט, ע"כ נטהט טה' נ'
כ' נטהט הוה טלה כ' כטהט
טה' הרכין כ נטהט נטהט
טולץ דלה נמיינן וילג' להכחים
ט'יו' נטהטה, וכן רוח'יס דה'י
ט'ל, וטה' וכו' טה' נטהטה
טהטה טה' קלים ט' טה' טה' טה'
ט' טה' טה' כו' טה' טה'

ועל' זו נטמי לנוינו.

סימן בר

הנחות על ירושלמי סד נוקין^ו

להזות כי ק"ז נהג ר"ע זה טאה שנה אשר הלק לשכון בבוד בארצינו והקדשה ולא תניה ח"ת בחול ולא עליה בידינו להשיטו לבן אמרתי דפסתי מועט רפסתי הנחות אלו אשר נפלו בגליון ירושלמי אשר היה תח"י רב אורי פאן וצדיק פורה יהוא גבי ואיל אברך^{ק האנגליזין י"א:}^ו

יז"ד סימנת.

^ו הנחות אלו מופטו בירושלמי דפסתי ולפנא.

^ו ק"ז רב עמרם חסידא זצ"ל היה גדול בדורו ושמו מוכית עליו שחי נקרא בכינוי "רב עמרם חסידא" יתשר חתיס חידוד סי רlige שעוזקה אליו וחלפיג מטהד בשבוח והי חוטר מען הקדוש רבינו אדם בעשיותו, מהר"ל מפרג, מלצת צדק, ורבי ר' העשיל זיעע, בשנות י"ג לימי חייו נשא אותה,

וליל לסכל מיר לתקן סטלן
ומיל ליטולן וכור ווי נא,
וחומר מהן מן כען ממליכת
עממי לאטראיך עפה מנמי יידנו

דריך

הק' חמיס קילען:

חזר הניל והшиб ליל

סימן בג

על הפלפל בר"ן אין לנו עד שב"א משגינו עמדו בשלו בין שם דידי מודה לשביל וב"ה א"א לפרש כאשר פי', גם ברכבי המב"א לא ראוי שום דיחוי רק שבתב של המעין בצדק וכו' וכי אומר צדקו אמר ב"ס בעזה^ו.

ומ"ש דא"ב הוה לה למיטר ואיל דמיידי בשבק היזידה וכו', ר"ז איתנו נהלם דהא באמת מידי הדין היב ואיך יכתוב מב"א ואיל עכ"ל.

בבא מציעא פ"ב הד' ב' נט' אבל לא צנים - נ"ב אפשר שפודהשו רקלים כמו שניתנו צי' חד הבראל.

שם בפני משה ר'יה ואם הזינה מזונה - נ"ב ולג' שפודהשו בדברי אבא שאון ס"ט השוכר את האוונגן רשותו אדרט להשכיד משונן של עני ובור' ומ' בשיט' הברי דט"ב ע"ב במשון רנטיש עריהו זופר פחתיתו וודאי מזונה והבא אשכלה קא' נשברת.

שם פ"ג ה"ח ב' נט' רב הונא אמר רבי דמי - נ"ב עין בובחים בתלמוד בעלי רף ע"ה ובתומ' ניתין רף י"א ע"ב ר'יה יתיב רב הונא.

סנהדרין פ"ע ה"א ב' נט' לא חן עלות ובי - נ"ב ולג' דקושית הגמ' כך הוא לא חן גולות ובי' חיינו תנקך קרא בשוטרין בתבי' וחיטהו גולות וובלות נתנו

משנת ותקע"ד עד שנת ותק"פ ח' ר' רב דק'יך אישא ואז נתקבל לאבד"ק מthead והי' שם עד שנת תקפי'ו ואז עליה לאבד"ק וכאשר נסע לשם ירט הדוד לגוז דרכ' אמי לבב' יס כי הקדימה לבא שם בתשעה ימים קודם, וממן תני'יס זי'יע העיד עליו שלא הניה כמותו בצדוקות בחוויל ובחשפיו עלי' בבתמייר, אשר חרואה לי שי'יב' דמי' הרב הנאו חעדיק מוי' אליעזר דוד גרמ"ד שליט'יא אבדק'יך סאטמאר, הוגמר מר מואד על האי שופרא דבל' מעפרא וכטב' שם שעדי עלי' חמי' א"י שבותאיו דור לשבת, וכאשר נפטר מטיטב שנותיו בן ארבעים שנה בשעת יצאת נשמות הטעורה בירך בשם ומלנות ברך וממי חמרהה לי אויר כזה וש'יב' הגו'ץ מחותט בעת תשוי' ערונת הבושים זצ"ל ספר ל', לחובלה, ששמעו עשת בבריתו זו ח'י ברך ומ' חמאר לעבדיו מואר חגנו משנת ימי בראשית, והנה ח'י בראט' ובצפת' ב' בית החיים ישן אשר לא קבר שום שום ביום יותר מק'ין שנים כי לא מצאו עד מקום פניו אבל ק'יז זצ"ל גילה ברוח קדשו שכבודה בין קבר איש האלקים האריז'יל ובין קבר אי'יך מחר'ים אלשליך' זיל יש עוג מקום פניו וללא ר' הסתלקותו קבר אותו במקומות ההוא חד מ"יכ' בים פסידות היא טיז' חזון' וכמותו ין עליון ועכ' לשוב לט' כל הימים בכל מיל' דמי'ב אמן:

- עד כאן לשון קדשו של חה'יך רבי מצעון גלוס' זע'יא פאנ'יך שאחוהאש בעל שווי' שיבת ציון' בגומשי' ערבי פסחים.

נפקא כחדבי ולפניהם ב' משמע
כמושתו ממש, ויש עוד לפרש
קדב לפ"ט הפ"מ ואם שגית ה'
יכתר,

ועיין בסנהדרין דף ב' ע"ב ר'יה
לביע נמי מוחזין ותבין ריש
לקאים הפי תא' שהוברתי לך
על רצין המפורשים במקומם אחד
והבוחר יבחר, וע' שרשבי אמר
[לחלפה] שמהותיו מתרומות
של ר' עקיבא ולר' עק רמי
השיטים לא צריך לנפניהם בריב'ח
ולא בחדשי.

שם ה"ב במת' אף אHon טמנא -
נ"ב אולי על הסימנים דמעברין
את השגה עליהן על נ' ארכות
האותמר لكمן קאי:

שם פ"ב ה"ג המראה פנים ר'יה
הס הוא דלא אמר א"א - נ"ב
ובט' יערות רבש ח"ד הרשה ז'
פי לפ"ט שהתגנובה לו שעתיד
להבשל בתואו איב' ההצל אתו
אלא מבוא בדיטים שכון מצינו

כמ"ש הפ"ט כדר'ה מבן תני
ליה ובלשון תביה מקשה לא חז
וכו' האבטי והוואות והלאות
מניל וטשני תשיטים אשכח תני
רשבי' האלה' המשפטים וכו'
למנזחים הייצ' מוחזין כהארתא
בשיט' מ' הנטרש ע"ש, אתה
מיינך לך בא לומר לך ולא פי'
השיטים טשי אתה רטמילא מבן
זהדר קאמיר השיטים נטשיטא
דקריא אתייא בר'י וכו' או
כמושטו דקריא נמי מדרבי ר'יש
ופזרשו כך הוא רמושטו דקריא
ברני מפונת תידי סתם
משפטים ועיין בט"ט שבtab
דקריא בתר הבי כי תקנה וכו'
מיידי ברני מפונת ופשות הווא,
או של רבל וה מדרבי תשיט
על דברי רשבי' אתה למינך לך
כמושטו וכו' שזו הטעות דקיי
על רצינם אבל ריב'ח מוקי לה
דקיי אבע"ד, אלא דלפ"ז קשה
דלא נובר עדרין בפזרוש בשיט'
רביעין מוחזין עד שנשאל עליו
לא חז ואולי ה"ט ראלעל קאי
רמושטן ב"ד שקול בפקא שלשה

במלצתו רשות או דריש' ו' הוא מן חות' אבל על הרוב'ם ציל הרשות רבית הנזלי קרא ריבא ראי'א לקרים בהו באחד ומם לקי איב' שפוד לקי אערות ובן הלויזה דרא' ריבנן עבוז לי חל מ'ט בעין לקיומי בהו באחד ומם פרואדריירא ובאן דראי'א לקי ואלי לה הוב המפרש קיצ' בפונן:

שם היב' בפי משה סר'ה פיזמא רמלתא - ניב' יש לקרים הנרי שלפעניא ויהי מאבר והא תנינן ביזהוועא ובויז'צ'ב בשיט' כמה פעמים:

עובדיה זורה פ'א היא נט' נסוח וחוץ של דבעם היא התרלשתו - נב' וני' שהואה לשון ביזהה והשיטה שבן לנטידות טרגנטמן להלען (ומ'ע) ומשיטש תולשון והמלת בלדי'ך נרע שבן הוא ניב' בלשון ארמי:

באמת ביב' והוא מתקשרות מטעמאותה:

שם בפי משה ר'ה עתודה רובה עוזר שכנא לך מכשול נדול מהה - ניב' לא דעתך למזה נחול מהה הוא ואפשר שיש בזון שכאנ' הי' א'א ונדח ולא'א אתה עומד א'א חמוד מנהה, זהה אפשר ניב' הטבון אתה היינו א'א ולא שתים א'א ונדח אלא שלשן בפל הוא על קצת:

מכות פ'א הי' א טראה פנים ר'ה בידך ונען האמרי' בזיטין ברית מסדריהם - ניב' איזו סובן לי בונטו הייב דוש' להזט הביטין מסדרין לה אטילו או לא'ה הו אספסכו לה רבנן אקרוא נמי ובאמת לעוצי הטעמה לא דמי כלל להזט הדעם ביזן ההפקר ב'ז הפרק א'יב קני לי מסח יהידי' הוא והייב עלה ברת ובאמת אטגנוי לה' קשה כ'ב הנלע'ד הוא הלויזה תליא

חיה דתל' טעמא שהי' מתחילה זו אבל זו מבושל של ישראאל שנתהזר אבצל נבר מותר אף שחדר' שביא השם בתר הבי מטנגיתן אין עין לה אלא לנוף דבר ריח מה בקר ומיל שלם מעת בשם הלוח ימצעו כמותו כמה פעמים אם תגאון המפרש בוון להה קדר ביזור:

שם ה"ד בוגם' שפוא ניסך הוא – נ"ב אפשר לפרש ביריט של ישראאל וכל שהולך לאבדו אנו מנוטו הנבר ומקשה אטילו אין הישראאל עומדר ע"ג בזון שיטן של ישראאל הוא וכל שהולך לאבדו ארנו מנוטו ומשני שפוא החליק בינו:

שם סוף ה"ט בפנוי משה ר"ה חן טרעות אידי דיזמי – נ"ב אפשר לפרש אידי רקאמר ר' יהונתן לעיל הוא חולק הוא טריית טרופה פיזי לבל התק דרכותי אף והשתם פיזי לה בכל מיל רמנדרש שחי גלוסקו וכור נרהה קטת מלא פיזי לה מעיקרא

שם בוגם' אנו מהתבע מקי' קאום – נ"ב אולי אפשר לפרש שם ב' דברים האחד אנו מהתבע מקי' קאום אנו שציד' לעמוד בדברי תלמוד בבלי האמר אמא קאמיטא וב' ואיתון אמרין וב' וזה מקי' תנין [כלות'] לא מקרי א"ב ב' דברים אי אפשר מפני נשי ובזון:

שם בוגם' אמר טעמא דדי' משומם בריה רמתוערא – נ"ב בבי' או"ח ס"י תשכ' מביא בשם רבייט שע"י שקורא לאסורה החג בנה רמתוערא פ"י בן המועד וח'ב הכא נמי יש לפרש בן וילא בפנוי משה במחכ"ת ובתי ספר בן הווא לפי ר' ר' זיל [אי"ה ב' נם ביראוד תער'א ס"י תשכ' ע"ש]:

שם פ"ב ה"ג בפנוי משה ר"ה מן רקמן ובר' ולא ביריאת ר"ה הדיא דתני לאיסותו – נ"ב לא וביתוי להבן רבייז שהפרוש הפשוטו שביא השם ראי להתדר פדר'

נעשית אף בחששת המיעוט ע"ז בrhoדו משא"כ כאן [אי' נהר] נראה רבתה קי' ציל רלא מקי' אפשר אלा אם הפעולה תוד' נעשית נם בלבד סמוכה על הרוב כמו בקון וקצת שיבט או יחולץ לשיגורלו אבל אם הפעולה אי' להעשות כל סמוכה איזהוב רק שאפשר לדוחה בלי הפעולה לא טקי' אפשר ודוח' ח' ש"י]

בפודוש ואולם הוקן לחזב החזון פשומם שלא מיזי' כלל בבלא רק דוחיק ואעט"ב אינו מובייח ב"ב אומנם מן התפקיד דיבני וביני משמע בפי הרב ציל וגט בלאי' יש לדוחק קצת פ"ר.

סימן בה במושגיו דודוב ומיעוט

בתשי' ד אל' סימן צ"א ר' הק' למה פריך הגם' חולין ר' מאדר היב' אבל בשורא למה לא פריך האיך מקבלם נרים רילמא מעמן ומואב עי' לא שיד תיזון והיב' דלא אפשר וכו' דומה לא אפשר הוא אם לא מקבלתו, עי' בחתשו מהר' אסא' י"ד ס' בל', וראית לאחד קרוש מדבר הלה התען מלה עורות חזק'ל שה' אמר'ך מעוד אח"סטע לאה'ך טביב'א של בתת' קחשו על גלון תען ד אל' הכל' זיל, לא מקי' אפשר אלा אם הפעולה תהי' פשעת גם בלבד סמוכה על הרוב כמו בקון וקצת שיבט או יחולץ כשיגורלו אבל אם הפעולה אי' להעשות בלי סמוכה איזהוב רק שאפשר להזות בלי הפעולה לא מקי' אפשר ודוח' – וזה מוכח ממי מה שהקעה התען מועלש זיל בפרט

לפי פשומם ייל' האפשר ולא אפשר רבתה שהדבר אפשרות הפעולה נם אם נזהות למיעוט האפשר לסתורין עד שיגורלו לקים מעת יומם אי' הפעולה

להן על הזרב והמייעוט באחד רשות בו ביטול ברוב לר'ם נמי סבט ביטול בראבּא - אמן בתרי חולין נב' לחדרא דלא סיל חבי עי"ש וחס' ירושלמי אין כדי לעזין בו. עכל'ה.

סימן בו

צטו לכאן תשובה במשנה ואבות ו' טמן ק' השתק בבריאו ודבי רבי טמן אין

מק'ם אונשות ספְּטָלֵגֶגֶג נגַּי לִירָן מע"כ ידי סקי' משלמ' ווועסנ' טויכ' ניקעל' וכ'ר, כת'ט' ק' ה'ך וויק' ס'ין, נק'ל' נמניש' פויל', כט' טן יי'ג' לאַתְג' ג' מעכו פ'ז.

להלך ט' נידוחם,

הנני נטלטול ומון כי נמנעה מל מטלנו, ואגא נטט מאג' לו טמא ר' מליל ק'יו' לי מין דרכ' לנצעג' נציג מל' כי פגימות ולען מטלול ל' טל ניג' ג' מטלפל' עד זרכ'יו פיקריש' ל'. ומיאו כו'ן צרכ'וי נמנעה זט' ננקה פטח' וועל' נמניש' נמלין אקינינו בגה'ק'

ומהרעיך וו'ט' במטבת טבות אפל' הרזקה בר'ג' סיל תבי ועין בטמ' סטודאי.

אבל יותר נל' דאמיל דד'ט סיל בר'ג' בטמ' ידים רעמן ומואב במקומן הו' עי'יש' וו'ה' הדוי מצ' לשני החס'ים ירושלמי חבי [א'ה' נבר'ו היושלמי הו' ט'ב' דסמא דטריך לר'א הייש' למיעוטא מעתה נר' שבא להנגיד אין סקלין אותו אמר מעמן ומואב הוא ובר' ע'ש'].

نم אפל' הדא דאמירין הייש למיעוטא ברוחא לדיזא קמן הובנה שאן אנו באום להן על הזרב ולא שיך ביטול כמו בסיסים ואילנויות דלא ביטול בראבּא אבל חבי שאנו באום

צזר הרים בסוג' הדשוט בمناط הארץ אפשר לאוקמי מותבי קר'ם ה'א ר'ט' חיש למשטא מהزادיל בשוא מושם זלא אפשר א'כ בתשوط מבאת דל'ש א'א אדאזהה חיב' שת א'כ החק'ל אמא' שהסתה שירה נחש למשטא, ולפ'ז ל'ק'ם כתבע' יל'ק'ט הנושא על אונצת', קוכ'א את חישוק למשטא.

ולעתם ר' ים ר' ש' מוגותה מפיין
בישראל נ' לא טוקחת לניהם טרולן
מפות וחרלטם קומיס זוממות
ונפ"ג דונגוטס מ"ה הכל מיטטלן
ונגוטס טון מן העכו"ש גור מותע
וכתג הפטו"ט גרטע"ג אט דונגוטן
נ' נץ' צלמאנז מדכטז מטס כי
יש'ה צעה נטעו צערו געט דלאיל
למיזט מיעי מדרטען גטו"ט
טאלט מטס כי יומם גהאל ולט
טכטס ועי' עד מוו"ט פירס
דלאנט מ"ז ד"ס מדורות וגאנז'ים
עה"ט מטס כי יש'ה צעה צערו
ויכו"ה הנדול הנט"ג נרכות פ"ג
כמג הלמר ר' יוחה עכירות ערוץ
טקו"ר נקרום ק"ט כנגדו מני' הייל
עכירות טפל טרולן נמי' מטוא נ'
מייכעלן קומאל נ' מיינען יטרולן
למהט ניעשו ווילך טרו"ה ווילק
אכל עכירות לדכטז נ'ו טבר נטה
טמוליס נטהט לימן נטהמה ניעשו
ותרי קמ"ל דפער נ'ו הכתונ
טרו"ה נרכז דטל' הקלה' הו
מייטטען ל'ה מערות מפות דס"ג
טבר טמוליס נ'ו דרכטז קרלו
טרו"ה ווילץ ממילן מה טרטט
פלט ומה דל' פרט נ' פרט
ואנלאו כטמאה.

ר' נעמלס חמיילן נ'גיגאותו
על טילזט למוי טמי' קוטט
המאנטס מכטט דטץ מקבלן גריס
במן זה כין ר' ש' מיעוט עמו"ט
ולדאס או' קבוצ' מיל' לכל קבוצ'
כטטס על מטה דמי ושי' מלן
ו"ל דמיות עמו"ט גטלי' גרא
גריס למיס וע"ז ממה כמ"ע
מדגמי הפלמי ייז' קי' קי' סקי'
למהט גהאלט נ' ציין ציטול

ו"גאלפענ"ל ניטוג דכוו'י
בכמה לאפין. זה יט' ר' לאונאג
דלאטולא עלה מדען גהאלט
לפמ"ט יגמות ס"ה נטכני' מטס
טהט מהט קרו"ט מטס ולט' מ"ה"ע
קרו"ט מטס וגטומ' אט הנטלו'ה נ'
דגםלו'ה נרטות דף ר' ע"ג דקע
במן הנטטה גטומ' טטו"ט פטו"
וועצטט דעטט מפות לדכטז פל
טבר מטס ועכו"ס נ'ו מטס הו
ועי' ייטט צל"ג לאט' דגםלו'
כתיות טהתקא'ה מפנאלין דל"ר'ט
עכירות בטוטק גטורה כל' הו
כט"ג ולעטט ייטט טאט'
טטטטט טפלו' צמגע ולעטט ר'ז
טומקס' גהאל מיז'ו נ' מטטט
וגס טאט' מטטטט טטיא'ס כטמאה

בנויות טה נלפוחז' נמלת דיזוט
 קותיות כמדרשי נמאכין ה'ך
 מהן מוליך נמר רוז וו' נמאכין
 קנווען זן ווילע כל קוצע מע'ם
 דמי ומי לדגוזו הויל פלוט ולל
 דפליט מוזט קפרא. וויפטה
 מומרי לי דעמן ומוליך צמאכינו
 נצ'ג של כל אטול נמי ג'ן נעמך
 ציטטעלו אטומי ומוליך פש צאל
 מומות מלט צמלה וצטעל סול רק
 על זס ליטו עטו להרי פאות
 דגוי צנטגיאר צאנטנה דיט וויל
 סול קאנן צונעל דמי מ'ם רק
 נעמץ דיעט מהן אגרף ג'ן נאנגה זו
 חלט נאנגה דיעז ואצ'ג צעמן
 מומרכ אטגיאר וויפטה יטעלן גאי
 האגרף ג'ן נאנגה ולט יצטעל כלט מהן
 מהן דען על האטסול ג'נו זע ולט
 ג'ן ציטטעל צויג וויפטה ציטט
 יומך.

כל' זעטני נאש האטסוקיט דהן
 דציטעל צרווג מאי לין וויכווע
 דזאומקו נטאל צאנטעל ציטט
 מוקען פליו זס כתיג דמי ייימל טכ
 ג'ו מתקפה ג'ן דקראי'ל נכ'ם לטחל
 וויעור זט אטסוקו פליו טז וויקא
 וו' ייינט דינמאזק נטיזם פליו זס

וכ'ג'וי מ'ם קיטן קג'ט צאס
 ספל האנטיג' כטב דלן טטלין
 לדיס מעכו'ס ועד מזס דגעין
 זט מלט וויכ'ס ג'נו מלט כו'ל
 ע'ג, ואגלא'ז' צאנגוומי נפ'ג
 מהל' טט'ט ה'י פ'ל זט למם
 מנקחווי וו'י זט עו'יכ' זט
 צאנגוום וו'ן מטמלהן וו'ן
 מיטמלהן זט זאומה נטמו'ל זט
 גו'ט מלט מלט זט זט טט
 זרטו' וו'טואט זוטט זכלט זט
 רוט צטפאו עכ'ל והכ'ם טט
 צפדר נאמכ'ס זט מ'ז זט
 צאנגוום טפאל זט נאמכ'ס
 מודה ומדי דקה זטט זט קוו'ג
 צעטעל דטט זטט זטט זטט זט
 כל' זטט זטט זטט זטט זט
 וו'ט זטט זטט זטט זטט זט
 דער'יכ' טפאל זטט זטט זטט
 זט זאומה נטמו'ל ג'נו מלט כו'ל
 וו'יכ' טפאל דדו'ק' מלט צמלה
 ז'ל צטול מהן נאנגה צאנגה
 צטול טפי זט זטוטט דליכט
 נטוטט זטט זטט זטט זט
 טפאל דצ'י מון.

לעכָל אֵס טַיְמֶר נָמִי וְלֹא מְאֻזָּת
דְּכַמְּתָמָת גַּאי יְהִי כָּלָן לְטַסְוָה לְפָטָעָנָ
אֲסָלָן טְמִיכָתָמָת נְסָר אֶל נְגָלָה
כְּמִינְיָהָמָת הַלְּגָן אֲסָלָן מְכִילָן
מְחוֹטוֹ וְרוֹז אַיְמֶר נְהָדָה הָאֵס
לְחַקּוֹר וְלֹא נְגָלָה נְגָלָה וְמִמְילָן
מוֹתָל נְלִילָה דְּלִיק אֶס נְגָלָה
סְמִילָה מְוֹרָה נְלִילָה חָה הַלְּגָן מְקָרָה
נְגָלָה וְזָקָן.

וְלִפְעֵי יְהִי מְהֻרָר מְלֵי כְּמָמָן וְתוֹמָךְ
נָמִי הַלְּגָן סְמִילָה מְוֹרָה הַלְּגָן אֵס
עַמְוֹי וְתוֹמָךְ וְלֹא אֲקָרְלָה שָׁמָעוֹ
מְמָמָן וְתוֹמָךְ סָלָה שְׁמָאוֹר נְגָלָה צְקָאָל
וְלֹא פְּלִיאוֹ נְמִגְיָל וְלֹא אֲלָהָן הָאֵס
עַמְמָן וְתוֹמָךְ מוֹתָר נְגָלָה צְקָאָל וְלֹא יְהִי
אֲנָה סְמִילָה וְגָלָלָה הַמְּתָהוֹת
מִמְילָן כָּל טְמִיסָה צְמָנוֹ דְּלִין פְּלִיאָ
גְּרִילָן הָאֵס נְקָרְמָוֹ נְסָם וְלֹא יְהִי
צְמִינָרָה כָּל נְלָחָט וְרוֹז מְוֹרָה
הַלְּגָן מְעַמְמָן וְתוֹמָךְ מְלֵי כָּל נְלָחָט
אֵס עַמְמָן וְתוֹמָךְ עַיְשָׂה סְמִינָרָה
וְלִלְגָן טָהָר אֵס עַמְמָן וְתוֹמָךְ הַלְּגָן
נְגָלָה סְסָת טְמִיסָה וְלֹא יְהִי דְּלִיטָל
אֵס עַמְמָן וְתוֹמָךְ מִמְילָן מוֹתָר
נְגָלָה נְקָרְלָה וְלֹא יְהִי צְפִיד לְכָבֵי מְרָן
לְכָמָג לְגָמָנָלָה גְּרוֹגָה.

סְמָל הָאֵס רַיְמָר מְלִטְלָף לְלִיטָסָה
וְלֹא יְהִי סְתָה וְמִינָר וְקִיְיָל לְלִבְנָה
סְמִילָה נְצָמִיטָה וְלֹא שְׁמָוֹתָה נְטָמָה
נְגָלָה לְטַסְאָר נְגָלָה שְׁמָעָה
שְׁמָוֹתָה וְלֹא יְהִי נְצָפָוָתָה שְׁמָעָה
נְגָלָה וְלֹא יְמִינָה דְּטוֹחָה וְמִיעּוֹר מְלִיטָה
שְׁמָוֹתָה שְׁמָעָה נְגָלָה שְׁמָחָה
וְמִיעּוֹר וְלֹא יְמִינָה שְׁמָוֹתָה שְׁמָחָה
כִּיְיָן אֵס נְפָלִיאָה שְׁמָוֹתָה שְׁמָחָה
אֵס רַיְמָר וְלֹא יְסָדָה לְטַסְאָר כָּל הַמְּדָה
נְגָלָה עַל שְׁמָוֹתָה. סְמָמָה שְׁנָמָעָה
שְׁלִיאָה יְמִינָה וְלֹא יְהִי נְקָרָוָתָה כָּל הַמְּדָה
שְׁמָמוֹן גְּרִיךְ לְמִין נְצָמִיאָה אֵס הַמְּדָה
שְׁכָרִי אֵס נְעָזָה הַמְּדָה עַיְשָׂה
הַמְּתָרְזָה וְלִילָה כָּלָן אֵל שְׁמָמָה
עַיְשָׂה מִזְבָּחָ פְּלוֹהָה דְּלִולְעָן נְסָר
רוֹגָל נְלָחָט אֲרוֹג רַיְמָר קְוִילָן מוֹתָר
עַל אֵס הַסְּטָמֵל וְזָטָל לְהָאֵס
שְׁמָטָה מִילָה וְלֹא אֲרוֹג שְׁמָטָה
קוֹוִין הָאֵס שְׁמָטָה וְזָטָל הָאֵס
שְׁמָטָה מִילָה דְּקָה גְּנוֹה סְמָמָה
לְגָלָה הַמְּתָרְזָה נְסָת הַגּוֹג וְאַגָּב
כָּל אֵס אֲקָרְלָה מוֹתָר עַל אֵס אֲרוֹג
בָּוֹה מִמְעָם דְּסָטָה הַמִּיעּוֹת הַלְּגָן הַגָּה
וְעַיְשָׂה נְגָלָה עַל אֵס אֲרוֹג נְלָחָט
שְׁגָן נְסָאָה קְרִיבָה אֵס סְלָה דְּהָאָה
שְׁגָן סְדִירָה הַלְּגָן אֵס שְׁמָטָה
שְׁאָהָה כְּמִשְׁעָתָה וְהָאֵס דְּלָל נְמָאָה

כו"ס נ"ג יהודה ג"ר עמווי נפניאס
כגנ"ת ותומר מה מ"י נ"ג נקאל
ותומר יהודה ג"ר עמווי. עכ"פ
הפלל מדוקן כדכלי אגםלה מדכלי^ה
האמלי ר' לוי יהודה נמ"ד דהדא
עמווי ותומר מגאנל י"א.

ועו"ד צו צלטיה דמעיקר דדיין
שליכם דטהר דיער גופיה דפעריטול
ליה דמלס נמלס מ"ז נ"ג נ"ז
סכל עטמיה ה"ה לדלנגי סטומ'
נוזיל זאגיאן טפלמי א"ס נטמך
נרטה תפורה דס"ל דמלס נמלס
נמי נ"ל ע"ז נ"ה מ"ק נ"פ^ב
שכתוב נ"ל ס"ק דמייר קאיטל לא
דממייר ג"כ נמלס וט נ"ט נ"ד דטוק
ע"ז. להמת צירוטלמי ק"פ כל^ג
గודל חליפיש דר"ל דתומר מותר
בכל האניות פ"י אק"ע מותס
לצטמלה ר"י נרו"ג וצירוטלמי
ספסיס פ"י לי"ד נו"ל ס"ז ח"ל
נ"זור שטמלה חד מון ול"ז י"ז
חו"ז ר' זעירל ל"מר י"ענו נטפוקן נ"ג
מ"ל ר' י"זועט י"עטו נטפוקן נ"ג
מקטנראל נ"ל ט"ל דמי"ר
ס"טערל ש"ג נ"זות ל"ימל כ"ט
עכ"ל ועי" ק"ע א"ט. ג"ל
ג"ר"ע ט"ג נ"זות פ"ז (ט)

ט"ו נ"ל לי עמי ורלמי נממי
נרכות דף כ"ט ח"ל עמווי ומולכי
צמגנ"יו טפפי סמ"ס ש"ק
טלזין נ"ל נקאל צ"ז מ"ט נ"ט
טממייג וגלג"ל למ"ט מומאות מומראס
טלזין א"מ טליין וכן א"ז נממי
ט"ז ג' דורות לדעתנו כמו
צנילרט ביצומות פ' ס"ל נ"ב
טה כ"ג מפלות ואממי"י ז"ל
צממותリスト נ"מ נקאל נ"ט ט"ז זמן
עליהם. ולפט ר"ט נ"ג מ"ל
קלמאר הול"ל מ"ט דכל דטיקט
מר"פ ול"ז עמווי ומולז ה"ט
ולפמ"ץ מ"י ספ"ל דצממות טפלו
עמווי ה"ז מ"מ כ"ז דל"ז זמן
עליז מומג נ"ז נקאל וטאימר ס"ל
לצטמאל א"ס עמווי ומולז מ"ט צ"ז
טלזין נ"ז מילין נ"ז. ומזריך צ"ז
נמי נ"ט א"מ מגאנל עמווי ומולז
צמגנ"יו ועי", ולטולות פ"ל
עכ"ט צמגנ"יר צ"ז מומג נ"ט
נקאל ול"ז מ"ט עט"ק זמן מעמן
ומולז ס"ל דכ"ר עט"ק טממייג
וגלג"ל מ"ז ט"ל זמן נ"ל טפלו ג"ר
נ"ל זמן צ"ז ועי", ולט"ן
עמווי ומולז צמגנ"יו מ"ט
לצממות א"ס מעמן ומולז וכ"ל
וכמי ד"ק נמי נ"ט נ"ט דגמלה נ

ועין ריקם פיתן פמ"ז כל קבוצה
כמע"מ דמי דוקן נציג סטודיו מו'
כרי מצל נציג צליגו סטודיו גן
ולגבי פאדרין למלין נמר וחן
לרוון ייד וגן למתקין נפרק מי
שפטו מלגן פיען על גב לירות
דרך מרונות דעומת צאן פוטס
פוטס ומפקדיה לאו ידעיס (טט)
אט פלון שמן צו פוטס שפט גן
נימר צו קבוצה ובי ע"ז. עיי
גלווע זא"ק נרכות א"ל נא
אגיך חד עפ"י פילקוט סקט ראי
פמק"ה דהה עטמו מש טהה טה
הנוגע כהה טהה ע"ז (ויליא
קם למ"ז נעל צפי הצע) ויגלון זא"ק צל נרכות א"ל
כמגמי דלן מקרי קבוצת טהה נציג
צטלן כהה צהה ועפ"ד נאקס
טכל נציג אהרנו למקר ויעיקר
שאמטו למקות האה נציג
אסתטס ס"ג כהן צטלן הצע
ויאר גן מקרי קבוצה עיי מוק
דו"ה ע"ג מהר ריש הכל נרכות
מגונת עפקין לטוח טף מיטגר
סAKER מושג טרפו פלי מזרמת
וינדרס נפי צעה ולט טרפו פלי
טשולט ושייר נפוץ צעת מטמן
קבוע מכיל ע"ז.

מ"ד מדרש טקפל, ד"ה ואה
מה טקי'ג א"ל וחווק טראטלי
טהלה טה רטה טה מ"ד מן טהו
וז און כי טהומת נעם והו טה גל
הרצת טהומתו וטהו טה עטה
הכרתי טהו מי כו ועכיז טהומת
מי כו לדמאות סוכך ממלה
ט"כ נמפרט דלכ"ג ליכט מקום
טאהה וסולט טהומת ממפק טה
לטמה טהט טהומת כולם טהומת
מפק גה י"ל לדסיד זה טהומת
כטב בורז גלגור אט טהו וען
הטולו כל אגדות טהומת נרזה
ויפ"ק דזורי דז ע"ג פ"ל הטה
טהטו גן וקדש לי טה סטט
טקו כטב אגדות טהומת כטז
טומ' ד"ה טקו וט"ט וכל טהומת
יימקו לטה נאש דטה וט טה
טאמקדטה ע"י טלית ובי ויל
דמלהו ויטט טהו טה טה
לטולין נמר רוזה וטהו טה קנטה
געטט וט"ט ולייה טקו
דטוויטט דלייה קבוצת וכל קבוצת
כמע"מ דמי ויל דלן טהומת
קבוצת טה כהה טהומת מיל טהומת
ויטיגר. מיל טהומת טה כהן
טטה. מיל טהומת טה כהן
קבוצת מיל טהומת טה טהומת
קבוע מכיל ע"ז.

שהה מולין נמר רוגם והוא נטלת המשעת רוגם. ועי' מהו רלווייה סוף כל ג' ובית הולר מלך צי' חותם יד גס נומו' טעדיין דף פ' נמקין נאכלין ידו נמקינה וחיל נמר רוגם לאטמי' ומיצן דה' קבוץ וכ' קכע' ממע' מתמע' דכלמו' כי נטל רוגם צז' ז' וזר'.

ומונתגה נלה נפנ'ג' נפמ'צ' ז' הרל'צ'ן מה' דה'למר ר'י ה'ל'מר לאטלו'ג' ו' וקד'ת ל' מה' ו'ר' ה'ל'מה' מ'ת'וט' ד'ה'ל'ה' נ'ט'וט'ה' ה'ל' מ'ת'וט' ר'י'ל' ק'ב'ז' ו'ק'ד'ז' ע'ג' ט'ג' ט'ג' ד'ג' מ'ורה' ש'ט'וק' ו'ר' מ'ד' ד'ג' ד'ג' מ'ר'ז' פ'ל'ט' ה'ל'מ'מ' ש'ט'ק'ע' ר'י' ל'ג' ד'ג'ה' נ'ט'וט' מ'אל' ד'ל'ת' כ'י'ן ד'ג' ד'ג'ה' נ'ט'וט' מ'אל' מ'ו'ת'ו'מ'ה' ה'ל' נ'ט'וט' נ'ט'יט' ו'ל' כ'ת'ה' נ'ם מ'ל' מ'י'מ'ה' ר'ל'ק' מ'ו'ת'ו'מ'ה' ה'ל' כ'וי' נ'ד'ת' ו'ה'ל' מ'ו'ת'ו'מ'ה' ה'ל' ש'ט' ש'ל'ט' נ'ג' ו'ל'ט'וט' מ'אל' פ'ל'ק'ט' כ'וי' מ'ו'ת' נ'ע'ל'ה' ד'ך' ו'נ'ט' ק'כ'ע'ט' כ'וי' ק'כ'ע' מ'אל' (ו'ק'ט' ג'ע' מ'ג'מ'ל' ק'כ'ע' ע'ל' ז' מ'ה'ז' מ'ת'וט' ד'כ'ל' כ'ה'ה' נ'י'ע' ז' מ'ה'ז' מ'ת'וט' ד'כ'ל' כ'ה'ה').

נ'ה'ל' ו'ה' ד'ק'מ'ל' ל'ן מ'ל'י'ין' נ'כ'יהם' מ'ל'מ'ם' ע'מ'ק'י'ן' ל'מ'מ'ק'י' פ'ל' נ'ק'ר'ק'ג' ו'ל'א'ל' ל'ן מ'ל'י'ין' ע'כ' ו'ל'פ'י'ז' נ'מ'ה' ש'מ'יק'ל' ק'ג'ו'ל'מו' ה'ו'ל' כ'י' ש'ל'ק'ג' ד'כ'ל'מ'ג' פ'ל' מ'ה' ו'ל' פ'ל' מ'ה' ו'ל' ר'ג' פ'ל' ז'ל'ח' ו'ט'ב' ו'ל'ז' ל'נו' י'ז'פ'ן' מ'י' נ'ט'ב' כ'ו'ל' ו'ג'ט'ה' פ'מ'ה' מ'כ'ט'יו'ר' ל'כ'ל' נ'רו' ד'כ'ל' פ'ל'ק' ו'ט'קו' פ'ל'ג' נ'מו' ק'ג'ו'ט' ה'ו' ו'מ'ל'י' נ'מ'ג'.' ע'כ'ס' מ'ג'ו'ל' ד'ע'ט' פ'ל'ע'צ'ל' ד'כ'ל'ס' נ'מ'י' ז'י'ק' נ'ט'ול' ו'ט'ק' ס'ל' מ'ס' ו'י'ו'ט'ל'מ'.

ו'כ'ה'ס'פ'ו'ג' מ'ה'צ'ס' פ'ג' ד'מ'י' י'ז'ס' נ'ה' פ'ל'ג'מ'ג' ד'ג'ר' ע'מו'י' א'ה'מ'יו' ר'י' נ'ג' נ'ק'ל'ה'ק'ת'ה' נ'ג' נ'מ'ק'א'ג' ד'ס'מ'יו' נ'ג' נ'ק'ל'ה' נ'ג' נ'מ'ל' פ'יס' מ'ז'יכ'י' ו'ל' נ'מ'ל' כ'ד'ל'מ'ג' ז'ג'מ'ס' פ'ע' ו'מ'י' ד'ג' מ'ג'ה'ל'ה' ד'ל'ג'ג' כ'ו' ו'ג'ט'ה' ו'ו'ל'ג' נ'ל'ג' נ'מ'ג'ג' ז'ס' פ'ג'.' ו'ע'י' מ'ו'ט' ר'י'ס' כ'ל' ז'ג'מ'ס' ו'ג'פ'ק' ד'ט'ו'ל' ז'ג' נ'ג' נ'מ'ק'ל'ג' ז'ג'מ'ל'ו' ז'ג'ג'ל'פ'ן' י'ו'ו' נ'ג'ק'ל'ג' ו'ל'ג' מ'ג'ר'ק' ד'ל'ג'ג'ל' נ'ג'ג' מ'ת'וט' ד'מ'מ'יט' נ'מ'יט'ה' נ'ג' מ'ל'ק' נ'מ'ג' ר'ו'ג' פ'ג'.' מ'ז'מ'ע' ד'כ'מ'ט'

וליהי נוראים מארון י"ד
מ"ל מיטן מ"ב ארכיא דבי^ה
הק"ע בירוטלמי ק"פ כל גודל
טליה דלי'ן דמלר מותר בכל
א芝ים מחות דכמלה טה כווע
וננו טקאה מעוז ואמאלייל ויל
כמג נפשיות דמלת נולס נול
גניל וכמ"ז טפלמי וטיל נגנו
רלא מתק נוכות כ"ט דמיימ
מפני דמקמת דיט פ"ז שאטיאו
נבר עתו לוד נקל מהייט
דאכלן אטראיך וכדייט מושגט פראט
ולג'ן מלר עדפי מיניא אכדר נמל
ניזע פ"ג. וטמ"ז לין כל רלא
דעיכ' ניל דודוקן צבעה מתווונ
סוח דטומל נאל כטמואו נקייעונ
נד דטוקן וכדעם טרלאץ' נאל
נאן מהעם נאל פומקיס טאי'ז
זהו מין ניטול וניל

על נאיל בס רלא מפער
מנוא מרי'ן נוממיים עמלק כטב
חיל'ן מלה מותן גל כל יסיד
נכיהם וגאי' ט טלי ימג'ן נאל
מל'ן אורש וועיג פ"ז ציטל עט
עליכ' ולג'ן למתקן דכאיז נאל
דאכלן אטראיך כל טומאות נמל

כמ' מיל פנימה דקמ"ל נרלה
דאכלן נט נולטה לדסה נאות גל
פנימה ועי' נוראים מואליי נוועט
ס' ומי' דמיהיט פאק דלט
קמ"ל מס' לכל נטה כטב כמ' מיל
פנימה דלה פלאי לי קייל כל דלט
יטרלן ני' מלכיס טט ועי' צבט
קייל ר' ט למיל וגרין זט נא'ג
ויל'ס פסקו וגרא'ג גרטיס אטראיס
קומרטס דנדף נ"ט גני דלאטיכט
פק דכל יטרלן ני' מלכיס וק'
נילא נרטאי זט ולקמן דף קייל
כמג הרא'ג דלי'ג וטולטו פומקיס
דק"ל כל יטרלן ני' מלכיס ציטה
סוח' ולג'ן קייל סטטיאו פ"ט
ויצימות פ"ז פ"ל ועי' נמק' זט
דק"ל סכי ועי' ר'יטו יונה מ"ב
דערלט וט זה מלכיס דערלט
ונמי' טרלאץ' נמ"ז לי קייל
כ"ז). ועי' פלי' גיטין דף יי'ז
ונטפר אטראיך כל ג'ט ס"ז
ולפיז' נמי' צפל דהאי כל דכטנו
סטוק' דלט נטלי סוח' מחות
קביעות וטיל דלי'יל הא'ג דנטלי'
ולק' נטנטיס כוין דלי'יד לאעט
אלטאי' טאי' דנטלי' כוין טט
מי' ווינ' אגט נפערט טטגער
נא' נול' נט ווינ' נול'.

ה"נ נקיטת עכוזו ולך ה' שין
לקלחת מותה וגונם זה"ז דמה
זה"ה לקלחת נמלות כבניל וא
ה' נטלה פתותה ה' שין שטח נמלות
עמליך מותה לארכנו ולח' לכ"ע צין
למ"ד מרווח פרות וכן נמ"ד
מטות ציטול ס' ימ' ש' קרי ה'
כטול ולש' פליך לכל זמירותו
מותה לארכנו ולח' לכ"ע צין למ"ד
מורוּן פרות וכן נמ"ד מטוט
ציטול ס' ימ' ש' קרי ה'
כטול ולש' פליך לכל זמירותו
מותה לארכנו ח'פ' מלך לילך
ציטול ולש' רוח טיכל דמיכר הנטוק
ואכ"ג טהרה מיל' שטח נעל
עמליך מותה לארכנו.

ומיזכנת נמי קוישיל צי
אשאקה אט האמלה"ה ויל' ח'ג
ועז' ק"ע זירוקלמי ספ"ק
דעריזין דג' י"ז קקדס דה' ליכט
מלטט מותה סייט געטנוק ומי
דלא' שאלס וטמיה הא' דיא' נא"ז
געטנו ולכ' מותה נטט נטא
כלג' כנ"ל ויז' עכ'ג' ולפוג'ג'
אלאה ממושט לדופט ריכט
דנ"ז קומלייס דגעטנו מג' נעל
נטט האטען דגט צומן זה' ליכט

לה' נרו' ע"כ פשיטט לה'
דנ"לוריזין לה' ציטול גמלט ע"ג.
ולפוג'ג' נעל' וב' א' ט' נטוט
דרוקט מלהותם פג'ידיס טמראין
טה' ציטול גמלט מג' אטאניס מותה
ולדתמן קונגיט נגמיסט מותה
לארכנו ואטונע טמו' ולש' לארכנו
עיגר געט'ה וק"ל מה' דכעיקר
הדר גמאות דרכיו ז'ל' דאי'
המיען ג'יל' כתב דלאוך מותה
לארכנו זא"ז וטמ'ה' לה' קפקה לה'
המיען גם' טאטל מוש' האמאות
צמ'נו ממ'ים מעמק נט' נא"ז
למי'ע וה' ט' ככר נעל' גטראיך
ולאילס דמותה על' מלך הקמץ
הה' לח' טפי'. לח'רל' דגט
לצעטטו דליך דע'ג'ן גטראיך ולילך
עד' וכולבו נעל' לה' ציטול עד'
עמלקיס גשטל' וו' יטוט נטא
מלך האטען.

המנס ה'המם יולה דרט' דוח'ל
טע'ה מלכי גשטל' ט'ל' צ'ט' ט'ט
יזועט' וצין נפי' מן' וצין נפי'
לכט'ה צ'ינט' מלך פמצעט' וט'ל
ילילס געט'ה ה' נטט' ממ'טט
טטמאיס אל'ג'. טמ'ט סכ' כתב
הטען דלא' מיט' צו' דמותה ז'

ומי דטמי טרולן גרכיס עי
סמלת וויל נמלו וכמה מילא לא
דומיג ליה קירker נר' מנומול מיל
ויהי לממיה מלן ט"ל האי מיאו
מן מאלען מן נכו מהון ומאלען
פי דכין יטרוללט נמלוט וויל
לאטמאג צין הלהות דדר גאליכ
לא נמלין רק הפלר אטס לא ימול
ויתערנו ציינו וק"ל מילן ט"ל
נמי מיטו מן מאלען מן נכו^ה
מהון ומאלען פוי ואלה זאלטז
דעומן ווילז מומר מוקט דכטל
כל שטוט ומכ"ל

הלו דמי ייזו וויפס"ע, וויל
אטלאטן וויל וטקי"ף יטנד נד דטמי^ה
עטמי נודס צמיל סמברבו צברכם
ספורה לעמיה, מיל מושט לעט
טטרא ווינטס נונזום בקרדא
נכטש טהו, נלב וגאנט

מנשה הקטן

סימן בו
הליין ננד

משמעות בית שעריהם וחוז"ד ס"י
ר"י,

מ"ע לארגט ומקתה ליה נמי וויל
כבר נלען ממולע לא כל שטוט
וגם נאלר מוי בתמאות ולט"ל
טמי אפלי דוחל. נאלר טאליגול
טאט מדיין צעומט מלן דלן צלייח
כ"כ וטאיל כטב האק"ע דלן טאט
ווק"ל ולמייקר דיעט לי אין צאו
גירות ולי אין גירות נעמלקיס עי
רמאנס פ"ט מגאנאן צי"ו
הדאג לד סט ועמלקיז טאליגול
פיו וטפקיקט פיטקון חזcour ממר
דוד טהן מקאנטס גריס מטמלק
לך מהר לא דמו נאלטן ועי
האגות ליטס טאנדרין צי"ו וכטפל
המלחות נאלט"ג טט צמיה פראלזוו
ט"ג דג רג"ט צליהמת ומילימת
ס' צטט ומי מגילט ספל נמיון
קמ"ז ווילאי ס"מ מיטן ל"ז וק"
האלמה על חמיען דג ק"ז
טהערות ומקורות מלירין מזא
צי".

הדרי לאיין עכ"פ מילא
טטלווקם לי מילט צמלהט צטט ועי
טאליגוס צפלהט מטענט טויה
ויתערנו יאליגן צויאטס מטוט
דק"ייל מורי רכט טאטוט וויל
כלויג ונמלט יטרוללט נמלוט נט

וחובבי הצדיק המנוח טריה שמעון לכתשענברות זיל הנידル בשם זקני תנאון הקדוש טאהוּג'ן מוחודץ עמרם חסידא זיל שסוך עצמו אהא ראמדרין בתובות כי אם יש שם מחכואה אהת מגלה על הכהנות כולן והג' אם יש רק נברי אחד שאינו ממשך העפסענץ מן הענבים יבשים מצלל על כלום אלו תוכנן דברין, ומשיש היי קשא לא דיא פיך והם מיש משני שבילין ובו ומשני הרם וזה איכא טומאה הכא פיזט דאייטנו, והטברא גראהך דטאמת הדבר תמה הא לא בכל שביה יש טפק כי יימר האווטמי ומתחמת טפק זה גנוו תכמים על השבואה שאסודה לבנן והדי הוא אסודה די איזה מזדבן ועיין שץ' דיזי ס'ס אותן ייז ריה ייט ואיך מתווין בב'א, אלא הטבראך דטאמת נב'א יש להזוז ועיין פסחים דף ירד חוט' ריה בב'א אלא דמיחוי כי

נפלו בשאלתו אדרות הענבים יבשים שהכרים שופכים עליהם אין ומתחנן מהם הין מה ריט וין הענבים היבשים, תהה כאשר עמדו על משמרת הקדש בקהלתו מודע לא ישמע עוד כי הערלים שופכנן אין על ענבים יבשים, אך כי להן עליהם מתבנן העססטנץ מן הענבים יבשים וקייל בריה בעין ניה אין כיון שהתחילה לשחק עשה ייג' ובאחדה בויד ס'י קב'ג סי' ודבחי מה עם התאבדק'ק לסתקו הקדוש זיל עם הרב המובתק הנידיק טריה שמעון לכתשענברות זיל תענו ואמרי כי גם בימי תנאין הקדוש טריה משה טישטעלבות זיל אב'ד אזהעל ובימי קדוש זקיין טאור הצלחה טריה עמרם חסידא זיל היהת באאות ולא כי בידם למחות ולכון מושב שלא לומר דבר שלא נשמע וט' חובה פעמים נושאנו תנתנו בברבר. והצדיק מלסקא וכור כי.

קיד' סע' וט"ש בר"ט ומ"ז שם סק"ז ר'ק' ר'א בראה רמחבאה יש לכ"א מהתנות ס"ס ספק אם הודה באורה מhabאה ואת"ל לא היה שמא לא נוגה זה לשן רמה מעיל מה שאין עכרים והוא מערב לשאר שודך לעיבר הלא השאר הם אבל לו הרי עכרים וה בניותם אויל דבאן מיד נ"כ מספק ר'א ידעין זהה עכרים הוא שאינו מערב ודוא לא טבר כן שום רשות מה ולא ידע איה עכרים הוא ע"ש.

ואמת מדברי ש"ך סק"ח שברב ומחור לך מבולם אף' מתן בתהון רבל ארא שאגי לך מהנו אני אומר זו שלא יעיבר וכו' נראה דסל' דעתך שאינו ידע אזחו ומ' הוא שאינו מערב, אבל הדבר תמה בעי' אך משבחת לה שיזען בבדור שעיר' א' או' מעוב וא' ט' הויא, נסב' אם ידע שאינו מערב ידע ט' הויא ואם אותו ידע ט' הויא מנא ידע שאינו מערב וכפוץ' בנסיבות

חכיא דתניין מה שא"א להזות שחי' אחד וראי טמא ומיוח' כשיקרה עין רין שם ומלה' פ"ט מהא' אל' בשבואה אמרה חכמים רק מבה ספק אין כאן חומא ומוח' כשיקרה אם כלם מהווים רזרוי אפשר שהוא נידמי י"ר ראת' וחין כאן דבר שא"א להזות וראי רבים המשיט ממנה דין ואם המשיט הרי הוא אסור וזה מדברנו וא' מוח' כשיקרה שאנו מכשרין תבל.

ובעמד' מה מצאי בארה כל מ"ג אות י"ב של' ומשעטם לרעל נצטו בכמה מקומות לקטות ברוב שלוק שקוין קומפושט' וט' אך אם דבך להת לחות זין וחותן כשבשלין אותו אסור וכו' ואמר מ"ד' ש' אפילו במקומות שהחדרין בו אם יש עכרים אשר בעיר שתויה להבשיד אותו בכישל מותר לקטות בסתר מכל עכרים שבעיר רהוי כמו מhabאה אותה שמנצלה על כל הבתאות וכו' לפסקה רמ"א בתנ"ה ביו"ד ט'

מוח' כשקרא רагו מתיין נט אוthon שטאגטו וראי דהוא לא טאגטו וראי ומ' יימר דאותם אבל כן אם אנו מתיין כלם משום דאמירין בכ"א זה לא נתן בתוכו יין הר' אנו מתיין נט אוthon שטאגן לתוכו יין ומוח' כשקרא דמתיין רבר שא"א להזות, אלא דא"כ לא דרי' ציך' לתקשות מבה דטאן פידי בידוע איזה גו' מערב אותו בכל הספק עין ס"י ק"א אלא אפי' אינו ידוע מי הוא ג"כ קשיא ב"ל, אלא נראה דס"ל תם כאן אפי' אוthon שודכן לעוב מ"ט אותו וראי שעמידה כמו חתם שאנו וראי שטאגטו וכט"ש הש"ך ואפי' רוב דודן לעוב כיו' שאנו ידוע בהזאי שעמידו ובי' וכ"כ בא"ר שעמידה משא"כ במשמעות רמי"ר בידוע וראי שעמידה בהן יין דראי אוילין בת"ז ע"ש וח"כ גם כן אם אנו מתיין כלם לא מוח' כשקרא שאנו מתיין רבר שא"א שדר' אפשר שאף שודכן לחות בתוכו יין מ"ט לא נתנו באלו, והז'

דר' ע"ב או דידע נפרוש או דלא ידע ע"ש ווא"א למצוא כן אלא במציאות רוחק.

ודברי טרי תמודדים מא"ס והוא וזה דרא א"י להתרחק ולומר שם לא נבעל' ואטל' נבעל' שם היהת במחבאה, ועוד דהו שם אונס חד רישי הפטיקות גם שם לא נאנכת, מזו כה ר' ל' כיו' הספק שם היהת במחבאה ולא ר' ריעורה שהיאוגם כל' א"כ בספק זה אתה צריך להתרחק ולא בעין יכול להתרחק כמ"ש ש' ר' זיני ס"ט אות ט"ז והמ' לא מקדי שם אונס חד כמ"ש חורץ שם באות יריד, אבל דרא קשיא והוא ר' ספק אחד בוטטו וספק אחד בתערובות בספק שם לא נאנכת הוא בנופה וספק שם זו היהת במחבאה ולא אחרות ר' ספק בתערובות לך ר' ניל דשורי לאו משומס ס"ט אתי עליה רק ורק' כל' כמו שהקשתי רשagi הרעם אם אנו מתיין כלם משום רתלון בכ"א שהזהה במחבאה מ"ט לא

המשבר, משא"כ מועצת רעלמא עובר ייך אמר הוא החקק זה מבואר ספ"ק ריעזובין ע"ש עכ"ל עה"ג ומ"מ נ"ל דלאו מלוא הוא והדינה כי רמ"ג א' נימא עופר ייך אמו א"כ נימא עופר במע' וזה ור הוא כיבמות ס"ז ע"א ובן פסק ר"ף שם ואפי' הוא כתה בת כהן ט"ט לענין מושאות בתים בני אהן כתיב ולא בנות אהן כיון שעופר ייך אמו הוא הריל כתה דאיתנה מושאות על הדשומה וע"כ חזקה שחוחש לחומר משות חוטא רסהנה וכן פסק רמ"ם שם בשינוי א' דילך שאבל ומי ע"ש א"כ עט"ג א"א להפום החבל בתרי ראשון והל מזויה בלעה וראוי לוגאון בפר מדרים שכ' רט"ס חזקה הוא תמה דוחב נשם בני קייטא גלוות אע"כ הוא עצמו ספק אסורה בלעה אלא רט"ס ואיסור דרבנן מחת איטה ומשם עוד ספיקא ודרבנן לא הוא שויין שהבם לסתוללה לאهل ומשם

ב"ד שאפי' שודכן למושך היה מ"מ אינו דאי שהמשוכט ושפוד יש להחזר אפי' בכ"א מטעם בכ"א חולין באותו א' שאינו מושך כמו במתבאה וא"ש דברי וקצי מאוור הנולח צ"ל וקושתי לך". עכליה' לעמינו.

שוו"ת חרם פוטר חז"ד חשיבות שנד

שכ"ט לדידי הרב האברץ ההורץ במריה עטרת נ"י:

נעם מבטבו הניעני על דברת מנ"א סי' שם"ג על דברי חזקה שכ' שאשת בתן טעורה מותר לבנות לאוהל המת משומס ס"ט ס' נקבה ס' נמל והמנ"א בתב שלא יהיה צריך לחתיל רטהידה הבלוע' אונת מיטבאה בבטני רוואתלות וע"ז השיב מעלהנו. הנה כל רבינו כתוב אגلى על גזלון שיע של מושגים קדמוניות ויל שם ויש להקל שם ישכה על

שנא חפל אבל אם תלד בן קיימת הריל וכייה למתבע רבל שפטו להזות בן קיימת יש לו וכייה להאי עובר כמבואר בב' ב' מ' שפתה וכל זה לענין אכילת חורמה אך לענין אישוד ביסמה לאול רמתה להזות הגרולים על הקצחים כל זהמן שהוא עוזר נפל ריל שלא בוגר מעש אף שפטו להזות בן קיימת כרב להזות מ' מ' כיוון שעתה נפל ואינו ראוי לכך לאור העולם אותו מהודע עלי' משום טומאה והיט דחוב והזוקח שנא נפל הוא והוא אמר בלשון ס' שנא נפל הוא והינו לכלל אף' אשת שכלה וחישם ומלאו יטם להזות להזות חזבת על המשבר מ' מספקין שנא עוזר נפל ולא בוגר במלאו ותוכו דומה למ' ביצה עם יציאתה גמורה ונוד בול' משמע ספק ריעוחין רגנמר בלבד יצאה מ' שנא עם עקיודה גנמר וכי' שלא גנמר לא גנמר ועיין פ' ברכמה ותקשהنبي וחישם ואוירא וק'יל:

ס' מ' אפילו גרען מתעלל שהבנין לבתולה ע'ש:

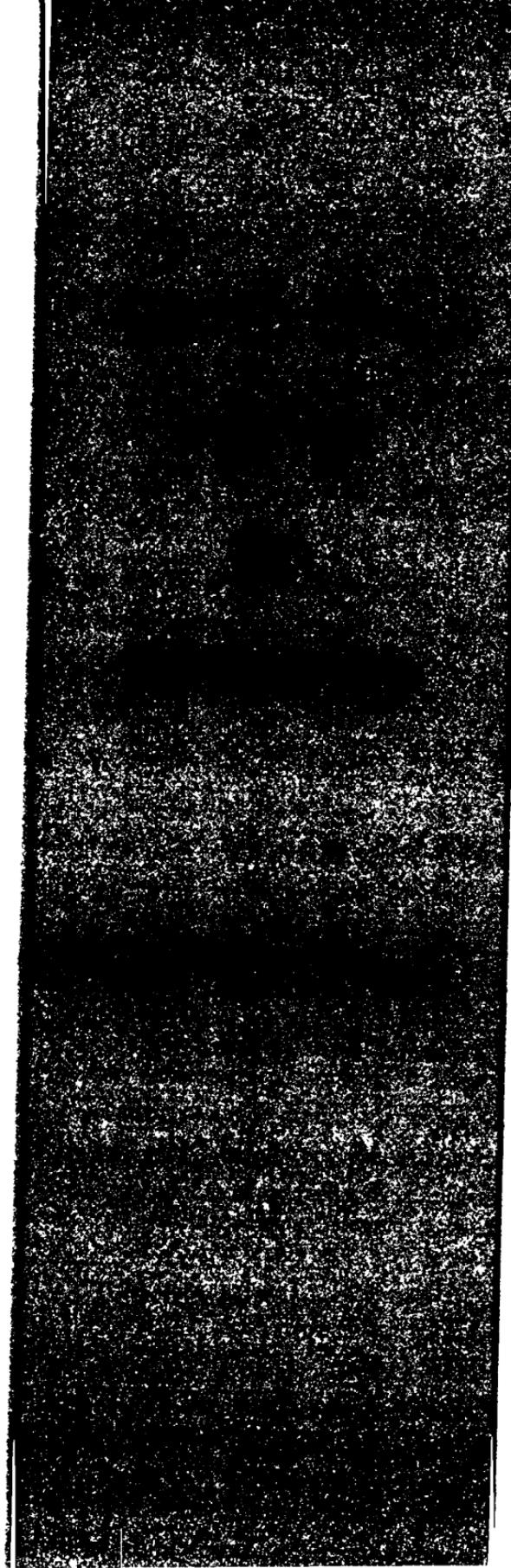
תנה מ' ש רשותה בלעה טומאה מדברן לא זיהבנה לו בן מ' לא מצינו שהחכר כהן עליה ולא כל דברים המטמאים בהן מוחדר עליו עיג' רמציע טרוות הנשים ודרבנן ואמרו נ'ב' לבhn לטבוס שם וממילא שאסוד להבנית שם כהן כן בדים ואפלו אישוד דרבנן לא בפין לי' בדים לקמן משא'ב' מהיה בלעה לא שיך אלא נבי עובר בمعنى אמרו עהכ כי תמיינדו עלי' היבמים בתולה: אבל ק' מעיקראו להיא רט'ס ודחוק הוא לא דחוק ובוונטו סטך מיעוט מפלות למחלה רקבות והזיל ובדים בני קיימת טומאה וכ'ב' בכ'ע ע'ח מחרומה הלהה ד' בסוף דביז ע'ש.

ועוד י'ל דבכ' ש' שב' שב' הפל אבל הדחוק דחוק וכי' שנא נפל הוא וד'ל בשלטאות לענין אכילת חורמה לסוא אל' חששא

חות' ב"ב כ' ע"א ווי לאותם ומפני
מדועתו כי לא יכולתי להזכיר
ולעין כלל ואחותום בכל חומרה
ברבות: פ"ב מ"ט רפסח תקע"ג
לפ"ק
מש"חך סופר מפפ"דמן:

מה שנטבעוד בלשון הלאב"ד פ"ג
טכליים וה' א' כבר כ' במתבנת
המאנ' שלא לדריך כ' הלאב"ד
מצויה וכט' ד' דוד כ' שהוא ע"ט
ולל' דבריהם והייתי אומר רס"ל
להלאב"ד כיוון דלקוטשא ומלהא
נעם שלחן הוא מתרת דהרי העין
במל' בני צפי ודק מנויות התבונן
נקרא עין א"כ נעם מצויה שבולה
מתבנת נמי נקראת עין מתקישא
הנוכה השלחן וכ' הח"ט בין
למצויה בין לשלחן ווי' ש"ט
ובשלחן ברכב חמד ומפליא
מוחזא נמי מצויה ובשל עוז
הינו השלחן וככל עוזר המורה:

ומה שתקשי מעלהו טפ' בני העיד
ואנו כי במשמעותו ריהודי ורמא
מצויה רס"ל להלאב"ד דילרבא
טשומט אי' טלטל מהחשב לה
עשוי לחתה ועם השלבו לדלעומים
טאלטל חד טומת ס'ת עליה
לנוזך מצויה בנין לאי בני נשאה
ומטלטלים ספ"ר חזיה לבבdom או
להעוגת להזואה של עיד ועין

ליקוטי דברי אנדרה

"פרשנות יתרו"

פרשנת תרומותה

במבעת הארון יהי הבדים לא ימוד טמננו, והוא מצוה אחת מתרי"ג מצות והננה יש ליתן שעם בו רשות הארון הוא רומו על התת", וביד הארון רומי על המחויקים ותווכבי התת", והננה שמעתי בשם הרב הצביק ר עטרם וליליה עה"פ כי בצל החכמתה בצל חכמתך ויתרין רעת החכמתה תחוי בעלה (קהת ז) דהיוינו אותן המחויקים בלומדי התורה יקבלו נ"ב שכד כמו הלומדי תורה עצמן, וזה בצל החכמתה ונם בצל החכמתך יש להם נ"ב שכד ההוא, אבל מ"ט החכמתה תחוי בעלה דהיוינו שהויא חולבת לבעליה והוא יתגה

וירא העם יונטו ויעמדו מרחוק, הגנה ארצה בתקדמת הרמב"ן על התורה שהתה שлемала הכתוכה באש שרורה על בני אש לבנה ויאכלה שמותה של הקב"ה ובזמן תורה נתהברן את אלאות ונעשו תיבות אלן בראשית בראשו ובן כלם וכבה ייל וירא העם יונטו (חאותיות) ויעמדו מרחוק אחד מתחביזו ונצרפו ונעשו תיבות בראשית בראש וגו' וכיל (בשם הרב רבי עטרם וציל).²

² ורב הליקוטים רלהיל מופיע בתולדות רבי עמרם הצדיק בטופיע תביש"פ ערכ' פסחים, בזקילן שלילו. ליקט ע"י הרב הגאון ר' י... אלחוייש שליט"א, נזכר מן רבו עמרם הצדיק ורבב הבית שערם דע"א

² תורת משה למן והחות"ס, סוף פרשת יתרו.

התורה האותיות בצדוק אחר, וזה יוננו הדינו שישראל עשו תגניות וצדוק האותיות מושום ויעמדו מרחוק (ותב"ז). והנה ידוע רישׁוֹלֶם הימה האותיות התורה אמונה תלויות הם הצדיקים ועל ים נעשו הצדוקין, ואחוייל (מ"ק ט"ז) צדיק מושל ידאת אלקים שהקב"ה נזר נזירות והצדיק סבטלה, והנה חיללה שיעשה הצדיק נגר רצון השית' רך הכוונה הוא שעושה צדוקים הראשונים בגן מצאה רצה ומחרב רחוב, ולכון בפקוד את השבטים האותיות התורה צוה השית' אך את משה לוי לא תפקד ואת רשאם לא תשא בתוך בני ישראל שם עוזרים פעללה אחרת מכל בני ישראל וזה^ה.

פרשת בהעלתן

המן כווע נר הוא ואינו בעין תברלוּח שמו העם ולקמו וכבר, ומובהר בוועק דשופחו עבוז

לומחויקם בו, ובזה יובן השעם על מה רטפקין רתשטייש מצאה נורדים ותשטייש קרויזה גנדים מושום דבהת גוף^ו שורה החיות אבל במצבה ארנו שורה החיות רק על זיד דביבות להتورה ולכון בין שנפש טמנו שוב איט שורה בה החיות, ולכון צותה לנו תורה במבעת ואערן זידו הרבים לא יסודו טמן מושום רציך לומחויקם לומדי תורה להיזהם תמיד דבוק בהם ודוק.

טרשת במדבר

עד את מטה לוי לא תפקוד ונרי, והנה ראייתי במ' קרויזת לוי שנตน טעם לדבר, רהשכטם הו נער תורה שכטב ושכט לוי הי' נער תורה שבע"ט. ולדעתני ריל בעה"י דהנה שמעתי בשם חדב הצדיק ר' עמרם וללה"ה עה"ט (שמות ב') וירא חדעם יוננו ויעמדו מרחוק, והנה יש שלשים רבוואאות לתורה, ואיך אם לא זיד ישראל במצרים היה

^ה ישר והטוב, לייקוטם לשבעות.

^ו אך פרד תבחאה, חווומה פיט עיב.

שות תיקון הוא ווי מוקד האדם, והנה בודאי זה הוא כבוד ביזהו לאדם אחד משמש לו טעם הוא כדי לשמש את אחרים, והוא יטדו כבודם בימה שלא רצנו לאבל את חתן שדי משמש אותם כמו השור שאבל עשב שצד לשמש את הצומת^ו.

פרשת וא Tat הברכה
 וזה ראשית לו וכבר נזכرت ד'
 עשה ומשפטיו עם ישראאל ויל
 עד עפ"ט שאמעדי בשם התנא
 ט"ה עptrים ויל עה"ט כי בצל
 החבמה בצל הכהפה ויתרין רעת
 החבמה תורי בעלי (קהלת ז)
 והיינו כמו שבועה^ז השפע באה
 לד תבעה^ב והוא נהגנה להתיח
 בן בעזה^ב באה השפע להתיח
 והוא נהגנה לבעה^ב וויש נזכרת
 ד' עשה כי השיתת הוא הצדיק
 להן להענין אבל ומשפטיו עם
 ישראאל והוא סקל אה"ב
 מתתיה ודו"ק^ח.

^ו אפיקת בעלזוק קלי"ד ע"ב
^ז אך פרי תבואה – ברכה קעב ע"א

במה שהלכו לבקש כי לבדיקות
 חתן ווי בא עד שחד בתריהם,
 ויל רהגה אמרחוייל (שבת ק"ד)
 ונדר נמל לרבים מ"ט פשוטה ברעה
 רנטיל לבני דלית שכון דרכו של
 נמל חסרים לרוץ אחד לרבים
 ומ"ט פשוטה ברעה דלית
 לבני ניטיל לדימצוי לי נפשי
 והנה כבר שמעתי ספר הרבה
 הבודק ר' עמרם וליליה אבריך
 טאע לפריש הפסוק ומיידו את
 כבודם ברובנית שוד אובל עשב
 (תהלים ק"ז) רקע על חתן בימה
 שהמן ווי נבעל באיכותם ולא
 הוציאבו לעשות צרכיהם ומבחן
 בשווי שכנבגום לעשות צרכיו
 יאמר התבבזו מבוגדים מושום
 ד"ז הוא טහירת הכבוד והם לא
 רצוי בוה ולכון המידו כבודם
 בתבנית שוד אובל עשב שצדיק
 לעשות צרכיו, עכ"ז. וחגי
 אמרחוי נ"ב בהדק זה רהגה ידו^ט
 ריש דומם צומה ווי מפרק
 והצטמך מעלה את הוותם והוח
 מעלה את הצומח והשרם פעלה
 את החד ונהגנה חתן לא ווי הצדיק

משנברא נהנה צדיק והאים
לעבוד את הבורא שלא ע"ט
לקבל טעם ולפרי אין לט
להמתן על שבר ח"ז וצדיכין
לדאג מן העבירות בשבייל
העונש והנה לפניו התהפכד יודר
מן השבר אבמנ באמת זה הוא
לפי דעתינו אבל באמת השירית
משלות שבר לעובדים אותו כמו
שב' ולך ר' חמד כי אתה תשלם
לאיש במעשיהם והוא השבר הוא
נצח והעונש הוא רק ומני ולכון
בדאי הוא חמד נזהול בימה
שנברא העולם זה ולבך ר' החמד
מחמת כי אתה תשלם הנם
שางנו עושים שלא ע"ט לקבל
טעם וזה".⁹

מילת אמרת

מי הוא זה הוא זה הוא – איש צד
ואהיב המן הרע הזה. והנה בשם
הרבי הצדיק מהז"ד עטרם זיל
שטעתי לפרש וזהו שאל אותה

⁹ (אך פרי תפוצה – מהה"ק מליטקא –

בראשית ר' ע"ב)

תהלים ס"ב

ובוה שמעתי מפי הרבה הצדיק
ט"ה עטרם זיל הדגש שפוכ
שלא נברא משנברא טשומ
צדיק והאים לעשות המזווה
שלא על מנת לקבל טעם ועל
העבירה הוא מקבל עונש ח"ז,
ט"ט האמת הוא שהשיות משלים
שבר טוב לעושי רצונו לנצח
נצחיהם והעונש הוא רק לזרמי
ע"כ טוב שנברא ולכון עולם חמד
בנת, ואמר ה' ר' ולך ה' חמד,
עשהית חמד עם ביראת העולם
משמעותה תשלם לאיש
במעשיהם (תהלים ס"ב) אטולו
אם הם עושים רק שלא עמלק"ט
עכ"ל.

וענין זה מובא עוד פעמי
בשינוי לשון
חגב אובייד מה ששמעתי מפי
תدب הצדיק ר' עטרם זיליה על
זה דאמרו חוויל טוב שלא ברא

¹ הימור והפוכו, חדש ד' לשаг' בריה
אכט

(בפרטם, וזה מפדרימה אנות עפי' הדיבור) – אי עפי' העובדה שאירוע בקי' רג'ה'ק רב' עטרת הסדא זיע' (ובוד ליטוב בתשר' חת'ס חז'ד סי רל'ט) בעת שדי' אברק'ק טאדע שפעם אהות נסע בהגיל שנקריא לשם למוד קידושן אבל בע"ב אחד שהרי לו בחרתו טורה הרעה (לעהתער) אם כי טוביים הו החאווניות טאלו אשר ישם מה עמו היום בעזה עבי' השתמש אע' מרבך דבר עם האושׂה הזהא אבל לא עלתה בידו כי האושׂה זהה תלך אחדיו על כל פטיעה ופטיעה יוד' כי חפש אחד טיט ליטול את די' ושאל לו האושׂ מה מבקש אם מבקש טיט יוד' כמשמעותו ווילת מלאה זו לא דבר אותו טואהו אחורי זהה שבועות טיטר קי' ואיל כי הרביש בנטשו כי שע"י ריבור קל עם אותו האושׂ נפל טפדרינטו ודק עי' התפעלות טפעלות אלקם משך ארבע שבועות הוא שב למקומו, וזה

מי הוא זה אשוד רצונו לעשות בר או זה הוא אשוד מלאו לבו לעשות בן מי הוא שנתן לו עצה לבן. ולכן הי' רצונה למוחי בלאי אהשודוש ואמרת איש צד וחביב רחוא אהשודוש שודיצה לעשות בן ובבעל העצה הוא המן היה כלמי המן ע"כ דט'ק, ובזה אמרתי לפרש הפטוק והויטים האלה נוברים ונעים בכל רוח וזרע, דכיוון שתתפרק דבר זה לשובה או אוזבתה בכל יצ' הפטורים נתן לנו חשיות דבריהם טובים ועצות טובות וזה ניצרים ונעים, וכחזק שפדריש המפדרישים הקורא את המגילה למפרט לא יטא, הדירט שאומר שדק למפרט ווי' הגיטים אבל באמת בכל רוח נעשים ניטים האלה וז"ק".

הנידה של טפה

⁹ (השור והטוב – מתגהיין ורציה מליטקא זיע' – לפודים)

הלוּכוֹת

בברוחם ופוחתת ותשתח:

סבב ברכות

באשר שמעתי טפי מהותני
התואן הבודק בקשרית מריה
עפרה וצקיל שאמר בשם רבו
התואן ר' מרדכי בגעט וצקיל
על מה שאפזר בנם' ברכות ר'
ויזד ע"א הנהו בריזוני ההוו
בשבבוחי דרים וחוי קא פצערי
לי פזבא הו קא בעי ר'ם רחמי^{ר'ם רחמי}
עליזיו וליחסנו אמר לי ברזריא
בריזונו טא דעקר פשוט
רבתיב יתמו חטאום מי כתיב
חווטאים חטאום כתיב ומי כיון
דריתמו חטאום ורשעים עוד אינט
אלא בעי רחמי עליזיו וליחסוז
בתשובה עבל וקשה כמה
קוויות במאמר הויה כראתא
בטפרחים ואמר התואן הו' כי
אלו בריזונים הו' פניהם וללא
אות לא כי מטהל אליהם ר'ם

הבחינה נט באנ ווֹדֶד מִצְרַיִם שיזיד ונפל מפָהָדֵינוּ והקומות, אֲנוֹם עַפְּשֵׁי הַדִּבָּר, יִזְעַן שָׂהֵי מִכְרָה לְדַבֵּר עַמּוֹת שָׁהֵי עַם שָׁבָתִים וְנוֹגָן.

ברכת פז' שלש

ברכת אהודה וטבל טבria
וישבע טפובה וכי' ובשם הנז"א
ארתא שלא לוטר וטבל טבria
ובן הנחת במנ"א (ס"ר ריח
סקפ"ז והוא עד שאמור בונ'
נבי משה (סota י"ד ע"א) וכי'
לאבל טבria הוא בריך וכי' אך
שפטעתי טאו"ז טאו"ג תנ"ק
ט"ה עטרם הסידא ו"ע אשר
ס"כ בעיה"ק צפת טוב"ב הפי'
דרזרות אי' יש בהם קדושה
יתיריה עד שפטחים ומפרדים
חואבל אתם וטברך ומוצרך
חוטרם וא"ב אם נוח כי טבל
טבria ונישבע טפובה או טבria
וברבך אל' בחדשה ובתחלה

ב' מוגשים ערכי מסחרי – וע"ש שמותר וח"כ קאיו בצד י"ז

(בתקופת שרד מודים)

ונמי דחוינו שם מונין הצעיקים או טוב שלא נבראו משום ודוחטא דעתם און צעיקים רק בשכיל בעל תשובה, לבן יטשש במעשה, אונם עכשוי יצאי לחדשה רתינה כבר מבואר בחז'ה וללא רחותדים הדאשנים כי כל ימיהם בתשובה ובבל זום יומך רעת וועשה תשובה על העבר ולבן ציריך ואונם לוטר בכל ימיו שפוב ח'י שלא נברא רק עכשו שברא יטשש במעשה זה יהי כל ימי האדם הווק^ו.

שלא להשתקע בא"י אם אין שם פרטנה
[טאיות הקודש של תהיך והשפת משה לחוננו תהיך בעל ארי רבי עילאה ז"ע, הנדרפס סוף ישמח משה ח"ג, בו הוא מתנבר בבל עוז נור נסיעתו להשתקע בא"י, חל"ק באמצעות המכתבים לעניינו].

^ו אך פדי תבואה – פקדוי קב ע"ב

שמעתו וברוריא בברותו בחכמה אפרה לי למה יתפלל שיטונו יתפלל ליהודה בתויבתא וחטוש מן המינות מד מיה – וזריזה שיטומו ונם ذרי בתשובה זו"ש הכתוב יתמו הטעם היינו שיישו תשובה ומילא רשותם עד און כי ימאותו וחתח"ח.

מסכת עידובין
ובוה הענין אפרה לי לש"ג נ"ב דברי חול נטנו ונמי טוב שלא נברא משנברא ועכשוי שנברא יטשש במעשה, וזה שמעוני להקשות מהטנו ר' עטרם וללא תלא פקרא טאל כתיב עולם חמד יבנה (תhalim פ"ט) וא"כ לפיזי אדרבה טוב שנברא, וכבר אפרה לי בדברי חז'ה וללא ריעיק תברואה כי רק ע"י התשובה והצעיקים גמורים הם רק מיעוטא רמייעוטא, ובן נטנו

^ו (מכחוב הבדיקה ר' שמואל העlid וברצות פיהיך ובידי מס' מעשה אמרת ר' ר' ר' ייח)

ומלכיות שרטט עימנו טעם עזה^{יב}
ובבחיה^ג על מרך תורה בחירות.

ומה שאמר שם יד' לו מזווה
לעבוד את ר' זהה דוע לביידער
כי נחפרק הוא כי שם יד' מרעישין
עליו למה תזרוש עד שלא יד' לו
מזווה ובפרט בעזה^ד אין מקום
מזווה שם ומנזוד ומצוק שם נזול
מادر ויזיע מר' עטרם חסידא
ויל שעשו לו עמידות נחלות
וללבסוף הי' במעט נפוחי כפן
וכו' אם אין קמה וכו' בן
היעדי חכמייל ואין אחד
עהותן כלות עבלה^ה לעניינו.

בענין הברכה אשר בידך ראש
האלוקים
לפני פטידרת

משמעותו מדויל ת"ח כי הצעון
ט"ה עטרם חסידא ובצל ז"ע
שהי אבריך טאד (ונזכר בשווית
תרם סופר) ומטפורס בណור
צרכתו והפטידרת גדר אהוב
באהיך ושם אויה שעה לפני
פטידרת (היעדי רבים וכן שלמים
שהיו או שמה) בידך בשם

^{יב} דבר תורה להזכיר ממתיקאמש –
מחודרך סוף אות ציד

מכתבי קודש

א

ב"ה

ד"ז ים ג' י תמו תקע"ד לפ"ק

אקרא למאחבי שלום ומה רומצני פלא יועץ יען זאת ומאותו היא שינה להשכני
בשבת החכמי ואלה עברי העומדי על הפקודים נסמי העיר ושועים האלוף והק'
הזר' יהודה ני' יותר נרבי עם ומברבי קהיל איש ואיש בפני עולתו שלטיו, עליון על
כל ברוא ובבל משל כל חברה בעצמו ישראל באוהבה, ממעו טובה
כפליה ומכופלת מאה אלף ורבבה רצונכם יעשה טרם תבקשו חפיצה מל
חשbert.

טרבה המשחה ושלום אין מספר וכל תקה טובה כנופש אוותבם דיד נאמן, מה
שטו שם בנו כי תרע בנדיקתו נתן התמן, ועתה העת באתי להגד עטי לבית ישך
לב לעוד באמרת אלדי צדופה בפני ההסדר המשוחרר רוח דבר ר' דבר כל זה
הדברים בנעים זמירות לאלדי עם נבר תחבד, ועוד זאת גודעת לש מעוז
תרשיזו אשר נתגה לד נאמן בינו לחדר בחזו עם מנולו כי הוא חבלת כל
וחבלחות לסת ברכיו, ואשר יברך דרכו ישב בראש מעל השמשה ולא יוזו

^a מכתב קדוש זה חנוך בספר אבן הכהן ר' זעיר,

מכتب זה שבר מן ייעיא לאבשי קהלה קוזמת איזשא לאיזר שפראד אותו בכתיר הרכבות וקבלו אותו עליהם
למרוח ולמנזיג.

עליו מערביו ומשני אלה עמד רבר על בנו, ומשפט יקרה לבעל הנין על מבתו אשר האמת והתקק תשומו אויר למחיבם, כי בו במא לבי גואותיו וועלכ' לבי בבואו אליכם וידי נוטפות מוד נזון רית, להשלט חפץ בחורי להיות לכם ספק ונפטות.

בעה"י ביום החשש בשעות עשר לחדש החמשי לדאות פניכם, ומכם יתפנו המענה להודיעענו אשר יש את נפשכם, האם ישלו מכם עגלוות אל, או יSCR פה (עדרא ר' פ"ה) רבר אחד להובילו עד זבול, או שצידם יזר מגש מקומי רמה גיאוני יברagi אל משכנתיהם או על ים או ימים אשריך אחד ושם דרכ' אפער שבאך העיד וה_ticksה באורחותיו ומנה יאטפו אל בעגלוות צב בנים ובבריות, ודוח מפער ומכורר בבבל עוז חקה תחולתו לנאלים, להויה בראשו עתרות, ומקום יסדרל חומן ישאות עולמים ווועגן, וערבה לה' מנהת יהודא ואלי' משע, ואת תמיד תחולתי לה' מעוז, כי אהבתו בכל נשך ובבל מואדי.

עמדת הק' בן מוחה נהום י"ז

نم זאת באתי להודיעע אתכם ובר אשר רעמי איה למד במס' מבות דף י' משנת מעידן באיש פלוני עם סגירת הש"ס עליו, אבל עhn לא למשמי כי עוזנו למד שיעורים הקבועים לרב ר' יומן בינו לבין תלמידי, ואני תולה לאל נתון התורה אשר יאור בתורה גיל עני לחייב נפלאות מטורתו אמן.

וזה בעת הכתיבה נתן ה' כאות במחשבתי לפני שהוא מדברת בלא תענה שדיא בפרשיות ואתangen גם לסתור ר' גיטור בער' בסוגיא חילוי' תבין גיט�. אל כל החודנים המטולאים שלום רב כאריה וכל החפצים כי אגשי וקק' י"ז

ב'

אmortוי אחריש אתרפק, לא אבע את אישר עם לבבי, אמץם לא אוכל, כי עשתותי
ערמו כמו מים לא יכולם תארדים... כי איכבה אוכל וראה עמי הוושבים ברעב
וכנמא, במצור ובמצוק תעופה ואופל כל משען לחם ומים וזה כמות נקירה,
ישבים בארץ הקדרש, על הארץ רטובה לא יכולם לחקם מצות ה' וברכתו וכו', כי
נמה אישר אינם טועמים טעם דין יודעים לקרוא אבא לאבינו شبשים בקריה
של חברה.

אותנו שבנולה, שמו נא לבבם לצעריו הצען השוואים עפר ארץם הקדרשה כי,
עד לא הווער لكم החצי מרוב דרבנן נשח וכו'.

ג'

העתיק בגנות הפקידים והאמרכלים.
המכتب בא להסכך את מגכם הדריך של תושבי צפת, המכtab לנצח לובביס חוץ לאין ולגבי זרקה ארץ
הקדושים.

מכtab קדש זה נוצר לאותנו שבטללה בעת נסיגת השדי ר' בצלאל הכהן איש ירושלים להזקת היושב
ולפרעון חותמת וחביבים שהשתרכו ועל עזראותם.
מכtab זה הוא מושיע בסיסים מוקם "משמע" שבtabה בעקבך עתיק משנת יישורי לבי' הקפ"ת, כדיע
מקוד קידום של היישוב וזה מבטס על כספי המהוות ששלחו עיי' יהדי התופזות מתוך תוקה ותערכה
לשומרי גותת והישוב בעיד הקדרש צפת. יהדי איזנות אשכזב שלחו כנראה יותר תרומות מנאסר איזום באהבתו
המושב, כל איז שמסטר האשכזב וזה מעצט, דבר זה גובל בחיבוכם בין העדר האשכזב והקפנה לבן איזותה
הככיה, תבילה ההוחיק. הטעודם יוסט לשלה שלדים לאזרחות אשכזב האשכזב ניסו להזוז לאזרחות
המעיר דבר שגורם לחיבוכם בלוז פוטקים ולהאשותם הדירות.

ואהשי היזבר וברואם עני העריה שעדי גודלי מונחיין וזהו החולין להשכין שלום ביליהם וערכו הסכם מפודת
שסידר את פרשת השליחיות, חיבור שוטפדות ישלווח שלוחות לאזרחות אשכזב ואילו האשכזב ישלוח
לאזרחות ספוד.

בעיה

בכל הדברים האלה ובבל החוון היה עז ראו ול' צד מאר ולבי יצטער, ידימה על צחט הבת הקטנה שבארץ ישראל כי שפהה שרה מעקה כאשר תעיק העגלת, וסודו רוח ראש מבל שמללה משללה ברכותם, רמזיהם במ, טענות ד' יכו על הלווי קטן בגרול ולא ישארו מזויה, רבת צהドוני, והשכינה הקדושה צופיה הליטות ביתה שעולים הלבו בו הצד ואור חשבו.

יעירוף במצרים לקח לאוטו שבולה בני עם ה', שיתו לבבם למסילה העולה בית אל כי כל האיש אשר שוקך שיח במקום עבהה ליה ניחות, עז ר' ולבי אל השישית... והחפלו דרך אורתנו וויה בצדק פג' ה' להזוזות נששות החשכבים לפג' ה' וטלו עם ה' באחד ר' עלדים יהוו, נפש אחת, וחיללה לנו לחשוב מהשכבות פג'ו לא יציו להפוך איש מעל אחיו בשבייל תלוק הלשונות אשר הפוך בעי'ת המכאות כי היא סיבה מקראית ולא יצמת חיללה.

דברי אחיכם המעתיד בעוד עמו ולאומו בכל נשביר ונרכיה
עמרם ה'ק' בן מ'ה משה נחום לה'ה
פה עיה'ק צפת חוב'ב אב'יר, בירח חמאו התקפח לפ'ק

בפרק מסמצע שלום המתבסס על מאורס סטוקט וגאנדרס ואנדי חיל בזיהו מליזיה מלילאה. ומתהדר ממנה העשנות של יהה' צפת כחצואה מממד הפהה, והוחותה לתשלות המיסיט שגרומלמיכיות טפי הקיטש של הפי'. ב' נט רציחות של השוד ר' חייט פרוד שברצון עז' הפהה של פב' .
על הפקס וחותם בראשה טריהקטים טפחים ובראשם רבי חיים אברטלייה, מטעם הפודשים חותומים י' רבי' ובראשם רבי' ז'יטן מנפתק וובי' ישאל משקלגב והונט רבי' ישעה בחדי. נט'
קלהותהחסיטותחומרם רבי גישן מרמלית ועוד מגבידי העזה. בסידם הקטנרטס מօפע' ביחסודכמתם של ו' וב' הנטישע און ציאשור חותימה לכל רבר' וווחברן.
הפקס דפס' במלואו בסטר אוידת אליז', בעריטת הוב' שר. ווזגטל יוזשליטש תשבי'א.

תלמוד רבינו

עמרם חסידא

רבענו עמרם חסידא

לידתו בקדושה

בשנת תק"ז הופיע האור ב ביתו של ר' הילן הקדוש רבי משה נתום אב"ד ואשתאן. בן נעל לו ויקרא שמו בישראל, עמרם." וזה חומר מעונע הקדוש רבי אמת בעש"ט, מדר"ל מפראג, בעל צמה זדק והרב רבי העשיל.

בדם של צאגאי רבי אמת בעש"ט היה קבלה כי נשמה נבורה עתידה לשכון כאחד מבני משפחתם. כשלול רבי עמרם, ובבר בשנות ילדותו ראו בו גROLLET וגזרות הבית הבל כי הבונה אל גער הות.

¹ שימוש ברבותות בקהילות קדרש טעליך, ואשתאן. אוזחותי סתרות ..

" מלבד בנו הוא לו עד שלוש בנים ושלש בתנים נדליתו בדור ההוא, בן הבן הקדוש רבי אמתם ישאל בכלל אביד בברעהה, מתלמידי החותם דיט"א, על מגבתו הקדש היה קדרש וטהרה מהום, בן מזלט, ראה והשיבו על און קרישים" ....
הגיהק רבי צבי הירש אבריק ביטשאך, להו השווה שוכנה בחותם איזה סימן לה.

הגיהק רבי אליעזר דוד אבריק אשש. תחמיין זה: תגיהק רבי יוסטיגרנזהאלא אבריק תלשאדו וטשטויזן דיע"ז ראש שלושתבשחתה ה"עדנות הכסם גל. הגיהק רבי משה פירסט אבריק ואושהאלא.

הגיהק רבי אמתם אליהו משה בן זבול אבריק פצעל.

העדן גבריאלי אונבר אביד חוג החיס שליט"א כי שבעה מרבו וגיהק בעל זיד יעקב מפאנא שעודה נטע לפעמים להשתאות על צוינו הקדש של רבי משה נתום אביד ואושהאלו אביד של ר' בן, וזה חקוק על מגבתו שעודה נבד.

הקדוש רבי אמתם בעל שם דיל. של לץן כי קידמת השורה כי בשבעה של רבי משה נתום שחייה נבר רבי ילקין" בנו של רבי אמת בעל שם, וכי המסתורת אף על שם זה נקרא רבי מזחים ניזומן מטשטויזן בעל המזאר עליים ויע"א שאף והוא נבר רבי אמת בעל שם, וזהו בספרו תולדהו אמר בתקורת הרוב משה והל.

ספר מפלי'א מתרח' אודות הקורה את הווי עד עם פרם ליהו, ומעשה שהוא ק' היה:

שיהם ובות היו רבי משה נחום ואשתו השוכני בנים ותמד התפללו שיתפקדו בש"ק.

קרה פעם ולד ביתם נעצה עגלת נסעים, מהותה זד עגלן אשר לפני חוותו אפשר היה להבחין כי לא למלאכת העגלנות נצד אלא למעלה מהה... העגלן רפק על פתה הבית ובקש שתנו לו להבם ולהעיה תפילין דרכ' כי יוא פן תשקע עליו החמה וערין לא הבית.

רבי משה נחום הביטו הביתה וקבעו בסטר טים יפות. האורה העיה התפלין וקרא קרי'ת שטן בעימה קדושה. כתימטו חולן תפילו ובקש להמשך ברצנו, רבי משה נחום הרציך בו שישאר עוד קצת בביתו ואכילה את סוסיו והמ' הוא יסעד אותו טרם יציאתו לחוץ. הלה גערת לבקשותו, גמר לאכלה התחל לברך ברכת המזון. בתג'עו לטביה הדרמן גביה קולו ואמר: הרחמן הוא יזכה את הרוב בעל הבית ההו ואת הדביטה בעלת הבית הוה, אותם ואתה זעם....

כשגמר לברך פנה אליו בעה"ב ואמר לו: ההי עדין לא נתברכנו מושע ומה ראה מ' לברך אותו ואת רעינו מ' יון שברכתם תתקבל וגושע בנים.

נענה העגלן ואמר: בעל הבית יקר. רואה אני שימוש סיבה כל שהוא עדין לא נפקחים בנים ודי: מל ביטכם כמרקך ובמגנס מגרל על חדו של הדר. משלו זה הוא מקום טיפולת של הנזירים. כשיוציאים מטבח ביחסם נתקלים מבל משים בהסתכלות בשתי וערב הגועץ על ג' המטול. בודאי רתעה הקב"ה לפקו'ד אתכם בוחע קדוש, ולמן אין מן זראי כי הרבנית תנחתם אפילו פעם אחת בימי הריזונה בכוורת השתי וערב, כי זה פוגם מאד ח'ו. עצה א"ב – סיום העגלן – שהעקדן מודה זו ואו תושענו.

הבדרים נבטטו ללבם, הם עברו מ' לנור במקומ אחר ונפקדו בגין כבר אשר נקרא בשם עמרם והעולם הוטיף לו את הבני תסידא!

¹ ספר אוד היגיל מעתה רבי עמרם חזיא, ירושלים תשל"ג.

במעליו יתגבר נעד

עובדות ומפרים רכיבים מלווים את שמות ילודו של רבינו עמרם. כבר או העידו בו הכל כי לגרלות נזהר, קדושתו הרבה ראו עוד בימי יקוחתו.

בחיותו כבן שלוש שנים התעוור פעם באמנע שנטו ברכיות נוראות. אבי נערו לקלילותיו של הילד. הוא נשאלו בחזרה ושאלו: מה לך בזיה? – הילד השיבו כי זטה חלם לו שאביו שבת להעמד לדעתו מיט למלחת דים ע"כ תחילת לבבות.

אבי מזר לחש רטם לדעתו ונעה דעת הילד ...

כבר או בשנותיו הראשונות למי היו כשהיה מוכיר שם שמים בברכה – וזה עוזם עניי בעית החברת השם. לתחמזה אמו על הגנתתו – ענה: ירא את האלקים בורא עולם וע"כ עתם אני עזיז בעית החברת שמו והצורך!

מעשה זה היה נסעו לקלם באדר בהשאדים את הילד אצל קרוב משפחתם. הימיםימי צינה וכפוף. באמנע הלילה כמ' אחד מבני המשפחה אגלו שהה הילד – בחששו שהוא יתקדר, כי מה את הילד במעיל צמר, והילד היה שקווע או בשנותו.

כאשר הגיע את המעיל על בני הילד והול הילד להודיע ולבעות בכל בוחו עד שזרק ארזה את המעיל. הלה כסחן שב, והטזה נושא שוב ושוב.

למהרת נשאל הילד, מודיע לא נתן לכמותו בمعدן בעוד שזקוק היה עז. הילד לא ידע מה לענות, והוא אמר שלא חרגש כלל שנתנו עליו מעיל ושהוא ורקן אריצה.

לימים כשפטו את הדבר לפני אביו של רבינו עמרם פקד שיברכו את הבת אם נקי הוא משענתם. יצאו ובדקו ואכן, היה בו במעיל שענטן, והוא הדבר לפלא. מן השמים מנעים אותו שלא יבוא חטא לדין.

פעם בעה ישבו לפני רבו והוא בן חמיש שנים – ספר או הרבי כי הינתן הקידוש
יונתן בן עוזיאל בשעה ששב ועסיק בתורה כל עוף והזרוח עליו מיד נשך. הרבי
סבכיד להם בארכונה כוהה של תורה, כס או עמרם על תליו ואמר: בזוויא
העופות שנשדטו באש התורה הקידושה של יונתן בן עוזיאל טהורם הוא שם לא
מן מדיע וכו' ונשדטו באש התורה הקידושה, שאלו הו טמאים לא היו זכרים
לה...^๑

הרבי שמע רבי הילד נפל על פניו מחרתשות מזוול השטו של גער הקטן.^๒

כשהקל להגד לסתור חומש, היהת אמרו ע"ה תיליה לשלהח אללו עונה שאפתה
עבורי, עם אהיו הקטן, פ"א רטף גרי העוגה מהזין, והתחילה אהיו לבבות, לקל
בביזו התערכו אגשים והחוור לו העוגה. כשצגינע עית ואוכבל לא רזה מון לאכבל,
כשהשאל לו והמלמד למה? השיבו "עם שמעתקט מרד עפעם נישט ראם קיבעל"^๓
משמעות מה לא מתחשך ל' העוגה?^๔.

פעם בערב יודכ"פ אמר לו אביו ייל, שאכילה היום נחשב כתענית שני ימים
תשייע ומשדי, כדוחויל. שאל אותו מון שעיה בגין ה', אבל אצל שאיני מתחנעם
ב יודכ"פ, הייחשב נם אצל אכילת היום כתענית ב' ימים, או רק אצל המתחנעים.
אביו הרתפלא על עפקות שכלו והבטחו של בנו הקטן.

סיטוד מופלא המעד על יקוד אהבתנו וארחנה לארכינו הקידושה ארץ האבות
בשור ליהו ציריך מן ארמורי בעל ה"משנה הלכות" שלט"א, הדבר זה
ביזווב בן חמיש נעלם לפתע הילד מביזו, כהלווי מסטר שעוט עם וודת החשכה
זהלו לאות לשלהמו וחוזו לנודלו, לאור הטרש אורך ומיצג וויל לא נמצאו

^๑ שם.

^๒ דאס איזדיש ליכט.

^๓ שם.

בכל המביבה נעשה רעש נרול ובוי העיר והנרטו לעיריתחיטושים נבל פיטה
אפשריות ברוחבי העיר בלבד.

לאחר בדורות ותקופות נדוע כי ראו את הילד עשה את דברו לצד אחד של קפה
העיר. הודיעו בני המשפטה ועשו את דברם במרותה, לאחר מאין הצלחו למצא
את הילד עטרם פוטע לו להגנתו ומכל נזדים לדין, הודיעו חיים וחן עלאי נסיך
על פניו והוא אחיו שערפיט ממשך בדרכו להגנתו ובבלתי אליו שם לב למסוכב
אותו, עטרם... עטרם... קראו לעברו, לחתע עזר אה הליטו ופיטה לעברים בחיק
וזורש בשלטם, היה ניכר כי מחשובי נעה תקו מהביבה אך לkol קרייתם
התעורר וניב לחיות את המתניות, משראו אותו קר נשבטו לוזה שבו לאו
בריא ושלם ובמצב רוח בריא. בדרכו הבהה שאלו, המבר לנו עטרם יקדו לאן
היו פנק מעוזות? לדין חבנית לבען כל אומר ודברים? ענה להם עטרם הקטן
בפשטו אופיזית "לאין ישראל והקדשה תען הויל", הן הבהיר פעים מספר כי
רצוני עז ללוות לאוינו הקדושה, ודרותם אווי לאמר כי בערות ה' בקרוב יבא
המשיח ונעלה לשם כלו ברגנה, אך אגביו החלשוי החלטה איתנה כי רצוני
לבען לאין והקדש בכוחות עצמי" ודבריו היו לנו. ואכן למים השלמים את
מבקשו זה ולא יותר על רצון קרישו ובה לעלות ולהונן את עפר ארעינו הקדושה.

בධיתנו כבן שיש נתפל אליו על ארד ולכך מצו בבחור את התלית קטן שעודה
לבשו על ברכיו. הוא החל לבבות בקהל מ"ד ולא הסכימים בשם פנים ואוון לח
מקומו עד שהביאו לו מלחת קטן אחר, ואו מתקן אגחת צער פלט הנער: הלווא
шибלו באורתה. לא עבורי ימים מטעים והקל נשמע בעיד כי אותו ערל נפל לבוכ
עמוק ואבורי נטרסקן.

כששאלו את עטרם הקטן מה ראה לקללו רוזא שיבלו באורתה? – השיבו:
למהזי כי קורה מגן על מצות צדקה וובלע באורתה...

³ ראה בענין זה בשער גידסא ביחס להורבי עטרם הסדי – בפרק הנישר שרכי פסחים נז' זיון חזליין, עמ' 1.

בעיד מולחחו היה ערל אחד שרגיע מאוקריינא שמו היה ביל'ם, וזה מתפרק גם שאיבת מם, אמו של עמדם הצעיר בן החמש אמרה לו הודיעת שוה העל ביל'ם הוא מקים ו' מצות בני נת, והוא ברדי מהסדי אווה"ע, ומסתמא ذי לו חלק לעזה"ב – ענה לה מה, ומה מצע לו חלק לעזה"ב? וכי הוא שומר את המצוות בשכלי שהקב"ה צוה לנו? או בשכלי שימושה רכינו כתוב כן בהתורה? כש ubiqu אביו והה'ק הכהנה, סיפירה לו אמו, מה שאמר מין אורה העREL – נשק לו אביו על ראשו, וא"ל: בני, כוונת לודעתו הנרול של הרמב"ם ו"ל.

בילדותו קבע אותו אבי שעוזר בטוד אורה חיים הלוות שבת. ככלתו בטימן רט"ב שם כותב רבי יעקב בעל התווים ששאל כמה פעמים את אביו הרא"ש מה עשה אודם במויה שפטתתו דוחקה ואין לו מפסיק לצרכי שבת, האם יעשה שבתו חל בשכלי שלא יצתק לביריות? ואביו לא השיב לו דבר ברור – פנה לפתע עמרם ואמר לאביו: יונא מכאן שם הרא"ש לא היה לו צורך שבת. והרי הדבר מכחול – קרא הקפע בהחתשות – שני גורל עולם אלה מטורל הפוטקים הראשונים ענקיים בתורה וועדרים בחכמה ולא היה להם צורך שבת...

פעם ביל' הסוד, שאל את אביו, מודיע בשפטותיהם היל' לאמרית "שפך חטף" מקבלים את פני אליהו הנביא בפנים שמות וקוראים ברך הבא. ובשעת יציאתו מזוע אין יוצאים לוותנו. השב לו אבי בתמייה וכי מי רואה אותו בזאות? היל' הוסיף אף הוא לחטמה ואמר: הרי כשם שרואים אותו בלביתו כך רואים אותו ביציאתו. האב התרפע מדברי היל' ושמד זאת בלבו...

בחיות רבי עמרם בן שמונה – חור פעם לבתו מבית רבו בשפטו וועפים ומעניין נערות רטמות. וזה זה מספר ימים אחר תג הסוכות.

מה אידע לך בז' – שאלחו אביו.

הילד השיב בקלות בוכים, שרבו ספר הום לפני התלמידים כי הגעה הבשורה המעציבה מהעיר ווילנא על המתלקות של גאנן הנזונים קדש וקושים ונירא מווילנא, בחול המועד סוכות. הרבי סיפר על נדולתו ורוכך קדושתו וגאנותו בתורה על החלן והזיך שצורך בעולם הזה עם עלהו לנווי מרים. והרב טים שאנו מברחים להשתROL ולעשות מה שבכוונו למלאות את החלן הזה.

מה אם כן בטעון לעשות? – שאלחו אביו.

הילד ענה כי ברגעתו להוסיף מזרום עד שעה אחת בלבד תורה ולהשכים בכך שעה אחת לפני התפילה, וכן להשלים כמעט לגמרי כולם עם פטירתו של תנרא מווילנא.

ואתם, הוא קים מה שקבל עליו, וטאו הקדים שעה אחת בקומו ממשיכבו ועמל בתורה.

מספרים, כי בשעה זו קנה לו רבי עמרם שליטות תורה יותר מאשר בכל היום כולו.

נדול תורה בדורו הוסיף, כי דמעותיו על המתלקתו של תנרא עמדו לו להיות נדול הדור.

חסידא וטרישא

רבי עמרם עלה במעלות תורה והפרישות. רביתו קיבל תורה מרבו וגאנן הקדוש רבי מרדכי בנעט זצ"ל אב"ד ניקלשבורג⁹.

בשנת תקמ"ג בהיוון בן יג' שנה נשא אשה את בתו של הנזון הקדוש רבי ישעא ברילל אב"ד פלאטה.

⁹ בסיפור תולדות רבי עמרם חסידא העתק מכתבו של הנזון רבי שמואל העlid אב"ד צפת מספר מעשה אבוחזקייה ושם כתוב: שכמווי מפי מהותני הרבה הנזון הצעיק כקשית מוויה עמרם זצ"ל שאמר בשם רבו הנזון רבי מרדכי מבעט זצ"ל וכו'.

¹⁰ מתלמידי הצעיק והצעיר בהזחה ריל נזכר בתשובה אליז בובייה סי' מ בתזר' תלמידי, וזה ידע בעל זה הקדש.

ביום זה החל לנצח לאשתנה טלית ותפילה. לחותנו היה חתן נספה ובזאת הקדוש רבי זיימן קייזע זיל^ט שטלא מקום רבינו ברבנותה קיך אוישא שם כיהן במשך שלשים שנה.

בשנת תקעג ערך אליו התח"ס תשובה בענין עמוק בסוגיא רשותה ומזהה^י, ולמהות גלו הצעיר מורהו לזריז רוב האברך החרוץ במ"ה עמרם ני, וטפסים "זי ללבם ומבחן מדרתו כי לא בליך להאריך ולעין כל ואთם בכל חתמי ברכות".

בשרה והרבנות

בשנת תקעג נחמה לר' בעיד אוישא וכיהן שם עד שנת תק"פ שאו נחמה לר' בעיד מארע^ו.

בתגוועו למקום עסק מלבד הנחתה העודה טרhom ומשאמ, והביא תורת תלמידיו הבזולים בישיבתו, היה מבאים בהם ארכנא תורה מתק' זיהה וקדושה, והדריך אותם במשמעות התורה.

בן תלמידיו הנודעים דועים הגאון רבי שטאל פלט צוקל אב"ד בעייה^ז דוחלים ת"ו, והזאנ ר' ישכר רוב פריעד מושיבב'ץ צ"ל^ז.

כחו בתורה ונירולת פרישתו וקדושתו נודע לכל, אף בדורש היה כוחו נרול, באופן קבוע היה הרוש בעירו לעדת טרייתנו ולבני קהלו אשר היה מתק' את לבם בעבותות ארבה לאבזם שבעשימים.

^ט כל אחד הדומים

^י חלק זייד סימן שד.

^ז חולדה נאות הנור.

מספר כי לחדשוי היו מיעות נס נסיבות בינוין היתה נבאמו של הגאון החדש בעל הקול אורה שלא וורה על שם ורשה חדשונו בביבא ג', בהזונה בחודש התשע' להרינה עם בנה וקהל אורה וקרובה והה ללו', וכשמעה קול קראו הברוח בחוצאות העיר כי הרוב אב"ד יכל חדש, והוא בשמעה זאת לא וורה על הזרמות זו לשפטם דברי אלקים חיים מפני איש חדש רצונה עז שיקלטו אוני העובר ובריו וקדושים של הגאון ואיש האלקים, ובשים שדעו את מזבח וכי קרובה היא מאר לילדיה ניסו למגעו ואת מטבחה והבטיחו לה כי אל לה לקחת סיכון מה. אבל היא בשלה לא המבימה להפוך את הדרשה.

ונזה בתוק ורישתו של רבנו והוא בשיא ביאורו ופלפליו בסוגיות התרומות בש"ט וברוב חירפנותו דושן בזיקון דנורא נdry אש, התפתחה האשוה הגזעית בקול בכימס ומיאגה להתגע. ואחד קד הנטיצה כי הוא מבקש בכל לבה מהשי' שכן הזיל' היה רב חילו וכחיו לומר ורשה כה. בסיום החדש חזה לבזונה ויליה חיקף את בנה רצ"ל.

זה היה מפורטם בגרולו בתורה ובצדקהו וקדשו שלך נתוסף לו הכצי' חמדא. הקדוש מן התר"ם סופר כותב עלי' בדשות תרת' בספסרו עלי' (כפי שעהתיק לסתם) וכן הוא מבנהו: "מצאו והגאון הצדיק מה' עמרם צ"ל שעלה לארץ ישראל, מלבד שהוא נברא רבא, גאון וצדיק מפורטם בדשות בח"ל".

עוד בימי קמינו ניבא עלי' ומלמד שלמה תורה כי לאילנא ורבנן יתעבד. זה היה באשר היה רב' עמרם ניק ותיכם כבר שיש בדעות יושב לפניו רבו - סופר הרב לפני תלמידיו הצעיריהם ספרדים ועוסקות אורות הל"ז צדיקים נסתורים שיאומם בכל רוח.

הספרדים הלהבו את לב הגוערים. נעה אוד ותלמידים ואמר: רוזה אנבי מאד להאות רמותו של אוד מהל"ז צדיקים, והתלמיד השצי אף הוא אותה בקשו בפי

וין השליש והרביעי עד שבְּ ה תלמידים בקשו את המשאלת הוצאה שיזבו לדאות במו עיניהם רמותו של אחד מל'ו הצדיקם.

עמרם, הקטן שבביתה שתק, פנה אליו הרב ושאלתו: ומה רשות אתה, האם נם ברצוק לראות לי'ן צדיק. הוא השיב מזיה וכבה: רצוני להיות בעצמי אחד מל'ו צדיקים. נשקו המלמד על ראשו ואמר: מקוה אני לך כי הפלית כל התלמידים נתקבלת וכן הפלית עמרם וקטן נתקבלת....

חנן, מא עמד על דעתו היה מקודש בקדושה יתודה עד שהועיד עליו החת"ס שלא גזיה כמותו ב惦קוח בחון לאין. באחד מחשבותיו בהלהה אף מבטו בעל החת"ס: הגאון חסידא ופרישא.

אורח האלקים

כאמור העידו עליו נתני דודו שהצע למדרגות רמתה וברוב קדרותו העפל לבבוי מרים ושהג השגות עליגות למעלה מבית אגש, התחם סופר זע"א בותב עליו בין השאר צדק קדוש ונורא...שהמיטה עצמו מחר צער נלאות השכיטה... אבל כיון שהיא דועה באיש טפת ורבים נשאו על זו נזין קצת מהדוע לו מקטת דרכיו ומעשייו ומעבודתו תגרולה.

רבני נג להעתנו משבח לשבת^๑.

נתן לעורך תיקון חצות ולקונן בתדריות על צער נלאות השכינה, יעד על ק העומדא שספר ב'ק פון אדטיר' בעל ה"משנה הלבות" שלט"א כי מטעם עליה רבני לאין הקדוש נעדר עם כמה מצדיק הונזרה כדי לקבל את ברותם ולהפוך מדם, באותו נסעה בקידר אצל רגאנן הקדוש הישמה משה זע"א באזהר, היאטמה

^๑ ספר אוד הגליל שם.

^๒ הגשים ערב פסחים.

משה שמה לքראתו וקדמו בלבב נ дол ביזהו, ישבו שני הגדיקים וחוותו בדברי הורה ובעניניהם העומדים ברומו של עולם עד לשעות המאוירות של הלילה. אך כדי המשיטה התחילה רבתו לodium גנותו והקדש החוזע, והשיטה משה נודד לשלוומו ושאל לו "רבה של מאר האם צרך להזעיק רפואה או חקוק בבי' לתרופה כל שהוא יודיע לנו ונחיש עורה". רבתו נתבע ובהיר קל על שפטו הפטיד אין דבר, עכשו שעת חצות!. והשיטה משה בשםינו את דבריו הרציא את שעונו מבסס והוא שאכן עכשו הוא ביריך שעת חצות. פנה המשיטה משה לעברו של רבתו וואמר לו "יהודי שבתגית שעת חצות כל אביו מוחיעין וארכבותיו רוא לא נקשו אין ארמת חוץ לאין סדא הוא לו". ענה לו רבתו אמרת בנין הדבר יהוד בעצם סיבת בושי לטאן בכדי להיזועם בכבוזו ולקל ברכתו על החלטתי עלולות לחנן את עפר ארצנו וקדושתה.

פעם הלא לقدس הלבטה אל רחוב העיר מאר בראש אנשי קהילתו ועמדו מול בית אדרון אחר, ובא משחטו עם כל נשקו בדיו להזחיקם שם למן לא יפריעו שנית האדרון, ובכפצו עליהם מלמל ורבנו בינו לבין עצמו בתפלתו "רbesch"ע כי לא בלילה במחות רשות אדר כהה בעולמך", ובבוקר נשמעו בשורה מבירה בעד כי משורת האדרון מת מהאות בלילה, והי לפלא!.

ומפני המשיטה נטבר כי אידוע זה היה סיבה טוביה להחלטתו של רビינו לעלה לאין הקדש מאחר שהתרפרם מעשה ר' כי נראה הוא גם בין הגוים ודצחה הממשלת להזע לו ח"ז והי במקורה והבראה לברוח מקומו".

כאשר בא לך מארען, שלחו לו בתחולת הזרוף שכך כמה איש הו ר' לאפות מהו לבן היוהר ארבע פעמים, ובבר המתו עבר ועדיין לא נתמעט הקמתה, והלבטה

⁷⁷ שם הנודלים החוש.

⁷⁸ תולוזה רבינו עמרם חזיה בגנשיטעריך.

אשטו וזרביה ע"ה לשאל את פירוש הדבר כי היא אופה כל התווך ועדין יש מהקמה די והותר, ענה לה מון שטעה לא תאהה עוד מקמה זה וכן היה –
עוד מסופר כי פעם אותה יצאה שופטה בק"ק טארע ונחרב כל העיר זולת הביזנטין
ובית רוחתו^๔.

פעם אידע כשהיה בק"ק טארע שמע בתגלל לפוד קדושין אצל בעה"ב א'
שהיה לו בבעתו מורה הרעה (לעהרעז) ואם כי טובים והוא הדאונים מלאה
אשר ישב פה עמו הום בעה"ר עכ"ז השתמש א"ע מדבר דבר עם האיש הזה,
אבל לא עלתה בידו כי האיש הזה הילך אחורי על כל פשיטה, וזה כי חפש אשר
מים לשלול את דיזו ושאל לו האיש מה מבקש אם מבקש מים וזה כמשמעותן
מליה ולא ידר אתו כאומה ואחריו אותה שביעות סיפר מון זי"ע כי הדניס בעצמו
שע"י ריבור כל עם אותו איש נפל ממדינתו ורק ע"י הפעולות מעילות אלקים
שנק ד' שביעות הוא שב למדיינתך^๕.

לטימם בהזות רכנו כבר בצתת ת"ז, אמר פעם לב"ב ולהעומדים סכיבו במתש"ק
לאחר שהחפלו ובריל, כי הוא שומע קול בכיו שופטה בנו שעשאה בחויל,
וקרע על מתו ריל כרין^๖.

סידור חז"ש

^๔ תלוזות גאות הנר

^๕ שבסאו זו כלשות החידר רבנו הבית שערם בתגשיט עיפ' נהרים אמת עיפ' היירוב עיישי.

^๖ מס' תלוזות גאות הנר – וחוטף עז בטלוזה רבי עמרם הצדיא אמר ביט הדבירות והי הינה מון דיל לכמי
בבניהם בחדיל, בעלהו לאהיך – כי בנו זקנית הצע מרים ע"ה לא נטהה על פניו – ורק בשעת תמיין).

לבעו היה קשרי מכתב מיוחדים עם אחד מגדיריים וגטתרם בעיה^אק ירושלים, מקומות שבתו בחורל התברבב והוכה עם הזריק רבי יעקב נינייו ז"ע. תוכם של המכתבים מלאים סתרי תורה וחין עמוקין דבריהם שכיטתם עתיק יומין. באותו מכתביו כתוב הזריק רבי יעקב לרבענו שהגיעה החתן שעלה לארון הקודש. לפי מקורות מהימנים נודע כי רבנו הולך עמו את הבית^ב של סדרה התש"ש^ג להמקובל רבי שלום שערבי ז"ע שהיה בדי החותם ז"ע ונמלע עמו לארון הקודש.

בישיבתו בארץ^ד אף התפתחו הקשרים שכין שני הזריקים ועפko ייד כסתרי תורה.

שם המתלקתו של רבנו ז"ע מכר את הסדרה התק' לחיז' של רבי יעקב ניניו^ה.

פרא דארעא דישראל^ו

בשעת תקפ^ז י' עותב את גלויה וועלה לארון ישראל. טרם עשה את הגען ונדרול היה עשה ורבינו הבות רבות לדבר, צעד בצד סה היה נחשב כיוצא רופע, רב נדרול תזריך המשאות ברבנות בקהלות קדשות ייעוב את משורתו ונטש את צאן מרעיתו ייד עם חלק נבדק משפחתו עלה ויבא לארון הקדש של האחים הדם מלבד שענעם הגסיעיה היה בירך בפיקו נש ובסבנות מנויות, וכיודע היה בחינת כל הקדושים מhabזיו חרוב יורד מhabזיו^ח אנשי קהלו הצעיזו בו עד בוש שיחורדו בו מהחלתו, רכים וטוביים נימנו לגינויו מפעשה אבמי מה אך רבנו מצא חזוק ומופיע להחלתו אצל נדרול דרוו שהסבירו על דיו והוויזקו בטעתו כי לפיא מדגמותיו והשעתיו וכוק הוא לאוותה ורקיש של ארצנו לקדשה.

^א גלגוליך של סדרה זה נקשרו סיפורים רבים, מותם נרשאנו בראס אידיישע ליכט.

^ב ראס אידיישע ליכט, תשלא.

^ג לשון קדשו של מן החותם זיל.

^ד לשון קדשו של המתבץ דיל באנזר.

וכן זהה רבנו למה שלא זכו הבה נרוי ודקיק רודו שהשתוקקו להונן את עפרות ארתו כמו הבש"ט והר"א י"ע ועוד. נשמה הארץ ישראל שפעמה בקרבו והעדיו לעמוד בראש קול ישבי הניל ולנהלם בדרכיו רצעם והשלום.

משמעותם כי בדקה נסיעתו של רבנו לאלה"ק עבר דרך פרעשבות ושב שם אזהה וממן וביקו אותו חכמי העיר, וין בא או דרך נקלשבות שם וורה שמשמן תגאון מאה"ג רבינו מודבי בצעט י"ע (א"ה, גם שה' חלמיו), שאל אוthon להבריע בין שני נרולי ישראל מן החת"ס וממן הנר"ט בעט, וענה ואמר תגאון מקלשבות, הוא פלא עצמו אך עליה למלחה כי רבינו זה (מן החת"ס) הוא אבניא של חודה (אין אינקער וויזטפהו).²³

כאמור נעדר רבינו עם מן החת"ס טרם עלייתו לאלה"ק. החת"ס הביע בפיו את רצונו ומשאלתו כי יקבע את מקום מושבו רוקא בעיר הקושׂ דירושלים, והכפל בקשתו מספר פעמים עד שקיבל את דבריו ו הסכים לעלה ולהשאקו בירושלים

אבל רבות מהשבות בלב איש ועצת ה' היא חיקום, שסיבוב בעל הסיבות היה שותג'ע לצפת²⁴, כאשר דודאה הדואה מדברי החת"ס להלן. ומשם שאל את דעתך מן החת"ס האם לעקור מצפה ולעבור לדירושלים. בראה רזה מון להוכיח רבטמן מהו אין חילוק מקומות. עז' ערכוה למון תשוי בחת"ס חז"ד סי' רל'ג²⁵

טו חות המשולש.

²³ אגב, בתקן החשובה מזלך ענן הפלוי ליזון ושבי כליג בעומר, והחומה לה, והעת קרשׂ ע"ש).

וחוץ מחשובה תגיל, מוכיר מון החותה את זה הענין עד ב פעמים. בתשדר וליד שם לבאן ישראל מהראוי מובלות דיע ויש שהאריך במקץ רבינו הק' ויל לעצמו: יוכמת טרם הפוד הרוב הגאנק מריה עממת מהה הייחי כופל ומשלש עמו שלא יוד אלא בירושלים מוקם משכן כבוד קדושת בית אלקינו וכאשר עשה הומביין זיל אעיג' דבצחת מאנזא קבידי אשא אלקים היהודים מים מי ימיר זה בקדושת ירושלים ומוקם מקוש, גנס וגיל עיד לילך בית ודק יט לירושלים

על עלייתו לאארן יישראל קרא הוחם סופר ברוטפו בדשות רת"ס: "הַדָּמְנִיָּה שֶׁל בְּנֵי אָ" כַּתְּרֵי מִינֵּן בְּחֵלֶל שְׁאָמֵד: וְלֹעֲגָע יֹאמֶר אֲשֶׁר וְאֲשֶׁר יוֹלֵד כָּה, וְאָמֶר רְבָא הַדָּמָן כֵּד אַיִל לְהָזָם כַּתְּרֵי מִנִּיאָהוּ. נִמְצָא וְהַזָּאת וְזַדְיק מַהֲיוֹן עַמּוֹם חַנִּיל שְׁעַלָּה לְאַרְצָן יִשְׂרָאֵל וְעַשָּׂה כַּתְּרֵי מִנִּיאָהוּ וְהַדָּי הוּא כַּאֲדֻכָּעה כִּירְצָא נִי".

נדנו של רבינו עמרם, ה"ה הגה"ק רבינו בנטין בלהם נבא"ד סאוואש בעל שווית שיבת ציון כותב בהקדמתו לספר ערב פסחים על הנאה של פשתה: "קדושת זקן ובי רב עמרם חסידא צוקל היה נרול בדורו ושם מוביה עליו שהיה נקרא בפי כל "רבינו עמרם חסידא" והוא חומר מנوع... משנת תקע"ד עד שנת תקע"ט היה רב רבק' איזשא, ואוי נתקבל לאברק' מארע, והוא שם עד שנת תקע"ו ואוי עלה לאארן והקוזש".
הוא מספר על הפלא שקרה עמו בדרך עלייתו:

הסביר בעל הסיבת יחש' דורך עבו לסתת אחדות בזאו שכנה כתוב אל בעזה ושאל אם יעקר משם לירושלים או אכרדי שאבי מגני ממיקם כיון שכבר בא שמה יקבע וירתו, וכיי מכחוב נראת שקשה שיבתה של ירושלים עליו וחוויתו לדעתו שלא רצה אלא לפיטמי על שעבר על רענאי עיל המשותי וחבר לע דעתו ובר' וכבר החז' המתבין בגוראות שהחותנן לפי ערך הקודשה כל שקדוש יותר תחוב יותר וירושלים חורב יותר מכל ערי ע"ש נכל דבוי ודרישה ושוב יותר, עיש. ובקבץ תשובה חתום סוף האמצעי (ירושלים תשל"י) בתשרי מ' (זהו מס' שנית שאלת שלמה) בעין סוד קדימה דקה מוכיד שם מן החותים ג'יל את השובחו למון, ווליך זיאען ואומר, כבר מלוי אמרה בזואה תשובה להגאון מהורייז' מרגליות זבל להגאון מריה חסידא זבל ובר' וכחנותו זבל לתשובה חז' סי' לרין וחלין.

אם גם בagnet כל מי שבת מון התק' זיע' בצעפת, הרי מוחכה לשעת והבש' לעלות ירושלים, כאשר העז מון החותים זיע' בהפסיד זיכל מגמותו הרי לשוב' לשכת בירושלים פוד הקחש, ומתפככ עיי סיבת בנטה זוביב' וגונת' שבתב' לי אשתקד, כתוב ומי מונזה לירושלים, עיש.

"וכאשר נמע לשם יטח החקק לנעו רדק אני' בלב ים, כי הקדימה לבוא שם בתשעה ימים קודם קדם, ומן חותם ז"ע העיד עליו שלא תיזה במתומו בזדון בחוויל".

העיבוב בעליה לדודשלים – זו שיח עם החותם

בעה נסוע רבי עמרם לארכן יהודה והזהה כוותחו לעלות לדודשלים ולנוו בה אך משום סיבות מיוחדות לא היה בידו להוציא לפועל את מהשכטו ונשאר בצעת".

החותם סופר כותב זאת בהסתפזו על רבי עמרם בחדשות חותם וכן נאמר שם: "הזכיר הנאן מה"ו עמרם חפדא צ"ל... אישר בזדוןתו מילט א"נקי, ונשא נשאו בכפו ונמע עם כל בני ביתו אל ארין הקוזשה, וכל מתומו היה לשוב לשכת ביזודשלים עיד והקווש, ותעביר ע"י סיבות בצעת חוב"ב, ואנרת שבתב ל זה אשתקך, כתב ופי מעתה לדודשלים".

ואולם, לפי עלייתו, בעה הפניו מאי החותם סופר אמר לו החותם של א"ד דוד אלא ביזודשלים, רבנו נמע באמות במחשבה זו רדק ישו כדי להצע לדודשלים והסיטו בעל הסיבות רדק עכו לצפת.

החותם סופר מביך זאת בתשובה לבעל ה"בית אפרים" הנאן רבי אפרים ולמן מתלוות אחר שהוא טאריך בקדושת ירושלים העולה על שער עיר יהודה – כתוב:

"ימן היה ביתך רדב"י והאר"י ויל היה קבוץ רוב ההבטים בצעת... ובאמת טרם השחד והרב הנאן מה"ו עמרם מפה הייזי בפל ומשלשל עמו שלא דוד אלא ביזודשלים, מקום משכן כבוד קדושת בית אלקזון, ובאשד עשה דומב"ז ויל אעיג' רבעצת נמנוא קב"ר אגש אלקזם הידועים, מ"מ מ"י מיד זה בקדושת ירושלים

^๒ ישנה גירסאות המסבירו את רצונם של רבינו להשוך בצעת מלבד היחס�ו שברבר למלה ליזודשלים נט צפה הייזה עיר והקוצבלים ומצא שם או שאחכום מגע ליזודשע עם זרים העומדים בסוד זה.

ומקום המקדש, ומפער ג'יל על דעתך לך ביום רוך יטו לירושלים, והסיבו בעל הסיבות יה"ש רוך עכו לגפתה".

רבנו שליח אגרת לחתם סופר בה הוא שואל את חותמת דעתו אם לעקו מזפתה ולבור לירושלים. הוא מסביד את דעתו בהשאrhoתו בצתת מצאת וקשה לנו בירושלם. נראה מתחשבתו של החותם – נסעה רבי עמרם להכיה רבטמן והוא אין חוליק פקמות, כך שאיתו רואה חובה לעצמו לעבור לירושלים. החתום סופר בותב לע"ז חשובה ארוכבה שהוא אגרת לכל יושבי הארץ וביחוד לבעלי עמדם הפסדא.

וכן נאמר בראש האגדה:

"שלום וברכה, מלך המערכת, לושבי ארץ נבויה, וביחוד יג' וחמתת לבך ורב תביבי, הרוב בגאון הפסדא ופרישא, המפליג בתורה, תביהת חותם, זאת בריתך אותם, וזה מניין ראוי לךם, אמר רבן בנבניא ושבעו במראותם קרא על ארמת הקדש שמאותם שם המיזוח כק"ש מ"ה עמרם ני' נשיא אלקים בתחום הנשאים לאוותם, ה' עליהם יהוז".

הוא מתחול בבריתו תשובתו וכותב לדבי עמדם:

"עיניו וברולחיהם יבטו בעתק חשובתו לאוון ישראל מהר"ז מגליות ברוא הדבל מעליו לירושלים...".

בתוך דברי תשובה מוכיד את עין העלה לציון והשבץ במיון ביום והדילולא ליג' בעוטה".

לכל אורך תשובה מבאר החותם עין החשובות של ירושלים על שאר ערי ארץ ישראל. בין השאר הוא תמה על דברי רבנו וכן בותב:

"ומאי חמהתי על רבבי יג' הגאון מהר"ז עמרם ני', מוחזקי בו שעוזא נקי בחודשי תורה".

החותם סופר מפיים את דבריו:

"תביך יתיב באירועך ותשוכא ומילך לך עילאה... אויל לשיגיעו הדברים לאוון נבואה יתעלן וווקיש פ' שעזים... אמר מוח".

הזהם סופר כותב גם לרב אפרים ולמן מוגילות את קיצור הדברים הבא:

"חוב הגאון מהו עמרם... אחריו באו שמה ב' אליו בעזה ושאל אם יקור שם לירושלים, או אמרוזי שאנו מזגנו ממקום, כיון שכבר בא שמה וקבע דירחו, ובפי מטבחו נראה שקשה ישיבתה של ירושלים עליון, וחוזי לדעתך" שלא רצה אלא לפיזני על שעפר על דעתך, עכ' התהית הדבר על דעתך.

עם זאת קיים הוכחה שבימי מחריו בקר לבל הפתוחות פעם אחת בעיר ירושלים ח' י"ו וכך רשם הגאון רבי ישראל משקל'אב בעל פאת השלחן בטנקם והבול' אשר בדף^{ל'} בעניין רוד' בין כלל החסידים לכל הפרושים, וכבה ובירוי: ועלתה בידו שטמחי'ם שען הצדדים לעמות ברקע תורתם בארכזובנה לפני הרובנים רשם, להזוהם הסטמיכים יותר לאין ישראל, ואונם נגעים בברבר, ותביד' זידי' ורוחם נפשי' הגדי', רחקל'ת הנדול בעיד ארין ישראל כבוד מיה צבי הירוש לעוזן נ' פקיד אה'ק, אשר רתלה ב', וגם הוא פקיד על החסידים וראשיהם שבצפת שצמרו על פי ר' ר' אשדר עטנו, וראייתו למعلن השלום ובחרנו מטה כוללן את הגאון הצדיק ר' חיים ביחס רפינסק, גם אני, והצאמן שללו המזח ר' ז' בון זיל, גנטעו עם ראש מטוני דצתת וטבריא, וחרב הנדול החסיד ט'ה עטרם הצדיק זיל ונסענו לירושלים ח' י' ושם גטינו פשור דבר, כאשר כתוב העתקת בדף... וכבר נסתלקו וועל' לעילא היב' ובר' ר' עמרם הצדיק זיל עכ'.

טלי' הדספרא

^{ל'} דפס' קמיה, קמט, קג. התאפשר בספרו של דוד הכהן ירושלים טוק רבי עז' רבי אריה ליב פרומקין, ולשוני בקבין "ז'ק" טוכר ב, ירושלים חותם".

באותה שנה בה נתבקש רבי עמרם לשיבה של מעלה נשא עליו החותם טופר קינה והספדר, בו הפליג מאר מאר ברוב גודלו וקדושתו של רבי עמרם, בתחילת דברי החסped (נטוף בדשיות חות"ס) נאמר:

"זידוש לו אב חקנדייך לפ"ק ובו הספדר על הגאנן מה"ו עמדם חסדא. שהזה אמר אב"ד דק' נושא גסע לאיזיך, ונתבקש לשיבה של מעלה בנטחת היי".

בין היתר נכתב שם:

"ויאור שלטך ולישך וריבץ תורה בנטחת די שעם נתבקש לשיבה של מעלה, וכתרבו עליו רבי ארץ ישראל שטמש דמתה עצמן מתק צער גלות השכינה" יועתה לא די לנו בבערות חורבן בגדמ"ק של השאה הדנא, עד לנו מיתה צדיק קדוש ונורא הלהה".

"...נתבקש לשיבה של מעלה בן מ' שנה אך אונם... א"כ אין נהמה על מיתה צדיק הלי... והנה לא זהה להעמד תלמידים דרבנה מטה נמייעתו נודיעו...". ישיבה הגאנן רבי עמרם חסדא שהליך קוממיות ולא ראה קיבוץ גלויות ומית שם קודם וגואלך, ע"כ חפילוחינו שיבאנו כלען יעד מ' בטנות ונקומות ייבילנו לשם בע"א".

*

מנאצאיו הדודעים לנו שהשאהר בחיל היא בטו הרובנית מרם שהזונה אשתו של הרה"ק רבי יצחק יעקב מקראלע, תלמידו של הגאנן רבי Kapoor חירף על זו נסכך להזראת רבנים. נסתלק במיטב שעוזיז י"א איזיד חד"ז. אשתו מרם שבקה חיים ביום ח' טבת תרי"ג.

טבריה תורחנו נשאר רק כמה רצונות על ירושלמי שנדרפסו בירושלמי רפוס וילא ובסוף ספר "ערבי פטחים" פירוש על הנזה של פטה מאה נבדו הגה"ק רבען עמדם בלהודם זיל בעל ה"בית שערים" בנה של מרם בטו של רבען בראש הנטחות נאמר:

"הנטחות על ירושלמי סדר "זיכון מק"י הגה"ק מאור הטROL וב עמדם חסדא גזוק"ל מנחותו בבוד בנטחת חובי".

נשיא האקלים – ממנה רכובל החסדים

לאחר עלה רבנו לאון ישראל, מביתו הוחם סופר:

"הצדיק הבוא מ' ערים חסדים, טרא דראיעא דישראל".

ואולם, מיד עם עליתו החל רבנו לעסוק בענייני מעות ארץ ישראל, עד שזמן קצר לאחר עלייתו נחטפה למטרונה מטעם כולל החסדים על מעות ארץ ישראל. כי בגין מאמנתם מאות הפקידים והאמורלים על מעות ארץ ישראל נשלה נבואה אל: "טמנום ומשגיחם, מהנים ומחלים רעה ישרון כולל חסדים אשכזבים שכעריה'ך צפת וטבירה" – נאמר:

...יזזו חותמים עליו כל המטנומים ובטל חסדים שבבל עה'ך ת"י... ובפרט רחטמעכ"ת... הרב מו' עמרם ממאר".

ובן בגין מפקידים ואמרלים נשלה נבואה לבירה בכ"ב סיון תקפ"ז נאמר:

אשר תהזה תומה בתחלת-ך כל הרבנים והמטנומים ומשגיחים אשכזבים רכובל חסדים אשכזבים شبחי עה'ך ג'יל, וכפרטות בח"י... מו'ה עמרם בטוח' משה".

על גלוותו ועל קשריו עם חזק החסודות נבל לעמוד מגורה נשלה נבואה מאממתדים ביום ג' ב' טר-חשוון תקפ"ח. בגין נשלה לעוד קושטא אל השד"ר: "איש צדיק חמץ והכם הכל... נקשית מודעך שלמה ולמן שפדי".
בתוך בגין נשלה מפקידים והאמורלים נאמר:

"זהלא יש כעת אתח שמה בכלל חסדים שכחצ'ו", והוא אוד מהתהווים, וכמוימה גם הוא מבינה, ה"ה הרב הבוא הצדיק מו'ה עמרם נ"י, שהוא רב אב"ד בק"ק מאור בתרנית אונגרין, וידענו מעלותו בתודה ובצדקה מפני הדברים התאונים והרזלים המטפостиים שבמדינת גז'יל, היה תעאן דק'ק ניש (ニكلשבוتن

– רבי מרדכי בצעט) נ"ג, והגאון ר' ק"ק פ"ב (פרישבות – והחומר סופר נ"ג, וגם ממר רוזי (רבי שלמה רושציג) ת"ח מופל ובודיק שבמרדייה הגיל נ"י שמעתי את כבוד נלו וצדクトו, וזה מיר דודי הוב נ"י איזו נושא כל לחסדים, עכ"ז איזו כbesch האמת חיללה להעדר על הרוב הגאון מוריינו ערמרם נ"י ת"ל, כי גודל בתורה ובידאה".

ובן באגרת הפקוא"ם ראמשטים מיום ה' כי תשדי תקפ"ת, בוגטע לעובן שצשארא לזרקה, למגע ילמזו עשרה תלמידי חכמים במשך שעה אחת – נאמר:

"באשר לא השיבנו כלום לשם איזה כולל ובאיזה עה"ק רווה ליהן והקר... לכן אשאלתו אם רצוי ומוקבל לפניו שיזיה זה לשם כולל חסדים שבעה"ק צפת ת"ז חולטתו עשויה לומדים, והראש וזראש זרואה דלעת עתה יהה הדב הגאון מ"ה ערמרם בן מ"ה משה נחום צ"ל".

באגרת מיום ב' ח' מר-חשן תקפ"ח נאמר:

... הרוב הגאון מ"ה ערמרם נרו, שהיה רב ואב"ד בק"ק אורשען, ובק"ק מאיען יונ"א במדינת אומניין ותיעוזיו נפשו הקדושה לעובב את כסא רובנות וב"ל לילך לשכנת בארץ הקדושה ת"ז וכן עשה, והוא רב גודל ומופל ומובהך וגודע חוטב לשם טוב ולזהלה בתורה ובקדושה אziel הود בבודח רוזבים והטוזלים והטשורטומים ורטינית אונגען נרם באשר נהע לנו בבדוד... ממכבת קודש רוזבים התנאיתים נעם עצמן".

רבינו בראוונו את הלחוץ וזרדק של איזו עקב העניות הקשה שהזינה מטה חלעם בעה ההוא, שער אגרת לפקוא"ם ראמשטים ולאב"ד לרומין בו הוא מתאר בראבן לבו את המצב הקשה בו שודדים איזו ובן הואר כתוב:

"אמרתי אחריש ארתקפ, לא אביע את אשא עם לבי, אמרם לא אוכל, כי עשותני מערמו כמו מס לא יכול האדים... כי אילבה אוכל ראה עמי הוושכים בריבע וככמא, נמנוד ובמנוד העופה ואופל כל משען להם ומס וואן

כפות נקודה, ישבים נארץ הקדוש, על הארץ דטוכה לא יכולו לתקום מנותה והרכבת ומי, כי כמה איש אים מטעמים טעם דן יודעים לקודאABA לאבינו שבשים נקודה של חברה, אחינו שבנה, שמו נא לבבם למעיר החאן השואפים עט ארען הקדושה כי', עד לא הווד לכם הצעי מזוב דאבן נש ובי'.

ביום ג' כי שבט תקע"ח נשלחה אנגרת מרג'ן שבפולין עי' רבי צבי הירש להען אל רבי עמרם אודות הדין ודברים שהוו בין כוללות הספדים והאשבועים וכן מהחסדים ורטזרשים.

בפתחית האגרת נאמר:

צדיק בתמר יתרח באיז בלבנון ישנא, והוא פריו למאכל ועליה לתרופה, ה' ג' הווד בבוד דיד עלה זידד נפשנו, דיב הנאן גדרול באמותה ה' צדופה, התחם המובהק, וונגה לו בברק ברוע חשופה, הצדיק יסוד עולם, וכל ח מטה לא נעלם, ושרי יון מז'ת בטופה ח'ק מ"ה עמרם ני', שהיה אב"ד ר"מ רק"ק מאדר ע"א.

בדברי האגרת הוא משבח את רבנו ומוציא מה ששמע עליו מפני נרול עולם:
'כי דעתינו בשם... באגרת שלומים שקבלתי בענייני ארין ישראל ח'ז' מבוגר הרבה הנאן גדרול בתורה ובגדולה... מזרחי מטהלה ני' מבראך, ואנgraת הרוב הנאן החסיד אב"ד ר"מ רק"ק פ"ב (פרשבות) מוזדר' משה סופר ני'... וטעותי שמעו רצוב, ושמתי עעלתו אל הקודש ונרבבו לכול חסדים ה'ז'ו.

האגרת המשורעת על פיו עמודים ובים רנה דין ודברים שתהוו בין כולל הפרושים לבן כלל החסדים, וכן בין כוללה האשבועים והספדים, ומבקש שם

שרבו ינסה לפשר בזיניהם הוא מיטים את האגרת ברכבים הללו:
'זכני נא מהלךן חלק נבזה למלוד שעוריין דובנן לי לשם, כי יבן הצדיק כייזא בו עבorthiy בקדוש לשותה ישבוי איז ח'ז', יומ יומם וטם כללה לא אשכ卜 לפעמים מזרוב העבודה, ואין לי פנא לעסוק בתורה'ק... ולט נפשי בשאלתי, בעוריה אויז שטעון, זכני נא מהלךן לקביע שיעור בתורה'ק בערי להצעיאן די חובי, ושלום

תורתו... המתאבק בעפר וטל קדושתו, המתבהה לחמי ה' מגפה לשועתו ה' צה"ל. [צבי הורש להערן].

ובן באגרת **שלשלחה** אליו בה' תמה תקפ"ח שם הוא נשאל אם נחפשו כבר שני הגודים. - כולל החסדים ובכלל התרושים. - נאמר:

"שר התורה שבעתים מזוקחת... הוה"ג בתורה ובקדושה, בחכמה ובענווה מכל הון מחושקה. צדק יסוד עולם, וכל זו טבנו לא נעלם על ספר חיקת, בשיתות מ"ה עמרם חסידא נ"י שהיה אב"ד מאור".

מדברי האגדות הללו נוכל לעמוד על גודל אהדתו של רבינו אף בחוג התרושים על אף שהוא היה מתרמוניות על כולל החסדים, שם נכתבות אגדות דין ודברים שהוא בין שני הכללים: והחלתו לברור כל אחד דין וכן נאמר שם:

ובבר בירוז (התרושים) ת"ח אחד משלים והם מרטים ותפצים מאד שיזהו רופעצת"ז נ"י הנברך מצד כולל החסדים".

בספר "שם תנולים החדש" נאמר עליו: "הזכ מו"ה עמרם,นาน ישראלי חסידא ופרישא, נשיא אלוקים... בימי תנואן בעל חותם סופר. וشكיל ושרי בגדיא בתשובותיו בענין קדושת ארץ ישראל אם קדשה לשעתה".

עד ניתן לראות חשיבותו של מן ז"ע בעה"ק צפת"ו, מטבתה בגה"ק ר' ישראלי משקלא בעל תקלין חרוץ ז"ע למן החת"ם ז"ע, אורחות הדעת ר' ברוא ר"ל בצת"ו בשעת תקצ"ז לפ"ק, שמלהאנן על הקדושים שנדרנו ר"ל בהריעש, ומגניש ש"מכלול החסדים הי"ו נתנו ת"ק נפשות ובמו ת"ק נשארו, וגם בת תנואן רב עמרם חסידא וליה נזהגה בצת", שמכל הקדושים שנדרנו ר"ל, מתנה בפרשות רק את בתו של מן ז"ע^ט.

^ט תלחת רבינו עמרם חסידא.

הזה"ם ז"ע ראג עבד משפטתו אחר המתלקותו שומר אהבתו אליו ולמשפטתו^ט.

על אף שעשו עבד מין ז"ע עמידות נרולות לפתרתו, בעת עלותו לשבון כבוד בארכינו, ועל אף שהוא נשיא אלקים בתוך עמו גם מטונה הכלל, עם כל זאת סבל שם מין עם ב"ב חרותת רעב^{טט}. ותגא"ק בעל ישתח משה ז"ע כוחב ששמע שטומן ז"ע וב"ב ה"י במעט נפוח כפן ר"ל. וככה עבד את בוראו שם עד שהעידו עליי רבבי א"י שמשמש המית את עצמו על צער נלות השכינה. (מהשפדו של מון ההזה"ם ז"ע עליו)^{טטט}.

פואר תגנו מימי בראשית

רבינו בעליתו ארנה בה קנה שליחות בעבורתו בפרישות וחמדות, בכך הכל זו בצתת ארבע שנים, ובמ"ז מרחישן שנת תק"צ השיב את נשפטו לבוראו, והוא בן ארבעים שנה, ממן קוץ זה הצלחה להפיק את תדרmittה ואת טסת חי ותבראה בעיה"ק צפת וטבריא, רפכיע בה את חותמו חותם אהבת ישראל וכבוד המקומות, עלדים ועל יושבי גלבול בולו.

כשם שימי היו של רבינו היו אופמי פלא וכל מעשייו עורדו השוואות קד החלם רבינו את ימי עלי אהמתה באורה פלא, המתלקותו באופן מפליא וברכתו המקורית שאן לו אוח ודריע בין צדי קעמו.

שעה אחת לצעי פטירתו בזיך בשם מלכיות, שדראה אור התגנו.

^ט ספר החותם מורה ותלמידיו.

^{טט} (איי, לעציד החרב ברוד, שכחן הקוחשים אשר בארון והמה, וילך מון התק' אז כל מה שבא לידי לעיניים מחדדים, תפשיס בידי חילא ורצפת, באותן שלא משאדור אזל כלום) רבי נגיד המרכיז הולחת וחוזשי רבי עמרם הסודא.

^{טטט} שם.

זהה'ק מחותט בעל "עורות הבשם"^ט סימר ששמע שוטה הברכה והת ברוך אתה ובר' רטאור לעביזיו מארו הגנו מששת ימי בראשית. עוברא נפלאה זו מביא אף זהה'ק ממונקאטש בספרו "דברי תורה" וכתב שבירך בשם ומלאות "שהפיעמו טעם עולם הבא" והוסיף שהוא עין נורא ונפלא בבחינת עולמך תראה בחריך. נמה נספה מובא בתרעה של פמח ערב' פסחים ברוך אתה ובר' המראה ל' אור כוהה.^{טט}

רביתו נקבע בבית החיים השן בצעטה.

ציוויל הקדוש

בעת ההיא לא רטמינו אף אדם בבית והחיים, כי לא נמצא שם שם מקום פניו. רבנו גילה עוד בהזיו ברוח קדרו על מקום פניו בין ציווי הקדוש של הא"י וקדוש ומד"ט אלשיך, ושם רטמינו את נספו וקדוש של רביתו.

ציוויל הקדוש נדרם במלל' השנים בעקבות המאוועות הקשות שפקדו את צפת בינויהם רידות האדרמה ושתפנות למביד.

בשנת תש"ב הוקם הצוין הקדוש מחדש ע"י נבחו כ"ק מן בעל ה"משנה הלכות" שליט"א, אשר חקר וודח באופן איש ללות מקום הקבר, ובמי עוזרו של הישיש ר' הדש זיל שמש ביה"ח שהודה או אין מפלג ובדיו זהה מוסורת עתיקה על מיקום המזיק של הצוין במצווד לאול האלשיך הקדוש במודד החז, תחת עץ עונה פרי, "ולא ימש מעשיות פרי".

רבים פוקדים את הצוין הקדוש ויום יום נוהרים להעתיר בבר' ישועה והחמים. סיפורי מפת מתגללים לזר לתוכאים לפקד את המקום הקדוש ובמאמר חז"ל "נזהלים צדיקים יוזר מבחיזם".

^ט שהיה נבד אחזוח בצל העוז ד.

מהשפטו של רבטנו ברוח רצונו לעלות לעיה"ק יושלים הונצחה בתקמת קריית אונגוואר ע"י נסרו הנרול כי מון בעל המשגה הלבות שלט"א, במילת הווד לתקמת הקרייה נאמר כי בניית הקרייה בוושלים רוקא בא להשלים רצון צדיק בתקמת חרכות ירושלים ולמילוי שאיפתו ע"י הרחבה והתיישבות בעיר וקורס והטקס. זכות הנרול גן עלינו ועל כל ישראל.

חידושי פגיאא מבתי"ק רבטנו תנ"ז הכהן הנרול

שער

שפטין ישנים

חידושי פוניא מכתיבך רבינו הגר"ץ הכתן הנדול
רבי חיים יומת דוב בהנא העדר זוק"ל מקראפנא¹.
שמעתרא והגוצ' כטול קדושין דף ס"ג

וזקשו עליז מכמה פוני, גם דודי
הנו נ"ע בספרו אבני מלאים סי
לה'ה מס'ב הקשה החא דבעינן
תנאי קודם למעשה ילפין מבצע
וביד כיוון שלא אמר משה ונתרם
אם יערבו, ולשיטת הרמב"ם
דקדום עשיית המעשה יכול לזרם
המעשה קודם לתנאי ויען כי לא זכו
לא

די' הרמב"ם פ"ז מהל'
אישות הל'יך אבל אם אמר לה הרי
את מקודשת לי בדין זה ונתן
הרי הדר והשלים התנאי ואמר אם
תתני לי מאתים זוו תהיי מקודשת
ואם לא תתני לי לא תהיי מקודשת
הרי התנאי בטל מפני שהקדשים
המעשה ונתן בידה ואחיך הוגנה
וכ' עכ"ל. והגה רבנן תפטע עליו
וסבר חהמעשה קודם לתנאי צריך
להיות בפועל לא רק באמירה

¹ בן הגר"ק רבי יהיאל אב"ד טאלקאג, בנו של הגאון הkowski רבי יהוזה הכתן בעל
קוזטוש וטפקווארות הברי זעירא אויה הקצתה"ת, בן הגר"ק רבי יוסף
מקאליש, בן הגר"ק רבי יהיאל מיכל מקאליש, בחאנון הגבר מויה יעקב יוסוף
ראש פרנסט ומוהיג הישיבה בבריסק, חתנו של רבינו הגר"ק הוווטשטס יו"ט זיעע
זונטו הצדקות מי ריאל היימת בטעו שלישית.

רבינו חמידה זעירא היה חותן המלך מון הבית שעיריות זעירא, והיה נודע בשערים
בדלותו בטורה ובצדקות, והיה מגוע וחישס. נבל"ע בשנת גורנ"א.
זונטו חכתיה"ק מונה באוצר גנויז של כ"ק מון שליט"א

ואם לא יעברו לא יהי' בשליחות כלום כיוון דאן שליחה עשוה שליחה נבי' מיל' וכי' משום דטלי' לא מיטמפר לשליחה, וא"כ היכי מצ' מתני אם יעברו וכי' כיוון שלא ניתן לשלהוח שום חפץ היל' מיל' ולא מצ' מיטמפר לשלהיח וכי' ע"ש. ולפי ט"ש ניזחא דכוון דטלי' דטsha הוא כמו שמרת לו חפץ בפועל, ושפיר מצ' אלעזר ויהושע שי שליחה כי רך שליח לשלהיח לא מצ' מיטמפר מיל' אבל שליחה הראשון מצ' ליטמפר מיל' ויהושע בתאנ' דטמר לו חפץ בעצמו דמי, לא מיל' הדוק. ועיין בם ישmach משה פ' ראה דף כ"ה ד"ה ועפ"ז השני וכור' חיל' דטsha שאני דזהתגנא בזה הדבר וכי' זאת לא هي עיי' שליח, נראה טמ"ש בדברי לעניין מעשה בפועל דורך.

בש"ע אהעיז ס' ל"ח
ס"ד ברמ"א שם אבל התנה עמה שתבעל

אמר ונתרם קדם אם יעברו ע"כ.

וניל' פשוט דראוי הרמב"ם הוא כיוון לכל דברי טsha ואם יעברו ונתרם הם דברי הש"י כי שכינה מדברת מtopic גרונו ואצל הש"י הדיבור הוא מעשה בפועל כדכתיב בדבר ה' שמים נעשו, לאאת הדיבור בעצמו הוא מעשה בפועל ואם יעברו מיד ונתרם אם יעברו מילא נעשה המעשה, ממילא מוכחה דזוקא מעשה בפועל מבטל התנאי. ויען כי תנאי קדם למעשה ממש לפינן ע"כ צריך להיות בפועל, ומתרוץ קושי האב"ט נ"כ ודרכ. ומעתה מתרוץ נ"כ קושי האבני מילואים שם ד"ה והנה דחק' לשיטת הפומקים צריך תנאי גם בשליחות זול' ולכארוה תקשי היכי מצ' מתני בשליחות עם אלעזר יהושע הדיו שליחי דידי' לומר אם יעברו ונתרם

ומומר עד גמר השחויטה אין שם מומר עליו אלא מאותה שחויטה ואילך והבי' ראי' לדבר ע"כ ועיין בקצתה"ח סי' נ"ב, ולזאת גם כאן כיוון שהותנה עמה שתבעעל לפולני היהנו למותר לה לזאת רק בגין בעילה נעשה א"א והבעילה הייתה עדין בהירר, כי בזודאי דעת המקדש הי' על גמר ביאה לא רק בהערה, כמו המקדש בביאה דעתו על גמר בביאה עיין באה"ע סי' ל"ג לזאת אין לומר דמתן שהערה בה נעשה א"א תמר ביאה הייתה באימור. ולזאת יפה דקדק הרמביים וכותב שתבעעל לאבוי ולאורי ולכונה אבל שאר בעילות למותר לה מיקרי שפיר אפשר לקיימו זהה נכוון בעזה". ואפשר לומר דהבר"ש סבר באמת כי בעית הביאה קדם גמר נעשה א"א וגמר ביאה הייתה באימור א"א לה דקדק בלשונו שם זיל' ואפשר דאפי'

לאמור לה מיקרי א"א לקיימו. וכותב בח"ט אבל אם תבעל למותר לה וכי עכ"פ צריך שייאמר בזה הלשון אם תבעל וכי אבל אם אמר ע"ט שתבעל שהוא כמעבשו א"כ למפרע תה' א"א וא"כ היא ג"כ א"א שאין בידה שפלוני יעבור על א"א וכי ע"כ. והבית שמואל הומיף ובכתב ואפשר דאפי' בתנאי אם ולא ע"ט אמר דמתן בעית הביאה חלין הקדושים עכ"ל. ואני בעד ולא אבין דבריהם הדקדושים, דכיון דאוניה נעשה א"א רק ע"י ביאה של אווט פולוני נמצאו רק מביאה והלאה נעשה א"א והביאה הייתה עדין בהירר לא עם א"א. ומנא אמיןיא לדה מהא אמרין בחולין פ"א השוויט בשנת וביויחיב וכו' שהויטו כשרה. והקשה התר' הא הוי מומר להלל שבנותות ותירכו דפי' לא נעשה מומר, והרץ' בחודשו כתוב כיוון שאין נעשה

אתריני מודה דהני יוכל להיות אף אי לא כפלי לתנאיombokן, אך תנאי ההן קודם ללאו היכא מאי סבר דכיוון דלזיד' לא בעי תנאי כפול, דעתך לי מכלל hon אתה שומע לאו, ומינה מכלל לאו אתה שומע hon, היכא משכחת אלבי hon ולאו, ונאמר עליו כי hon קודם דהא לדידי לא צריך רק או hon בלבד או לאו בלבד. ולומר דברמת לא צריך לדידי רק או hon או לאו, רק מצד ההן יש לו קידמה לאו היינו מוטב שייאמר החלוקה hon ולשתמע מינני לאו ממה שייאמר להיפך ולישמע מינני hon עין כי הלאו היא שלילה מהן והן הוא חיוב זה. דודק.

וזאפשר לומר דברמת אין צורך לומר רק החלוקה אחת לרוחב' hon או לאו, רק היכא דאיןא למיטען כמו גבי בגריר, לשיטתו צריך הדבר לאומרו הטעם בעיב צרייך לכפלו

בהתנאי אם וכו' אמרו דמי' בעת הביאה תליין הקדושין ומה שנגמר אחיך נעשה באיסור א"א. ודעתי העני כט"ש לעיל. יותר דברים אשר אמרתי בשמעתא זו הלא הם בתוכים בಗלון הרמបים של הל' אישות פ"ז ע"ש גם בכתביהם של תמצא חדשים זהה הלא הנה מפותרים אני ואני.

במתגנין רמ"א וכו' פירש רשי זיל דrhoבג'ין רק אתנאי כפול לחודא פליג עיב, וווער וווער' שם חולקים עליו וסבורי דאכלהו פליג והוא ולא חש לאפלוני וכו' משום דאשארא לא צרכבי טעםא כי המעשה שהי' כך הי' ע"ש. וקשה לי על פירשי זיל דבשלמא אשארא בגין תנאי קודם למשעה, תנאי בדבר אחד וכו', ושהוא אפשר לקיימו עיי' שליח, שפיר נכל לומר אענגי' דפליג אתנאי כפול ט"ט בהני

להגמיך בדברים כלום אם
ה' אומר להיפך שפיר
אמרינן כי אין למלמוד
טמנן כי המעשה כך וכי
לא כן תנאי עיי' שליח
הוסיף בדברים לא צורך
יען כי מיד אחר התנאי
כתוב ליתן להם משה
לבגריד גור ובן מבואר
ביהושע שימושה נתן לדם
עפי' ה' לא עיי' שליח
ולאזהה צורך ה' צריך
להתנות עם אלעזר
ויזושע שליחי משה הלא
טකום ה' דברו עם ב' גז
וב' ג' ה' צריך להשלים
עם נם התנאי כי שלחו
לא עבדי כלום. ושפת יתר
הוא לבארה אלא ודאי
להורות נתן בזה כי בכל
תנאי צריך להיות אפשר
לקיימו עיי' שליח וזה נכון
בעיני בעזה.

ב'יל ראי' ברורה מז
התומם לשיטת הרמב"ם
פי' ה' אישות דפסק בעל
מנת לא בעין שום
משפטי תנאי, דהנה בפ'
ראה אגבי גור את
תברכה אשר תשמעה

ובן בשאר דברים היכא
דאיכא למיטען צריך
להזכיר השני הלווקות גם
ר' יטל לסביר כו', רק
טבר דטוכה מבארין
כגען, יען כי בתנאי
דבגריד אמר ה'ן ברישא
מאות נשמע דבכל מקום
היכא דאיכא למיטען
צריך להזכיר השני
 haloוקות. והנה כל חבל
גבאים טבוריים מה אחד
אפי' אותן דסיל דלא בעי
משפטי התנאי עכ"פ
תנאי שאפשר לעשו
עיי' שליח צריך עיין בר'ן
פ' האומר, כי גם זה לא
ליפין מתנאי בגריד, רק
משום דמתברר לנו זאת,
כי מבני גיריד אין למלמוד
יען כי המעשה שהוא כך
ה' ע"ש. וללא דבריו
הקדושים אמינה אנה כי
תנאי זה שפיר גמرين
מתדבגריד דבשלמא
אין כמו ה' קודם וכו'
שפיר אמרינן דין למלמוד
כי כמו דמקדים ה'ן כו' ה'י
יכול להקדים לאו, כמו
תנאי קודם למעשה
והשאר יען כי אין צורך

רק באמירה נקרא שפיר תנאי קודם, וגם כאן הברכה הוא רק באמירה ויא דכיוון דשינה לשונו לבתוב אשר במקום עיט או אם היינו הברכה חל בפועל מיד וזיך. ועיין بما יسمח משה דטטריז באופן אחר עכיז מה שכתבתי בדברי רשי זיל הוא נכון.

וזקללה אם לא תשמעו, והנה זה ממש תנאי כפול כמו שת"א ית ברכאתה אם תקבלן. ולכן קשה הא ציריך תנאי קודם למעשה, וכך מעשה קודם לתנאי כי הברכה הוא המעשה ואשר תשמעו הוא התנאי, ובשלמא מכפילת התנאי היינו מלאו דכתיב נ"ב המעשה קודם דהיינו זקללה אם לא תשמעו אין לדקשות, ולפי מיש המשיל שם דבכפילות התנאי לא איכפת אם לא הקדמים התנאי ייעיש, אך בראשית התנאי קשי. אך רשי זיל פירש על אשר תשמעו על מנת אשר תשמעו ובע"ט לא בעין משפטי התנאים. ואונקלום יכול להזות כי סבר דאין למלוד מתנאי בגין וביר רק מה דמתהבר לך במש"ש הרץ הבاطוי לעיל, ולא יקשה לך הא לשיטת הרכבים דסביר דרך אם יעשה מעשה בפועל זה מקרי ממש קודם, אך אם הוא

**מכת"ק רבי הכהן רבי בנג'ין כלום זוקלה מפארוואש
בעל שות שיבת ציון ואות ציון, בנו וממלא מקומו של מן הבית שעיריהם וע"א**

בעין חינוך קמן לתפלין ולשאך מצות - קמן יש לו כוונה

טרדין ה"ז מקיפין בבני טעויין אמלא כפי קיצור ואתקח הסליחה. והנה ראשית דבר נסתפקת אם אחד כותב לחבירו ח"ת אם יוצאה בזה י"ח משלוח טנות וכתבת דלטעם תה"ז שיזיה לו דרזהה בסעהודה שאינה מספקת לבעליה זולת המנות ייל דכין דגנן למתה על השלחן hei צריך סעודת, ותמהני עלייך דמה דרזהה יש לו בד"ת בסעהודה וכי הוא משכיע רעבות בזה ואם לא יהיה לו סיפוק בסעהודה הלא אם אין כמה אין תורה, ועוד דכ"ב הרע"ב פ"ד דאבות מ"ז דאפיקו בב' שאכלו על שלחן אחד יוצאים י"ח במה שטברכין ברכת המון וחשוב באלו אמרו

**שילית שושן פורים תערץ
לפ"ק פארוואש יע"א**

בין גאולה לנואלה, ריווח שנון ובהלה, לאחר גמי דינ"פ חמדת לבבי הרכני הגדל בתורה, וביראת ה' טהורה, מורת חרוץ בע"פ, ענף עץ אבות, כתריה יוסף חיים אלימלך הכהן נ"י.

יום אתמול כי יעבור הלו באהלי כוכבי אור אינרת הפורים אשר כוננו דין וקריאתא את המגילה וקריאתא זו הלו לא מהאי נימא חביבי נ"ז, ואחותה להшибך כדי ה' הטעבה עלי, אך לדיות חביל

* בנו של חפואן בעל מי מבן זצק"ל

דבר דבר נבל נשמע דלעניד
אייה רק בדבר שיש לו
הגנת גוף ולא בדברים
הגניעים אל הגשמה
שאין לו מטען רק עונג
רותני יש להערות בה
בפני המקראות במגילת
אמתר ולא אוכל לדאזר
בזה מזור פשיטתו כידוע
לכל בא שורי התשובות
האוורדיות.

אמנם האחרון בכ' נכבד
מיש ליישב קשיית
תוספות ברבות כי על
רשי שפירש דקננים
פטורי מקיש אפי' קמן
שהגיע לחינך מטבה
מי' דאמרין דקמן
הודיע לשומר תפילה
אביו חייב לקנות לו
תפילה ובקיים יש לחזינו
יזהר כשגעת לחינך וכו'
עש'. וכתבת דבר
התעורר טורא תגינה וכו'
לט' מצות צריכות בונה
מה העילו חכמים
בתקנות הא קמן לא בר
בונה דין לו מהשבה
כבחולין דפ' יג' וכאל' לא
עשה כלום דמי

עליו דית ומה מטען יהלוך
עה, גם לטעם מנות הלו
שהוא להראות דפשטה
אותה וריעות דפשטה
לך דיזא יה בדית, לבבי
לא כן דמה דכין שהוא
דבר שכחבה איט בא
אלא מן החולין כראמרין
תגינה ד' ואנו יוצא
בדית. ועד דסבירא
בseinן תרציה ומגיא שם
סק'יא דבעיגן מנות
הראוי לאכילה וביתר
מבואר כן בת'ה טמן
ק'יא דלשון מנות לש'
אלא בימי דמאכל או
משקה ולא מצינו בשום
מקום דטיקרי מנות אלא
בימי דמייל ומישתי
עיש' ועטיש' הנאותץ
בתשר בית שעורים אויה
טמן שיפ. ועד לדבריך
דבמה שטראה לו את
אותה וידיות נ'כ'
נתקים תכלית המזחה
אי' גם בשולח לו אגרת
שלוטים או שניט
שמחבקים ומנסקים זה
את זה גמי יוצאים יה
משלחה מנות זהה וודאי
לא ניתן להאמר כלל, טפ'

שהוא בצירוף מעשה לא
עשה כלום ופטור מהזינך
הנחת תפילין וא"כ אכתי
קשה מה בין קיש
לטפילין, ואם יש מקום
לדבריך בזה הוא רק
עפמיש תרי מופיק
דברכות זהא דמצות אין
צירות כונה דזוקא
במצוה התלי בטענה
שהטענה הוא במקומות
בונה אבל במצוות התלי
באמרה בלבד ציריך
בונה דכשאינו מתקוין
ולא עשה מעשה הריל
כ Allow לא עשה שום דבר
מהמצויה ע"ש, ועפ"ז
שפיר יש חילוק בין קיש
צריך כונה וקטן אין לו
מחשכה ופטור, לתפילה
אין ציריך כונה רק
מעשה וקטן יש לו מעשה
וחייב בדבריך זdko יהודיו.
ובלא"ה אין מקום לדבריך
אדם בן אין קתני
במתניתין דברכות שם
וזיהיבים בברכת המזון
ותפלח הדוי נמי בדייבור
פה ומאי מחשבתו ניכרת
מטרך מעשי שיך שם
ואפי"ה חייבים וא"כ בק"ש

ובתשוכות תריים הקשה
איך מדמה השם ביבמות
דף קי"ד קטן אוכל גבילות
לאוטר שבת הא בשבת
מלאת מחשבת אמרה
תורה ובקטן דין לו
מחשכה אין אייסור כלל
ותירץ בצירוף מעשה
ומחשכה שאנו דהיבט
מחשבתו ניכרת מטרך
מעשו (זהה מבואר שם
בגמרא חולין ע"ש)
ולפי"ז ניחא דבתפילה
הDOI מעשה ומחשכה
שפיר מהngeין את הקטן
אבל בק"ש דתלי בדייבור
דשם עיקר הבונה א"כ
אפי"ו קטן שהגע לזמן
אין חיוב להנבו אלו
דבריך למי שאמרן. אבל
ראויין זאת אחורי שנראה
בכל זאת אחורי שנראה
חוור ונזהה הלקירת
טו"א אשר ע"ז נבנה יסוד
פלפליך למד' מצות
צריכות כונה גם אם מניח
תפילהין ואוכל מצה ותוקע
בשורר בלי כונה הראי
למצות אלו לא עשה ולא
כלום וא"כ בקטן שאין לו
מחשכה גם בתפילהין אף

הקדמוניים כיוון דמצות אין
צרכות כונה מה מזוק לו
מה שפתח אדעתא
חוּמְרָא עַיִשׁ שְׁפֵרֶת תֵּי
דוּכָא כַּיּוֹן שְׁהִיה סִימָם
בְּחוּמְרָא נִיכְּלָה יַוְצָא
אַיְבָּא אָמִירָה זֹו לֹא נִכְּלָה
לְוָמֶר דְּחַשְׁבָּבָעָשָׂה דְּהָרָה
בְּאָמִירָה זֹו לֹא עָשָׂה
מֵצָה כָּל וְכַיּוֹן דְּלִיָּה
מֵעָשָׂה שְׁפֵרֶת מְהֻנִּי תְּכֹנוֹנָה
שְׁהִיה אָדעתא חוּמְרָא
שְׁדָעֵרֶת לְיַהְוָה מֵעָשָׂה לְבָטֵל
הֲכֹנוֹנָה וּסְפָּעָלָה שְׁפֵרֶת
בְּדִשְׁיכָרָא אַיִשׁ לְבָטֵל
הֲכֹנוֹנָה שְׁהִיה לוֹ בָּעֵת
פְּתִיחָתוֹ וְהִי סְפָּעָה בְּרַכְתּוֹ
עַל הַשְׁכָּרָה בְּלֹא שֵׁם
וּמְלָכָת וְלֹכֶד לא יַצָּא
עַיִשׁ דְּפָחָתָה. וּמְעֵתָה
בְּקַיְשׁ נִמְיָה כַּיּוֹן שְׁעוֹשָׂה
מֵצָה בְּאָמִירָה שְׁפֵרֶת
עֲקִימָת שְׁפָתָיו הוּא מֵעָשָׂה
בְּצִירָופָה הֲכֹנוֹנָה וְזָקָשׁ
הַתוֹּסְפּוֹת שְׁפֵרֶת מִתְפְּלִין
וְנִדְחָוּ דְּבָרִיךְ.

וְעַזְנָגְלָל לְפָמִישׁ בַּתְשֵׁר
מְדוּרְיָא אָרְחָה סִימָן יִטְ
דְּבָמְנִיה תְּפִלִּין עַל גַּף
חֲבִירוֹ דְּהִינָּנוּ שְׁקָרוֹרָוּ

נִמְיָה נִמְאָה דְּבִי חַזְבָּ.

אַבְלָל רָאִיתִי בִּישׁוּעָת
יעַקְבָּ אָוִיחָ סִימָן סִי בְּחַיִ'
בְּנוֹ הַגְּנוּאֵל שְׁכַתְבָּ בְּכֹנוֹנָת
תּוֹרִי הַגְּנִיל שְׁחַולֵק בֵּין
מַעֲשָׂה לְאָמִירָה דְּלְכָאוֹרָה
טְעַמָּא בְּעַיִשׁ דְּמַצִּינוּ בְּכַיִט
דְּאָמִירָה חַשׁוֹב מַעֲשָׂה
כְּמוֹ נִיכְּבָרָה תְּמוֹרָה בְּתִמְרוֹרָה
כְּנִיכְּבָרָה אִתְעַבֵּד
מַעֲשָׂה וּבְכַיִט צִי נִיכְּבָרָה
בְּכָל תְּגִבִּי עֲדִים זְוַטְמִין
דְּאָמִירָי עֲקִימָת שְׁפָתָיו
הָוִי מַעֲשָׂה לְמַתָּה לְעַנְצָן
כְּנוֹנָת מֵצָה נִמְיָה
דְּאָמִירָה לְיַהְוָה וְלֹכֶן כְּתָבָה
בְּכוֹנָנָתוֹ דְּאָפָּתְרִי מְזָהָה
דְּחִיכִי דְּאָמִירָתוֹ מְזָעֵלָת
כְּמוֹ בְּרַכְתּוֹ הַגְּנִיל דְּאָמָר
לְהַנְּנוֹת בְּלֹא בְּרַכָּה וּעֵי
אָמִירָת הַבְּרַכָּה עוֹשָׂה
מֵצָה וּמְטוּרָה לְהַנְּנוֹת,
הַדָּבָר בְּרוּר דְּאָמִירָה זֹו
חַשְׁבָּבָעָשָׂה כְּמוֹ נִיכְּבָרָה
עֲדִים שְׁעֵי דִּיבָּרָם
שְׁהַעֲדָדוּ נִגְמָר הַדִּין לְכָרְךָ
חַשְׁבָּבָעָשָׂה עֲקִימָת שְׁפָתָים
מַעֲשָׂה וּדְבָרִי תּוֹרִי אִינְם
רָק בְּתַחַק דְּפָתָה בְּחוּמְרָא
וּסְמִים בְּדִשְׁיכָרָא שְׁהָקָ'

נרייא וא"כ הקשו התווספות שפיר דבקי'ש נמי נימא הכי שיהא חייב להנבו בק"ש ותירוץ אין עוללה יפה.

אבל באמת אין מקום לדבריך שהרי הטעיה שבנית יסודה עליו אותו מותיב ואיזה מפרק לה דכין דלכשינדריל בר כונה הוא אין קטנותו מפקיעו מהינך כדי דלכשינדריל יהיה בר כונה יהיה רגיל ומהונך במצוות ע"ש וא"כ בק"ש נמי אף דקטן אין לו מחשבה בדיון הוא שיתהיב אליו להנבו כדי שיהא מהונך ורגיל בעובדה עבדת משא דבר ה' ודקשו תווספות שפיר וזה פשוט.

גם דוק בלשון התווספות שכתבו ובק"ש נמי יש להייבו יותר מסתנמא מדאשכחן העם קטן היודע לדבר אליו תלמודו תורה ופומוק ראשון של ק"ש עכ"ל וטבואר

ומהדקנו בראשו חורען של חבריו לא מיקרי כלל זה השליה מצהה קעביד במה שקורשן על ראש ויד חבריו רק טמייע בעלמא הוא זהה שעתקפלין מונחים עליו הוא העושה מצהה בהנחתן והוא מביך וכי'ט בתורת הדשן סימן ק"ט ודעת לבוש אריה סימן ל"ח זהה שעתקפלין יהיו מונחים על ראשו וידו כל היום הוא מה'ת ע"ש וא"כ הרי שלך לפניו דעיקר מצות תפליין אני הקשירה וההידוק רק ההנחה על גוף אדם ועין תומפות טוכה מ"ה ע"ב ד"ה אחד זה והרי בויה לכא מעשה כלל ובזה עיקר המוצה רק במחשבה שלא יטיח דעתו מדם לדעת הרבה שיטות היפח הדעת פומל בתפליין מה'ת כמ"ש בישועי סימן כ"ה והרי קטן אין לו מחשבה ואפ"ה בידע לשמור תפליין אליו חייב להנבו בתפליין שעיקר המוצה אין בו מעשה רק מחשבה

דקוישתם הוא מכל שכן
דכשהגיע לחדוך שחייב
להנכו בק"ש כיוון דמעת
שהגיע לדבר חייב למדנו
תורה ופסק ראשון של
ק"ש ומה שהביאו
מתפלין הוא להזוק
קוישתם ע"ש ודרכך.

אבל קוישת תומפות
צ"ע ומה קוישיא דמתני'
דקטנים פטורים מקריאת
שמע לרשיי אפילו
שהגיע לחדוך היינו
מעיקר הדין ומצד עצמן
אבל מצד החוב של אב
להנוך את בנו באמות י"ל
חייב בק"ש ולקיים וצ"ע.

ובזה אתן חותמת, בדברי
שלום ואמת, בנסח ונפש
ニימְרִידְ הַזּוֹשָׁת וְמֵצָה
להרمت קינר בלונ"ח

בן ציון בלום

נד שלא להגיה תפליין מחתמת הרוזרים או מחייב לשאול על מהו

אחד שנדר לבלתاي להוניה תפליין ובאשר שאלו אותו מה ראה על כבה ומה הגיע אליו להיות נדר לבטל את המצוה הגדולה ורבה אף הוא השיב אמרים מפני שיש לו הרוזרים רעים ריל, והוניה הדין מבואר ביו"ד סימן רט"ז סי' דנדור חל עד מצוה ואם אמר קינם טוכה שאני יושב ללב שאני נטול אמור לישב בטוכה וליטול ללב וברמ"א שם ד"א שמלאקן אותו על שנדר לבטל המצוה ומתרין לו נדרו ומקיים המצוה וו"א אין מליקות בנדר שוא וכן עיקר והש"ך שם סק"ה העלה דאפה"ה מכין אותו מ"ט מדרבנן ע"ש. אלא שבתבת דין דפסק רם"א רשי ל"ח ס"ד אם אי אפשר לו בלא הרוזרים מوطב שלא לדגימות א"כ מצוה נמי וזה

שיל"ת ב' למ' הדברים נה"ת רוח לפיקק טארוואש יצ"ז

בין המקרים, שלום ישאו הרים, זה את קרנו וקון עמו ירים אהובי תלמידי חביבי הרבני המופעל בתורה, וביראת ה' טהורה, הולך בדרך תמים וمتנהג בחמדות כ"ש מורה אלטרע ימ"ק דיים מאויטש נ"י בישוב רינא יצ"ז.

יום אتمול כי יעבור שבתי בשלום לביתי ותהי ראשית מלאכתך להשיך בדבר ה' זו הלכה למעשה כדי ה' דטהרה עלי ואשר יתן ה' בפיו אותו אשמור לדבר ויהיר שלא אכשל בדבר הלכה ואימא מילתא דתתקבל. והוניה נפשך לשאול הגיע באיש

מלאכى אותן מ"ט דבר' עשה דחו עלית אם כן שפיר ייל' דמותר לו להניח תפליין אף שנדר שלא להניח ונדר ה' ע"ד מצוה ממשום דבר' מצות דתפליין דחו עלית נדר, אלא כיון דעת'ת היו רקי' דחו ולא הותרה כמ"ש בתשו' עטרת חכמים סימן ד' בשם רמב"ן בתרות האדם איב' כל מה אפשר למייעבד בהיתרא צריך לעשותות בהיתר וכדאמריין ביוםאי ויו' ב' دائ' טומאה דחויה הציבור כל אפשר למייעבד בטהרה מהדרין אתהרה ע"ש לבן גם בנידון דין מתירין לו נדרו. ואפלו למ"ש תומפות יבמות כ' ע"ב ד"ה אמר קרא דעשה דוחתקדשותם ועשה דיבום דהוא תרי' עשה למצות יבום גם שניהם לא דחו עשה ולא תעשה מ"ט יש לחלק בין הפרקים כמ"ש בספר עין זכר אותן פ"ה להשות המחלוקת שבין הרותם וריטוב'א הניל' דוריטוב'א

דבעיד بما שאינו מניח תפליין שפיר ייל' דין כופין אותו להתיר נדרו.

ראני טרם אענה ואישיב ע"ד אכתוב מה שנלע"ד בזה, והוא כבר הקשו הרשכ"א בנדרים ט"ז וזראה בחינוך פרשת יתרו אהא נדר חל ע"ד מצוה דניתה עשה ויזזה לית' נדר ותירצוי נדר הוא עולית לית' דלא יהל בדבריו ועשה הכל היוצא מפיו עשה ע"ש. והרי כתוב ט"ז סימן כ"ה פק"ז בתשו' אחיו הגזיל לצריך לברך על מצות תפליין בחולם ולא בפת"ח מפני שתשר' ותש"י ב' מצות ה'ן ע"ש, ולפ"ז למ"ש הריטוב'א ב"ט ייז' הובא בד

"דקוקתי אחרי אדרמי' החגון הצדיק שר הטלחה מר'יה ערמות בלם שליט'א ושמועתי שם הוא נהג לומר על מצות בחולם - יליקוט טגליטוי מ"ט קו' מאלוון מות ט"ז, ובמונגה מענו נ"ר נן יין שמפקם נטפלם גדר"פ מלכי פקמיס"

שניהם כאחת הא פסקי' כריז במקה מ"ז דאמור לבך על המצות על שניהם כאחת אוינו' דשניהם כחד חשבי עוד מצינו בקראי מוצאות ה' ברה וקאי על כל המצות ע"ש. והנה הא דמייתי מקרא כבר דזהה בספר חי אדם כלל יין אותן ר"א לנכון ע"ש. ובשאנו לעצמי תמה אני דמה עיננה למתגיא דבריות ר"ז ע"ב דרי"א סבר חתיכה אחת שניינו דיש אם למפרות מוצאות כתוי וחביד טבר ב' חתיכות שניתנו דיש אם למקרה ומוצאות קרי' ע"ש, הרי דעת הרבה מוצאות לש' לשון מוצאות בפתח' זה וא פלא. גם מה שהקשה מנ"א מטבחה מ"ז גלענ"ד דעיכ' לא פלגי רבען ור"י במקה שם אלא במוצאות נפרדות לנMRI וכמ"ש רשי' שם היו לפניו הרבה מוצאות בנזן להעתפס בציית להניח תפילין לישב במקה וליטול ללב שכ' אחת מהנה קבוע ברכיה

כא' בב' מוצות חלוקות כתרחות מצורע וכיובד אב דבאה וודאי ב' עשה דחי עשה ולא תעשה והעומם מייר רק במצות ייבום דאין בא' עשה ע"ש וה"ג בנידון דין אני אומר דזהה דתפילין של ראש ותפילין של ד שניהם שם א' להם מ"ט הוין ב' מוצות חלוקות דזהה לאו על ייך לא קאי אתפילין בין עיניך לא קאי אתפילין של ד ושפיר דחי עשה ולא תעשה דנדר משאיב בעשה דוזתקדשות דקאי נמי אמוצות ייבום והו מפש כאלו כחובה' בצדו בזו שפיר בתבו תום ולא דחי עשה ולא תעשה ודזיך.

אם נסב המנ"א שם סק"ט הביא בשם זקיini הלחם המהות לבך על מוצאות בפתח' משום דשניהם כחדא חשבי והמכים עמו מנ"א משום דאי נימא דבר' מוצאות הן האיך טברך על

המצות ולא נדע מי ומי מה אליה המצוות אבל אם טברכותו של אדם ניכר על איזה מצות שטברך כגון הנוסח שבספר מטה"א הניל או באומר אקב"ז לחתעתך ב齊צת ולהניזח תפליין מודה גם הוא דמי בברכה אחת. ואולי גם הלי"ח ומג"א גם שניים ידו דהאי תפליין של ראש ותפליין של ז' ב' מצות הן שהרי קיל שם בסימן כי' דתפליין של ז' אינה מעכבות את של ראש ושל ראש אינה מעכבות של ז' ואם אין לו רק תפלה אחת מנין אותו שיש לו ע"ש וכמ"ש שם הטז' ורק לעניין הברכה חולקים דכיון דברכוთיהן שווה חשיבי כחד לעניין הברכה שהיא נופל עליהם לשון מצות בפתירתם.

ברם משל דמתוין לו הנדר משום דעתה דזהה לא תעשה הוא רק חזוי, הדרנה ביה ללבאורה עיקר קושיות ראשונים תמה דמה קושיא

לעצמה דבזה מבריך רבנן והברכה אחת היא לדם ובולט יהוד בברכה דטברך אקב"ז על המצוות ור"י פליג דטברך על כל אחת ואחת אבל בב' מצות שברכתן שווה כמו בתפליין וזהאי די בברכה אחת אף שם שני מצות. ועיין בהגנות הגראעקי"א או"ח שמ"ז סי"ד הביא בשם תש"ר מהר"ם די בוטין שם צrisk לעשות ע"ח ועירובי תבשילין מברך ברכה אחת לכלן אקב"ז על מצות עירוביין ובמספר מטה אפרים שעל הל' ר'יה וו'וב הביא שטברך על מצות ע"ח ועת ואף שם שני מצות מיט' כיוון שברכתן שווה סני בברכה אחת לכלן, ושורר בישועות יעקב סימן כ"ה שהביא כן בשם תש"ר הריב"ש ושמחתי [ע"ע בתשיי המחבר לעיל סי' ? ונדרפה בהנדשיפ ערבי פטחים]. ועודداولי ר'י נמי לא פליג ארבען אלא לעניין לבך בנוסח זה אקב"ז על

החרוץ מורה אלמן הירש לאווי ני דקשמי דמ"ט האז' מניה תפילין של יד ועדיין אין תפילין של ראש עליו והוי רק חד עשה שלאandi עולית יפה העיר. אך ייל לפמ"ש הנקיי בשם הרנברג ב"ט [ט"ז] רהב שיד מצהה חשיב בעידנא עשהה וה"ג עכ"פ הנחת תפילין של יד חשיבי הבשר מזויה לתפילין של ראש כיון שהדין דב"ז שבין עיניך יהיו שתים, וביותר תקשי דהאז' חולין תפילין של ראש תחילתה יניהם תפילין של יד להז' אבל לפמ"ש לקמן גם זה ATI שפир.

וביזן שבאנו לכל זה שמורר לו להנחת תפילין ממשום דבר' מצות דתפיפין והז' עולית גדר א"ב לא מיביעיא לדעת הלבוש בטימן ל"ח מצות תפילין להיות עליז כל היום הוא מה"ת א"ב כי שותפיפין עליז מקיים ב' מצות דתפיפין והז' לעשה עולית גדר כטובן. וודרבני

דנימה עשה דוחה לא תעשה הא באפשר לקיים שניהם לא אמרינן עשה דוחה לא תעשה והכא הרי אפשר לקיים שניהם שישאל על גדרו, אבל כבר האיר לנו בזה מון בתשובות ד"ח ח"א או"ח טימן כי"א למלה דקייל אכן מתיירין הגדר עד שחל והכא הרי לא חל הגדר כיון דהוא גדר ע"ד מצוה דהוי העשה אותו וכל עיקר חלות הגדר הוא רק ממשום שתאמיר דיכול לשאול על גדרו ולא צריך שתבא לידי ל"ת אבל להחות הל"ת למורי לא חל וא"כ שוב מטלא אין יותר גדר זה חול וכיון דאין לו מקום מטלא דהוי העשה ולא מיקרי אפשר לקיים שניהם ותקשי דנימה עשה דוחה לא תעשה ע"ש דבריו וקדושים, וא"ב ה"ג אין מקום להזכיר גדרים אי אתאי עליה ממשום דבר' מצות התפיפין והז' עולית גדר כטובן. וודרבני

רק שהה כדי לפשט וללבוש חייב על כל אראי אפילו למאיד לשאבים אין לךין כיון דתחלת הלבישה עי' מעשה חשביב השהיי' כמעשה עיש' ומשמע לבארה דעתך דוחשבין באלו עשה מעשה נם אחיך ודלא גנמי הניל'. וא אמר ר' הגאון זצ"ל בבית שערים (או"ח) טימן שם כתוב להשות המהلكות דתומ' קאי היכי דתחלת מעשה היה בחוב ולכנן כל מה ששחה אחיך דיניגן ליה באלו עשה בתחליה אבל גמי קאי שתחלת מעשה היה בפטור ואי דיניגן ליה באלו או גמר הכל פטור ודפוחית, ולפי' ה"ג כיון דתחלת הנחתן היה בה יתר משום דבר' מצות דתפילין דחו עולית' דנדר שפיר אין כאן עכירות עולית' דנדר אף אחיך אענ' דתו ליכא מצוה מה'ת כיון דבמה שטונה עליו אתן עשה מעשה בידים ואיש'.

ולא תעשה נדר, אלא אפילו לדעת החולקים דמל' זהה שייחו עליו כל היום הוא רק מדרבנן עין ישועי' טימן כי' אות ד' וטימן ל'ח וא' לבארה איך מונחים עליו אף רגע אתה יותר משיעור חיוב דמה'ת הא או ליכא מצוה מה'ת ועובד אעשה ול'ת דנדר, אמן הדבר נכוון גנמי ב'ק כי' הקשה למאיד אשו משום ח齊ו באלו בידי' הבירו א'ב איך שר' עיש' עם חשביב להדק את הנרות והדלקתה הולכת ונגרמת בשבת וכוי ותי' שאין הפירוש אשו משום ח齊ו דוחשבין ליה מעשה דמיican ולהבא באלו עשה גם אחיך אלא אדרבה אמרין דבעשה שיצא חז' מתחמי' נעשה הכל וכמו'ן דאגמירה' בידים בהאי שעטה דעת' עיש' בארכות. אך תומ' שבועות טרי' דה' או כתבו דלי' אם לובש כלאים ואיל אל תלبس אל תלبس אפילו לא פשוט ולובש

יבמות ה' ע"ב قولיה דמה
שהותר משום עשה דזהה
ליית לה' הותר מכללו ע"ש
ונותר מ"ש כטובן.

איבראא דעתו טקיים יש
בראש לישב גם קושיות
ראשוניות הניל דנימא עשה
דזהה ליית בנדר לבטל
המצואה גם קושיות שניא
במיון מא שודקו לשיטת
הפטוקים דבכול ה' אפלו
נשבע לבטל המצואה דנימא
עדליות (ופלא שלא זכר
לדברי הראשונים הניל)
ע"ש והוא דלי' עדליות רק
כגון בכלאים ב策ית
דמיניה לפינן לכל התורה
قولה דלאחר שנעשה
המצואהתו מוטל עליו חיזוב
הליית רק במשך זמן המצואה
שאו הל'ת מתנגנד לעשה
אמרין דבטשך זמן ההיא
אתה עשה וזה ליית אבל
לאח' נשארה הל'ת
ברתקפה כקדם אבל כאן
בנדר לבטל המצואה שלא
לאבל מצאה ושלא לישב

ובר מן דין ניל למה
דאמרין נדרים פ"ז נדר
שהותר מקצתו הותר כלו
והבי קיל ביריד רמי' רב"ט
 והרין ובטויז שם הביאו
מירושלמי הטעם טושים
דכתיב בכל היוצא מפיו
יעשה זהה לה' הכל היוצא
MPIO ואיב לפיו מכין
שהנינה תפילין פ"א טושים
ת תפילין הדו עשה ולית
נדර ממילא הותר כל הנדר
שהרי הוא נתכוין גם על
מצאות תפילין שהוא מה'ת
ועכשיו הותר ואם כן תי לא
הויכי בכל היוצא מפיו ושפיר
שיד להיוותם עלייו גם אח'ב
בשיעורא דרבנן. שוב
מצאתי בליקוטי שווית החטים
חו' מיטן א' ד"ה ועל השני
דמה שהותר טושים עדליות
כין עדליות דחויה ולא
התורה אין לו עניין לנדר
שהותר מקצתו הותר כלו
כטבואר בנדרים כ"ה ע"ב
וביו"ד רמי' רב"ט ומיטן
רל"ב פ"ז וס"ח ועיין תומ'

וביוישוב קושית
 הראשונים הניל ניל עד לפמ"ש הרין נדרים כי dredrim תליין על שבאותם משום דנדר הוא איסור חפצא והל על שבואה שהוא איסור גברא אבל שבואה שהוא איסור גברא לא חל איסור חפצא דנדר וכו' ושוב כתוב שם להבי לא חל שבואה אנדר משום דנדר כי היבי דאית ביה איסור חפצא איסור גברא נמיอาทיה שמכיוון שנאמר קאי עלה בלבד דברו שהוא איסור גברא ככל לית שבורה ותביא ירושלמי דמה"ט אין שבואה חל על איסורין ונדר חל על איסוריין ע"ש ומובואר דעת הרין דכל לית שבורה הם איסורי גברא ולא איסור חפצא להבי חל עלייו איסור נדר דהוי איסור חפצא. וידעת שכך הלכו נמושות בגודל אשרונים בזה דכל איסור שבורה גם איסור חפצא ואיסור דרבנן איסור גברא

בתוכה שאם תאמר לבשינו עונת הפמ"ש ועונת החג שייאל מזוה וישב בתוכה משום דעתיתתותו בטייל הנדר לגמרי ומותר לו גם לאחיך לאכלי מצה ולישב בתוכה מה שהיה אמור לו עד האידנא, משום דנדר שהווער מקצתו הווער כלו ובזה לא עדלית זהה ל"ז לכלאים ב齊יות, וממילא בהתרועע היסוד נפל הבנץ דה"ג בנ"ד שאם תאמר דבר' מוצאות דתפילין יודה עולית דנדר איכ'תו הווער מקצתו הווער כלו ונתרטט הנדר לגמרי ובזה לא דלייז.

אבל באמת כבר כתבו חותם מנהחות טיל עיב דיה תבלת בשם ר' ר' וויל. וניל אפילו בלילה (دلאו זמן צייזית) אין בה משום כלאים דונגמי התיר הכתוב כלאים ב齊יות עכ"ל ואיך כל דברינו הניל צדק יהוו כמובן.

שוב נתישבתי דבר זה
אי נדר ה' על אוטרין
מחלוקת הפטוקים ראשונים
הוּא ביז"ד סימן רט"ז מ"ה
וסמ"ו ובפי הרא"ש נדרם ח'
ע"א והרשב"א בתשרי סימן
תרט"ז טברים זהא נדר
חל ע"ד מצוה רק בביטול
מצווה אבל בנדר שלא לאבול
נרט לא תל דאין איטור תל
על איטור עיש' ומשמע
לכארה דיל' למברת ר"ז
הניל ואם כן הוּא לשיטותיה
הקשה שפיר נימא עד'ית
ויל'.

הנה הארכתי קצר
בפלפולא דאוריתא משום
יגדי תורה ויאדר אבל
באמת א"צ לכל זה שער
שנו הכתומים בלשון המשנה
נדרים ט"ז כיצד אמר קומן
טוכה שאני עושה לולב שאני
גוטל תפילין שאני מניה
בנדרים אמור וכ"ה ברמב"ם
פ"ג מנדרים ה"ז ומשמע
הדין אחד לדם וכל מה
משמעותם בפטוקים לענין

ועין בספר תומ' ירכ' רפ"ב
דיאמא ובתשוי שעורי צדק
האי'ח בחזי לטנא דברורה
אות ג' ואבא מאוה"ג זכל
בבית שעריהם סימן רט"ז
אבל הלא דברי הרין שפטוי
ברור מללו, ולפי' בכלאים
בציצית שהוא בגין אבל לכל
התורה דנימה עד'ית הרי
הלא דכלאים מוטל על
గברא גם העשה הוא חובה
גברא כדי' אורה סימן ר"ט
דציצית חובה גברא ולא
חובה מנא דכלי קופמא
פטורים מציצית ועיש' בטוויז
ומנא ושפיר אני עשה
గברא וזה ל"ת שהוא נמי
איטור גברא אבל גבי נדר
שהוא נ"כ איטור חפצא נהי
העשה דחי איטור גברא
שבו אבל האיך נימא דأتي
עשה וזה לא תעשה ואייסור
שרובץ על החפץ זה וזה
לא ניתן להאמר כלל
העשה לא יכול להתייר
אייסור חפצא שבו והוא נכון
מאוד לענין.

סוכה הה"ג בתפילהין ומתרין
לו נדרו כדי לקיים המצווה
כהלכתה.

זהנה מ"ש רמ"א אמר אי
אפשר לו שלא הרהורים
מוטב שלא יניח תפילין הא
וזאי משום דהיהם הדעת
פומל בתפילהין ואמנם בוגוף
הדבר דהיהם הדעת אסור
בתפילהין ילפיגן ביוםא ז'
בק"ז מציז ומשמע שם
שהוא ק"ז גמור והימח הדעת
אסור מה"ת בתפילהין אך
הgotמי שם כתבו שהוא רק
מדרבנן שראוי לעשות כן
עצהיר'ת ודכירנא שראיתי
פלפל בזו בספר מלא
הרורים ואינו כעת תחיז
ובישועי סימן כ"ה העלה
עפ"ד הפוסקים דיש חילוק
בין תפילין של ראש לתפילהין
של זד לענין ליכנס לבה"כ
דרתפילהין של זד חשובים
מקומות הויאל ואין השם
בגלווי משא"כ בתפילהין של
ראש חשובים מנולמים טושים
שיין וدل"ת שוזא רוב השם

וזוא בגלווי והג' לענין הימח
הදעת דיש חילוק דבתפילהין
של ראש אסור מה"ת
ובתפילהין של זד אפילו הימח
הදעת גמור איננו רק מדרבנן
ע"ש. ובעתה אם נדר אחד
שלא להסיח דעת בתפילהין
לא מביעיא אם הוא רק
מדרבנן דודאי תל הנדר
דורי קיל"סומי רט"ז דבר
 שאסור מדרבנן ואמרו עליו
בלשון נדר נתפס בנדר
ואstor אלא אפילו לדעת
ישועי דבתפילהין של ראש
הוא מה"ת נמי לא מביעיא
לה"א שבמיטן הניל' נדר
חל על איסורין דודאי נתפס
בנدر אלא אפילו לדעה
ראשונה שם שהוא הרשב"א
נדර אינו תל על איסורין
ט"ט הכא ייל' דמינו דחל
בתפילהין של זד שהוא רק
מדרבנן תל נמי אתפילהין של
ראש דהיהם הדעת אסור
מה"ת ועיין ביריד שם ס"ב
ויל'.

כדי שיטח לבו מדברי הבא
הטויקים לנפּוֹ ונפשׁ יופנה
לבו לקבלת עול מלכות
שמים כמ"ש הבי' בדין זה
במיון ל"ת, ואם אין יכול
להעמיד עצמו עכ"פ יעמוד
עצמו מדרוזרים רעים זמן
קצר להיותם עליו בשעת
ק"ש ותפלה ובמשך זמן
זה הוא ישוב מחשבתו הרעה
ואם בכלל אלה לא יכול
להעמיד עצמו ר"ל איב
מיטלא פטור כמ"ש רמ"א.

וזו יرحم עליו והוא יטהה
לቤתו בתורתו ושב
בלቤתו אהבתו ויראותו
בגמץ גפשׁ רבך אווזין
הזרירץ באחבה

בן ציון בלוט חופקה'
הניל

ובכל זאת אין זה עניין
למיול בהר כונת הנדר
שמבוואר דינן בסימן ר' יח
ד浩ם עכ"פ קרובים דבריו
לבונתו וביתוי שפטים וכונת
הלב הם עכ"פ מענין וממן
אחד אבל בנז' שנדר שלא
להניח תפילין מה עניין
שימושה אצל הר סיני שנימא
כى לטובה בונתו שלא להטיה
דעת בתפילין זה לא ניתן
להאמר כלל ומאן דקבייע
לזרוז נפשׁי לךים דברי
חכמים נדרים מיג לטרישות
ודאי לא יאמר שנדר שלא
להניח תפילין כי"א כי יאמר
שהלא יסיח דעת בתפילין
ושלא יהיה כל יציר מחשבות
לבו רק רע כל היום ר"ל, لكن
לפק"ד יש לדוחור נדרו ויקיים
מצות תפילין חולת ראי
לקנשׁ ויש לבוט בדברים
למשוך לבו ליראת שמם

פרפראות לעניין בר מצוה מהתורת רבותינו הקדושים

בן שלש עשרה למצות מי קרא דכתיב עם זו יצורתי לי תחילתי יספרו זו בגימטריא יג. וניל דהרמב"ט פ"י מלכים ה"ב כתוב ולעלום אין עונשין מהן [פי' מב"נ] לא קטן ולחרש ולא שוטה לפי שאין בני מצות והקשו עליו הא פסק הרמב"ט שם פ"ט הי' דב"ג חייב על אבמה"ח בשר מן החיה בכל שהוא שלא ניתן שייעורין אלא לישראל בלבד והרי כתוב הרואה"ש בתשובה כלל ט"ו דוגדות הוא בכלל שייעורין הלמ"מ וכיוון שלא נאמרו שייעורין לב"ג אמא אין בן קطن גענש ותוי חותם יר"ד קפ"ד סי' שי"ז זה א דין בן קطن גענש הינו דלא בא לכל דעת כל אבל אם הוא בר דעת ע"פ שאינו בן יג גענש משומש דלא נאמרו שייעורין לב"ג אבל ישראל אליו שהוא בר דעת אינו גענש עד שייהה בן יג, ועיין ברמב"ט פ"ח מלכים ה"א כל המקבל עליו שבע מצות ונזהר לעשותותם ה"ז מחסידי אורה ויש לו חלק לעוה"ב וא"כ קשה לדאו ודוקא עם ישראל יעד לספר תחלתו אלא גם בין רק החילוק מחיוב יג ואילך שאצל ישראל מתחילה החיוב לספר בתחלות ה' בגין יג למצות מי קרא שאינו מחוייב קודם אפילו הוא בר דעת דכתיב עם זו יצורתי לי תחילתי יספרו זו בגימטריא יג וזה דוקא בעם זוישראל ולא בבן וא"ש.

בית שעירם יר"ד סוס"י תל"ג.

שאלנו תלמידיו לרביינו מנין הא דתנין בן יג למצות אל זש"ה והכהו לפני כדי דשעתו במספר ארבעים יכנו וכו' מדרש הובא בנהחלת יעקב:

וניל על פי מ"ש בפסקין מהרא"י דקטן אפילו הגיע לחינוך לאו בר עונש ואזהרה הוא כלל והביא ראה קטן מיבותם באוכל נבלות וכו' וזה דאיותי קרא דלא ליטפי בידם יל דקפיד שלא ירגיל

אותו לעבור עבירות כי כשיגדיל יבקש לימוזו ועבירה גוררת עבירה על"כ מהרא".

ומה"ט נ"ל הא דדרשין כדי רשותו משומ רשותה אחת אתה מחייבו ואיתך מחייבו משומ רשותה כי על עבירה הקלה הוי כמו אונס דעתך עבירה גוררת עבירה וקס ליה בדורבה מיניה דהחרומות גוררות את הקלות, חחו ששאלו מניין מניין הוא דתניןן בן יג מצות האASA תורה ליספי ליה בידים גם קודם יג כקושית פסקי מהרא"י ותירץ זש"ה והכה לפניו כדי רשותו במספר ארבעים יכננו דמשום רשותה אחת אתה מחייבו ולא משומ שתי רשותות משומ דעתך עבירה כל הל יג ספי ליה בידים אסור שלא יבקש למומוז כשיגדיל דעתך עבירה עבירה כת"י פסקי מהרא".

של"ת בית שעדים י"ד טמן תל"ז

במדרש שאלו תלמידיו מניין לבן יג במצות אל דכתיב ארבעים יכננו לא יוסיף, דתשו' חת"ס סי' קפ"ד חיר"ד כ' בדעת הרמב"ם דברב"ג לא תלו שיעור דלות בשנים דלא ניתנו שיעורים לבן נח ושיעור גדלות נמי בכל שיעורים הלהקה למשה מסיני כמ"ש בחשו' הרשב"א רק ונולי בדעת דכל שהוא בדעת שלימה אפילו לא הגע לכלל שנים מיקרי גדול ע"ש, ולכאו' קשה דמי אילא מידי דלב"ג אסור ולישראל שרי ואיך אפשר דברב"ג יהי בר עונשין גם קודם יג ובישראל עדין קטן, אלא דיל דגבוי עונשין ליכא מי אילא מידי והראיה דברב"ג אזהרתו זו מיתתו ובישראל משכחת מלוקות. וזה הכוונה במדרש מניין כלומר איך אפשר דברישראל בן יג לממצות הא ב"ג גם קודם להה הוי בר עונשין ומיא אילא מידי וכו', והשאיב דכתיב ארבעים יכננו ומבוואר דבראונשין ליכא מי אילא מידי.

אל בזה המד' מנין לבן יג למצוות, פי' דלמה אקלילה חתורה נבי עונש ישראל דברישראל בן יג בר חיוב ובן גם קדמת זהה ותי' עם זו יצורתי לי תהילתי יספרו דישראל הם עם קרובו וחביבין להקב"ה لكن הקל מעלהיהם עונש וחס רחמנא, כך יחוס עלית תמיד ובלצלא.

אות ציון

כתיק הגה"ק רבינו בנטzion מסארואוש.

על"פ עפמ"ש קדוש אבא מארי ז"ע בבית שערים האר"ח סי' לא דבמצות שב"נ מצויה גם קטע מצויה אפילו אי קטן אוכל נבילות אין בידי מצוין להפרשו ואולי אי ספיליה בידים מותר הכי דלא גלי קרא דלא גרע וב"נ קטע שהוא בר דעת חזיב במצוות לדוחו לדעת חתיס הכל על'פ במצוות שב"נ מהחר עליהם ותי' ארבעים יכנו מעיקרא אינו בר עונשין.

אות ציון

כתיק הגה"ק רבינו בנטzion מסארואוש.

שער

הלכות תפילה
משנה הלכות

הלכות תפילה

לאור תורה ופסקי הלכה של עטרת תפארת ראשנו, גאון
 ישראל וקדשו, שר התורה, פסק הדור,
 מבן בעל משנה הלכות שליט'א
 מלוקט ומעובד עפי ספריו ייד חלקיים.

פרק א'
תפילה עיבודם והגדותם

שיעור התפילהין

- א. התפליין אין לעשותם יותר משיעור אכבעים על אכבעים¹
- ב. תפליין שהם גודלים מחמש אכבעות אין להניהם אמילו בדיעבד, ולדעת הרבה פוסקים אם הם גודלים מאכבעים על אכבעים כבר אסור להניהם.

¹ "הלק ה סי ת וברעת השיטשא רבו הובא בטור סי ל'ב."

² שם בשם תשע ובען הבית שערים איך סי כיון לישב מרגג השלים שושש שונר שע מטה אבשנת שם והגיינרא והמעבדנא.

³ ק' דשות ובית שט' ומייק לה זהרי נתקין הנטקינס או שטשר זטקינס יש בואש להניהם צני תפליין אם הוא להזב או לעטבה והאטא, ובחרז ומשער זה הוא מזיך יותר משני תפליין לסתו

ג. חטפין אין להם שיעור למיטה, ובפלו קטנים הרבה.^ג

ריבוע החטפין

- א. החטפין צרייכים שהיו מרובעים ויש להקפיד על כר".^ד
- ב. אבל מכל מקום אין צורך למדוד את הריבוע ע"י מדידה מהשבר או מדידות וטכניות אחרות המגליים דיקוק זיות הריבוע עד למ"מ מדויקים.^ה

בראשו, והשtnא אם הם יותר משער זה הרי יסא משפטה הכספי לסתור תפלין מצחיף ומבאר בריטניה וכן הוא לשון המדיני ובכך סיר לב' דמקומם יש בראשו וכן הוא חזק לא פחות ולא יותר. וכך במשפטים ואזרז וחוצה שיטם לד.

^ג שם, וכן מבואר רעת היה בריטניה עיוחבן צד.

ה רולפה למשה מסני.

ו. חלק א' סי' ל. תשל' המביס לטען בדיקת אורתוג הובא במציא אוזח סיר תומטס סקי, שהראה צריכה להזות לפ' ראת עיני בשער וזה באוק טבע ולא סדק מבני. ובכל טלקן אמרואץ או אפשר לביצעם בדי אום ולמד איזא לביצעם אל' לשעלם לא יישג ריבוע מבחן. ושה דלענץ בית הבטנגן קרייל במחנני נגעים פיב' מיא בית נוינע ובית שעל איזט טנטא, ואטו ניכא שטחן במקומסקופ או מכשורם אחרים שעוזרו אורתוגות של הריבוע אלא וזה שדרבה העיטה סדק ראה של בני אום.

ו. שטם לי מפיהם להרים טס' קלט פיר' מז' לטען שישר בבייה ריבוען שב אל' אומד הדאות עישט, וכן באנפנ' סdag לסתור היה אסוד למדוד בכל', ומי פיהם להריבוע עיוחבן פז' מיא ערסט בזונגב עישט.

דבך של בהמה טמאה בבותים

א. דבקים המועלם פועלה בעצם הכشرת הבתים והם מעיקר דין, וכשלא עשאן אין הבתים כשרים, או שהן מן הדברים שאינם הלכה למשה מסיני, מוטל בהם מה שאינומן המותר בפייר.

ב. דבך של בהמה טמאה שבזמן יצירתו היה נטול מאכילת כלב אינו מוטל לענין מן המותר בפייר אפיו לדברים שhot מעיקרי התAMILIN.

¹ חלך : ס"ז ו. והוכחה מברא שבת כח' דבל שהוא מוחלט בעי מן המותר בפק וברשי שם, והבי ס"ר לבן וביאו ודפסיק הגיט ואיה כתבו שלא מזא טעם להקפיד שלא לתקן המשוחה אלא בקהל' שר ובי סטב ומיהו אפשר דבל מל' דתפלין בענין מן המותר בפק, והקשה רבי טמי איסתפק לה למון ובי דא ק' הוא פשנות הסוגיא ובעז' תעישם בסמך יוברים שהקשה ק' על הרובנים.

² שב Monk דינאת כלבים חיל פרט בעלמא וטהא לדבש ובורוס כהומביס פיג טacky האג פיא מכל תמקש הדיא לענן מדר, וכן כתב ספר המתาง הכל' תפילה בסוף הספר. וכן כתב להיזא בתשובה פאהבה חיב ס"ר ריז, ומה שסבב רמי' ס"ר לבן ליטול דבך לשא לבן וזה בטעים שיראו כאותה הוא מטהות המשגב ועוד דבר שגהנה מבריאו לדבר אשר פקע אישטו מגיה כתיש ריבת יונה. ועי' ורבינו פמן תקליט במתמי' ומולט פיא טacky, ועי' חזק' ריז ס"ר קין ולובט ביש איזה ס"ר ריז שטלוק במפלט שאכילת אודס או פה מטה איסור נבלה א' לא, וה תול' בטהילות הרואה בסביה שיא וביד שיז, והושביה במשותה בתבאות שם ביד שיז, וכקצתה ליען מוסיק בטעור הרואיש כל' כד ס"ז ורשביא חולין קבל זתקא אונחדס אכלו, או שם ואיסור נפקע מהטאיל' כטעפהל.

³ ובדמי ספר המתาง והשובה מארובה גאל וכיש בבדים שאינם מעיקר והגניל' ואינם צריכים לשפה, וכיס בשחתת בא עמק סטן ריז, תע' שית מדרים פאהובן סטן פ"ד.

ג. דעת הנובי' שਮותר לעבד את עור התטילין והרצעות בדבר טמא, ודעת הרבה ראשוניים שאסרים להשתמש בירצא מן הטמא.^ג

חיבור ודיוקן בכתבים

א. שין של התטילין אין לעשותה במנוי עצמה ולדבקה אחר כף על הבית.^א

ב. קביעה באמצעות דבק או באמצעות מסמרות נקרא חיבור.^ב

צבע התטילין

א. ק אוחז ס"א, ת' אוחז ס"ב. ומי תשע וחמש זיך ס"ר ראי לשון הלאם.

ב" ס"ר המתרגז גайл, ומערכה גילה סבורי אל.

ג' טמא ומונע בפאללה זו זהה בעקבות הערטו של הagan מדורית אלשיך שליטיא לשון דבק בעשיות הבתים, ותשובותיו של גבריאלי שליטיא שהסביר על דברי רבט שליטיא מובאים בספר קרבן תשובה וייחלט תשליך וועט זיין לקרא מן המטור נפק לדבר שאותו בא מן המטור ואפלו שיש בזטור אכילה או שאון עליל אסוד אכילה וזה לשון הדבק. עיין בדרכיהם מערכה מל' מערכה.

ד' חלק ב' פיטן דת הוטחה לה טבורה שבת כח עיב עיש.

ה' חלק א' פיטן לה. ייחלט זיין והבא בטר זיין דף מד עיב לענן נאמתקין שקבש עיר טבורה ואינו חזין, וכן הוא לשון נבליג. ומי שית בית יעקב ס"ר קביב לשון וחבור אתרוג הגדרה, ובתנאי שאין דיא ס"ר לד. ורבינו זיין ס"ר שיא. ומי לאוחז ס"ר ליב שכ האמצע לחבקם.

א. רצועות התפילין בעין שחוירות הלכה למשה מסיני¹⁰, ולכן נדרש דוקא מן המותר בפרק, יש מגודלי הטעקים המותר להשתמש בשומן דג טמא וכיוצא בו לצביעת הרצועות¹¹.

עיבוד אי צהן לשמה

א. דעת הרמב"ן רתמיין אין צריכין עיבוד לשמה¹², וכן הוא דעת הרמב"ם. אבל דעת הריא"ש והטור דציריך עיבוד לשמה¹³.

אי היה תכשיט או מלבוש

¹⁰ שם, שבת כח

¹¹ החתים יזר סימן רץ דה והנה מיש האמן, יזכירנו לא איכפת לנו אם אתו מן החומר בפרק וכיו וסזה ראה להזכיר ליקח שמן דג טמא כתזביעים שhort הרטשנות, ומימן אני מחייב להזכיר ליקח שמן זאת עכבר. ובאמת מהה לפי הכלל הכל שהוא טהיר מטהמים בעין מן החומר בפרק שאו שאו צבע הרטשנות וזה שחוורון הוא והטמי ומי נבי תגיל.

¹² חלק ב סימן זה כיה דעת רmbנ נמי נמי, וכי במלhotות סומה כי עיבוד אמר הרמב"א נמי נמי עיבוד ובאי בשם רmbנ הונפלן ב夷 עיבוד לשמה.

¹³ סוד ס"ר לב וגיטר הדוחה כי קייז כשרות רבית שלמה, דשור הבטים ב夷 עיבוד לשמה.

א. הלובש תפילין בשבת דרך מלכוש אינם נעשים בכך לא מלכוש ולא תכשיט במציאות, רק כיון דבחול הדרכן ללבושם לשם מצוה, דרך לבישתן בחול הו דרכ' לבישה אף בשבת^ו.

פרק ב כתיבת התפילין

אי יש חיוב על אדם לכתוב לעצמו

א. אין חיוב על האדם לכתוב לעצמו תפילין כמו החיוב שיש בכתיבת ספר תורה ואף על גב דברתויהו ייכא לשנה דכתיבתה^ז.

ב. מכל מקום כתיבת החטפילין גוטא הוא מצוה, אלא דלפי השיס דילין אין מברכין על עשייתן^ח.

^ו חלק ח טמן וזה בחרכה. חלק י טמן קפץ. מדבר וואיש בית פבי סר רית, ומלען הרמב"ם פיג' מס' לילה והוא דליך מצה לכתב לעצמו דקה.

^ז שם. והבר תלי בשיטת הירושלמי הבא בסוף סוכה מז' או מברכין על עשיית והמתנת מצות נון בזין סודה, קשותות הביצית. ומלען הרמב"ם ולי' ברמת פיא היב דכלי תפילין שם מצה וסוכה ממשמע דמיון זו ולענין עשה זו מצה לסעי' אלא בטש שאין מברכין יש להקל ולהרמב"ם הוא מפני שיש אחריה עשה. ועי' תמה' על וחנוך זיד סר רעה דמשות סוכה לא מצה ולא דמי לטסוה, ובשותת אבנוי סר תנין. ועייט עד.

קטן בכתיבת תפילה

א. קו"ל^יי דקטן אינו כותב תפילין דכתייב וקשרתם וכתבתם, מי שישנו בקשירה ישנו בכתיבתה, ולא אמרינן דנחשב בר קשירה כיון **כשיגדיל יהא בר הכלוי**, כיון דחוובת תפילין של היום לא יחוור אליו בגודלותו ולגבי מצווה של היום הרוי הוא קטן^ז.

ב. הקטן אינו כותב תפילין גם עבור עצמו לשיגדיל, אבל כותב הוא תפילין לעצמו להניחם בקטנותו בשחיב בהן מחוובת חנוך^ז.

^י שיער ארוח סיד לט.

^ו כת' שהקשה הטר בוגין לכך עיב אסאי חרש שוטה וקטן כשרים לסתוב גם הוא אונס ר' נירית, ווירץ דקטן אווי לר' נירית כשותיל, לפי סברא זו או לען סתימת תפילין נימא הצעי דעכיפת כשותיל יהא בר הכלוי, ועי' פמג' אויזה פרטיה כללת דבר או ג'.

^ז חלק ג' סימן ו' כת'. והביא ביאור בשם מן ובית טעריט אויזה סיד לא דודו בעין דמענט טמלה דזאהנה מצה זום ד אם לא עשהה הדוא מקדים ביום ט' או ר' אבל צוית וולב אלם קייפם זום ערין לקיטם למחרת הלך כשותיל והיום לא יקייפם לשולם ובכושיט הטר שבט קלילא' וזה תורת ניזחטן ט' כל לו נבר מחותם כשותיל אבל בר קשואה החוב תפילין של היום לא יהוה שיך בת כשותיל. ועיין חלק י' סימן פא באחודה לאבד חותמת ותקין לען בר ניזחטן שודא' שזחטטו כלאה.

^{ז'} שפ. דכין ומשחיב בתפילה פרהון טעם חינוך נהגב בר קשואה ומתייב להען וחותם ורבנן ועיין חלק ה' סימן י' ג' ד' מתרשי כתיס אויזה סיד ט' דודב לא ייזא חותם חינוך תפילין כלוא' תען בידור אורך בען וחותם זונן.

ג. קטן שהוא בן ייג' שבחת תפילה ולא ידוע אם הביא שתי שערות, מותר לו להניחן לעצמו^ט.

הנחת חלק בקהלן

א. צריך להניח חלק בקהלן מלמעלה שיעור כדי שייהיו מוקטים, ובסוף העמוד למטה שיעור כ"ק ונוץ' פשוטה^{טט}.

ב. בחלתן וסוטן מעיקר הדין אין צורך להניח חלק כלל אבל נהגו הסופרים להניח קצת בחללה^{טטט}.

פרק ג' ומין חובת תפילה, וממי החייב בה

הנחת תפילה עם הטלית

ט שם חז. מהנהות הנוגעת לדבוי דיזיה הוי ספק ספיקא ספק נולח הוה בשעת הסטימה אתיל קטן וטלטן גם עתה קטן הוא ופטור מתפלל, ועייט טמן שלטיא מפלפל הרמה בדמי.

ט' חלק טמן קאזר.

טט' שם רמייא טמן לב.

א. הביבאו לו תפילין ואין לו מלית עכשע עיה את התפילין בלי התלitz^ט, ואך על פי שודע שביבאו לו מלית אווז כך אין אומרים לו שיטוק בכוי לשותה הבנזה יותר מן המובהך.^י

הגחת תפילין אחרי תפלה ערבית

א. לא הניח תפילין במשך כל היום והתפלל תפלה ערבית בשעה שעדרין יומם אפלו הכى לא ניחם^{טט}. מש מגDOI הפטוסקים שכותב שנייה בלי ברכה^{טט}.

ב. אפלו למאן דסיל לילה זמן תפילין אין אלו אומרים שמצוות התפילין הוה מצוה אחת משבת לשבת^{טט}.

ט זלק י סמן ו.

ט טיא אחד סי ציז, והציגו סרב הטעם דשווי מצה לא משוחין אפילו שוכל לשותה מצה מן המובהך. ובשען אין מעבירות על המצות. יען ודבי ודאי סי יג ובבבצץ סי קיז וחטיכס איזה סי קסיב ויסוד הענן בתורהיך זוזוקא אם מספק לעל שלא יקיים את מצחה בכלל או לא משוחין המצוה בשווי מצה שאיבר כשיוכל אורך לקיש בזיהו יותר, וubahת הנגשוי סי ריב חלק עליו, ועי טרי מHALVA ר עיב וטאיא שם.

ט זלק ח סמן יג דברי המשבר טסי ל, וזה שוקר בספר והווים להרטיק על הטע איזה סי תץ דאם לא תקש בשופר וכבר קיבל את השמת ומיין יום תוקיען ומיש שופר תפילין כבד ביאר את פרקיית שעירין איזה סי כ-הטפלין אויז שוכר הגיה באנון היום. וזה שוקהה על דברי פון ריל באות חיום ושלום ומלפני התורהיך מקור הלכה זו ממשמע להדא ואפלו לא הגיה כלל, מאורן מן שליטיא ותורהיך צויז שלא ביך שד על התפלין אבל הגיה קיטם באנון היום, וזה משובק קיז דואיז סי לא או ה.

ט טמיג נמי שם סקי, ואיזא סקי.

ט טט. ודבנהה מקרים כל יום יום בשעת גנותו וכמו בנסיבות שחותפה משבת ז' יומם מכל מקום מקרים בכל שעיה מצה והשהה ומיior שבט קלייא עיא זיה וטמן.

תפילהין בחול המועד

- א. המניחים **תפילהין בחול המועד מברכין בחשאי**^๑.
- ב. לדעת הזוהר אין לומר קדושת כתר כשהוא עטור בתפילהין^๒ ויש מתירין^๓, אך לעניין כתר דמוסף חול המועד יש להחמיר בזה^๔.

חולצת התפילהין

- א. נהוגין לא לחלוץ התפילהין עד שיאמר בהם שלוש קדושים וארבע קדושות^๕.

๖ חילק ה סימן ה. הטעם יל מטה טגבם המיא ובמקום שיש מחלוקת לענין ברכה או תברך מיט מברכין בטהרא ולהא לטע לאגאי. הלבש טגב הטעם כדי להזכיר שיש מחלוקת את חול המועד, ומון הקשה זאיך אודרבה זיא אסור להניח תפילין בכלל שזה טעם הדר שטהור, ובסתמך טטען טהראל דרב ר' פיט טגב הטעם כדי שלא יונתק השם עלי השם עלי השם עלי השם עלי ברכה.

๗ עין ביה סימן ועי פריח סימן תכין

๘ טווי שט, איז, ולית.

๙ חילק ; טענן ה. דודאש והושט את יומם יומם שלאות רק מטבש תפלת שוחיות ואילך אבל חול הדשאנע שבמהותיו ויום יטאות עייש עד.

๑๐ חילק חד טענן קנג בהנתה והטנאי סימן כי צי שדהינה סברוי והמייא ועי שליח הבאים הדגניא והבאדית והגניא ומחודשין.

ב. המתפלל שחרית בראש חדש והציבור מתפללין מוסף ורוצה להתחילה תפלה ייח דשחרית עם הש"ץ דמוסף, בධיעבד יזין את התפלلين של ראש מקומו בשעת אמרת "כתר" וכן יחזק בברכו תחת התפלلين של יד כרי שלא יאמר קדושת כתר בתפלין^ט.

התחלת הנחת תפילין לקטן

א. קטן המניה תפילין יכול לברך "צצנו" אף על פי שאינו מצווה במצוות ורק מחובבת חינוך המוטל על אביר.

ב. אין נהוגין להקדים זמן הנחת תפילין לטני הבר מצוה^{טט}.

ג. "יתום" יש נהוגין להקדים זמן הנחת התפלין, וטעם בדבר כי הוא מכך יותר משאר הבנים בני גילה^{טטט}.

^ט חלק ; סענ' ג. כדי להזכיר תפלה במנור שי לסתוך על האסיקרים דרך אחד לאטרם בתפילה אבל קורתה טר למם אם לא התפלל שחרית שי למד בתפילה אך לסתה ציע אם מצורפים בך לתפלת ציבור. ועייט באהכה.

^{טט} חלק ה סענ' יב. עיי שורת שב טפר כי שתרמה אך יטכן וקטן חוט ולא זום שקרים לא יטכן ועין ביב דף פיא, ועייט שמן משב את בכתה אנפי.

^{טטט} כשת הומיא סומי ל.

^{טטטט} חלק ג סענ' קענו. כך מטעם מקודען לא ע"א טאל בק אלמנה אחת לפחות לפ' פוחת חותם ר"ז האון והטהורי. ועייט עד טעםם.

תפילין דרבנו תפ

- א. מי שאינו יכול לעמוד עצמו מהרזהור עברה בזראי שלא יניח תפילין דרבנו תפ^{۲۷}.
- ב. בחוריות טוב להם להימנע מלהגיה תפילין דרבנו תפ^{۲۸}.

אונן בתפילין

- א. אונן שלא חל עליו עדין אבלות אסור להגיה תפילין תפם וכיס של רחץ הם אפילו כשליש מי שיתעטך חוץ ממגנו^{۲۹}.

מצורע בתפילין

^{۳۰} חלק ו סעון ב' עפי דבר הרטיא סעון ליה סד לען תפlein תפם וכיס של רחץ הם שקיוחות נבה כorris בשורת הרמי מפניהם כי קי.

^{۳۱} שם. אין דעתם מצד החוב רק לחומרא צריך לוודר בה בכל הנסיבות כמיש הרין ריש פיג' דסוכם וסתמה שאוטו מחייב בה ומביא עונש לידי חוב פסל בה יותר מזה שפאל במעשה שחייב בה. ועייט בבראדור בה ווי חולין ה עב

^{۳۲} חלק ז סעון קמר.

^{۳۳} שם. טבירות כי ריאג מחרת שיק יזר כי שיב. ועייט ובזין נפער לטבירות את אלא שלחאות את החל שעומדים מחות ריזוק מקום אבל אם הוא בקשר ורק שטבර הות לא נפער דין און עלוי. וביעין דמשה לטהרתק הולך על התבי' מהו בספרו טטראד ק כי ריב' וה' בטהרתו זה והסבטים שווין און עלוי סדיג

א. מצורע אטור להנחת תפילה^{'''}. ומזה שהוכא להלכה בשולחן
עריך יש לדוח שדייני נגעים נודגין בזמן הזה^{'''}.

פרק ד הנחת התפילה

שיעור מקום התפילה של ראש

א. השיעור של מקום התפילה הוא ב' אכבעות על ב'
אכבעות^{'''} ולבוי"ע יש שיעור בראש ליותר מתפילה אחד.

^{'''} שיער אריה סטמן לר'.

^{'''} הילך לא סטמן לו. וכיב' והסביר כי קל' בדיה ולא תחביב ומתוך סוף תזרע פיג' נט. וכייד דעתו והמביס אללא שלא שיק' כיוון דאין חכם עבקי בכל ומשאגר ועי' בחראה סtan הקוטה: לפיכך נעשים לבעל חטא' או ליט' שחק' לאנעריא מהתוטטטה פיה דגעים נגעים און בוז'י לתמה און אונ נדגון והשגב לו זאוף הוא תבה בוה און לו פטני. ויש ליתב עפי הספורת סוף פרשות וארען

^{'''} הילך זה סטמן לר' ועי' לעיל פרק א' סע' א'.

¹ שם בסוף התשובה.

ב. נחלקו הפטוסקים אם השיעור האמור הוא לגובה הראש או לרוחבו, ונהגו גדולים לתងיה שתי זוגות תפילין זה על גבי זה.

ג. תפילין הגדולים מחמש אצבעות אין לדניהם אטילו דיעבד אבל עד שיעור זה יש למצאו מקום להמקילין.

הכרכבות של יד

א. עושין שבע כרכבות שלמות בלי הצירוף של החצאים בתחילת ובסוף^י.

ב. מי שיש לו זרע קערה ורצועותיו רחבות יכול לסמן על הדעות רוחצאים מצטרפים להז' כרכבותⁱⁱ.

מי שאינו יכול לבזרן על אצבע האמה

א. מי שאינו יכול לבזרן שלש הכרוכות שכורכין על אצבע האמה בסיום הכרוכות בגנן שכואב לו או שיש לו מכחה, יכרכם על ה"אצבע" הסמור לאגדולⁱⁱⁱ.

ⁱ חלק 1 פטן ז. עפי המבואר באחיה ס"י פטן ז, וכitm דעת ואורי שציך דיקא שבע כרכות ורבאות וירא או טיז והסדר שלא לחרף והחצאן וככל בבחאה ס"י כי.

ⁱⁱ שם ובדעת הישם חז"ר. ואם גם צעי החצא כרכות מצטרפות לשוד שעה שיזההו לשבע כרכות אלמתן.

ⁱⁱⁱ חלק ה פטן ל. דהיינו הכרוכות אן מעכבות מנבואר בס"י כי אין כן שמצד הקבלה יש להקפיד מנבואר בדור צדיקים בשם מדרין שפרא רוא לתקפוד בזה. ותגה אצבע צדקה מנבואר

ב. אם כואים לו שני האכבעות האכבע והאמה יכרוך על הקמיצה, ואחריו בא האגודל ואחרונה היא הזרת^ט.

שינוי מנהג הכריכות באכבע האמה.

א. מי שנาง לכרכוך שלש הכריכות באכבעו בعين צורת "שין" מותר לו לשנות אחר זמן אוטן הכריכה אין בזה ממשום קבלת מנהג טוב ודבר מצווה^{טט}.

אטר שהרגיל עצמו לכתוב ביוםין

א. אטר שהרגיל את ידיו לכתוב ביוםינו מניח תפילין בשמאל כל אדם ואטילו אם כתיבתו בשמאלו מהודרת יותר משל ימינו^{טטט}.

בפיו דיזטא שהאכבע האמצעית וכיפ' הבודין ובתנשואן פרשות בא אבל רשי ומן שם פ"ז אכבע הסטח לאגודל, ועי' רגיב שם. וכי שד טטר עירובין כי ע"א דיה אחד כשיטות רשי. لكن כשאנו ואנו יכול לניחם על האמה יכול לניחם על אכבע הסטח לאעומל לטטהלה שץ לו ט חשבות כזו לפ' הזראות הללו.

^ט שם. עירש ראה לה.

^{טט} חלק א סענין ט. הדריכות הללו אין מעכבות.

^{טטט} חלק ו סענין ט.

ב. אין להגיה בשני ידיו אפלו אם הוא שולט בשתי ידיו וכן אפלו אם שליטהו בימין הוא רק מכח הרגל³.

שלט בשתי ידיים

א. בונת שלט בשתי ידיים

לבו בימינו היאר מניה.

ג. מי שלבו בצד ימין הגוף ולא בשמאלו ככל אדם מכל מקום מנוחת פטילין בשמאלרי.

ז'וד" שֶׁל תְּפִילֵין

א. אין צורך להזכיר שהיוזל של הקשר יהא לו רוחב של שעורה וכך אם התקם הרצועה מחייבת עשיית הקשר אפשר להקל אטילו לתחילת.

四

מ' חלך וסטן :

"ולק לא סטן לג דלא מיביעא למד זילעך ד שאל וקשההן קשויה בימן ונתנה בשאל
דאאן מוקם האלב משונה אלא אפלו להדרוה רידיכט ד סדה און נטמן בה. ועי שית און צבי
סטט גאנ.

ו. חלק י' סעון ו. ראש שבט סב עייא ווועטעה קענעה טארד תליהה בה און דה אלאי בפערת טיריך. ובכ' הדרואו אונת סעון ד' אויג' והוועטעה טט מטהווארטס בעילן גאנזעט זאערט לילוק על

ב. אמונם יש מן המדקדרין שהקטינו שיהא בראש היוזד רוחב בשעורה.^๔

ברכת התפילהין

א. בירך על תפילין ונפסק הרצועה של ראש למעלה מן הקשר בשעת הנחתה, כשהלבוש תפילין אחרים חזר זمبرך שנית ברכת על מצות תפילין^๕.

ב. בירך על התפילין והוציא אחרים ידי ברכתך ואחר כך שח או המסיק המברך בין ברכה להנחתה ע"ט שהוא צירלברן שנית מכל מקום זה שרצה לצאת ידי חובתו אין צריך לברך או לשמעו הברכה שנית^๖.

חוב הרצועה וכייש במקום וזה שלא חובה כשבשה שאיטה בכלל הרצועה אלא בטר על הרצועה. וכך דאי נבטשאטור וכן הוא מנהג השלם.

^๔ קודחט סר זיא עביז דוחות רצועה ולל על כל ארנו, ומג הנגיד מבריק.

^๕ חולק ח טיקת ג' רשות לך דסרי ריי נטל פרי ביהו ובזיך עלי' ונאנך חזור וטבק על פי הדאור פלאוט וטיג און לדוחות דברת שיר בבר זיא להחבה פטוקט עיי ברכת תשי' זכין דאגן פטוקט זטביבין על של האט וט. וק' פטוקט לבך בזאן צבי טנאומיט סר ג' ובאמני ייזה חייב סר רב ועייש שע באהומן.

^๖ חולק וטיקת ג'. לא טביעה לשעת הטיםஇஆகி கூடி கிடை துக்க முறை தான் சூரை மீண்டும் அவரை சின் ஶநை அமுன அல் ஒது பெற்று. மொகூ லெட்டு மு நெயோ வீது முடிய செப்பா மல்லா வெப்பல்லா. வீது மீண்டும் கிடை தீரை இடு, மீண்டும் லெப்பா மூற்று பிரச்ச ஏர் நீபு.

ג. סח בין בין תפלה לתפלה דקיל שחוור וمبرך על של ראש שתים יש להסתמך אם מוציא אחרים ידי חובת ברכת של יד בברכה זו^{דז}. ומסתברא שמדובר^{הו}.

תפילין היכא שיש לחושש שיבאו לבזין עי' עכו"ם וכドומה

א. נושא אדם עמו תפילין כדי להניחם אטילים במקומות שיש שם רשעים שיחמשו אחריהם ואפשר שיבאו חיז'ו לידי בזון דעתיה אינו נחשב נשיאתן עמו כגורם להר בזון כתבי הקודש^{הו}.

ב. במה דברים אמורים שנושאים עמו ויש בידו מקום לשמורם אצללו אבל אם על הרוב באוטן כזה יבוא לידי בזון אין לו לשא עמו התפילין^{הו}.

^{דז} חלק ה סימן ד.夷יש מהנה סברות בזין בוסת להזיא אם מחייב בברכה מחתת ספה אחריהם ומבחני טו' היוכם ואם מזיא אחרים בהם.

^{הו} שם. חלק ו סימן ט.

^{הו} חלק ו סימן קג. תליא בפלותת והין והרטביה או איכא למזה ריק מקומה וחיטה, עיין שץ זיד סי רציא סי ואין קבוע מזה בהוחבות קראקו ופראג דבדא טלה עסם ויבור והוה נשות לבזין-יטבי קחש. ומה שפטחו נפשים בטהירות השוואת האיזה לשאות עטם והתפילין ולזרנחים ולא חחשו טפי בזום ליל זהה כשעת השמד זראי אשיקאנא דמסאי צרך לפטור נפש עיי' ק"ר שבת מיט' באלאשע בעל נבפס דאית' עטנו מחייב בדבר רשות לא פטור נפשו ו夷יש ברשי' וו, ובנטקי טהדרין עד עיב ועד טעם דברנן נהה להרשות ישראל או והוא כבודה של תורה. שפטוחן עטן עבורה וכדי בחבצת עיי' י"ח שאמר כי שבקש עלבנה של תורה בקש עלבני, עיי' תורה טהדרין עד עיא.

^{הו} שם. עיי' חלק ה סימן קכט.

ג. החולה במחלה מדבקת ר'יל והגהלה בית החולים מקפיד לשורוף כל חפציו במצוותו ליקח עמו תפילין לשם ואינו חושש משומות גרים בזיהון כתבי קודש^๔.

גבס על ידו השמאלית כיצד יעשה.

א. מי שידו השמאלית חבושה בגבս אין לו להניח עליה תפילין^๕.

ב. כל זמן שהגבס עליו אינו מניח גם על ידו הימני.

כיסוי תפילין של יד

^๔ שם. אין דעתו עשה בדים מעשה עיש.

^๕ ולק ד סיטן ג ק משמע משות מחרים אלשיך ס"י נז. רעת הרשביא בתשר ח'יא תפ. ח'ג רבב זהה ב' דז' תעט, זמתגר לѓזח תפלין שיר על הסובע והרשביא דיא ס' תחת כבך ק נמי על רצונה של ד', ועי' תשור הרואיש כל ג' ס"י ד. תשבען דיא ס' ל' וריבиш ס' קליז' בנהדיא על ואשטל הל תפלין ודעת ח'ב הפטוקס וולקם על הרשביא דברג הו' חזקה במ' בשדי ובין בשדי. ואפלו למסבא נמי כי ס"ה בדורם העולל לטלות מיט גבס גרען מבגד מסטם מפה עיש.

^๖ שם. ועי' פ מג איא סקיא, וא"ר או' או ארבג, ושרע הגורי ס"י כה'.

א. התAMILין של יד צריכין שיהיו מכוונים ברגדיו כDBCתיב
והיה לך לאות ולא לאחרים" אבל תAMILין של ראש צריכין
להיות מגולץ^{xx}.

ב. ה"בית" שמניחין על התAMILין של יד כדי לשומרו משחיקה
וקלקול הריבוע אין להשתמש בו^{yy}.

ראי [שטייגעלן] לכוון תAMILין של ראש

א. אין להסתכל בשעת התAMILה ביראי" כדי לכוון את
התAMILין שיהיו בין עיניך^{zz}. אבל אלו שקיבלו מרבותיהם
להקפיד בכך אין למנוע מהם^{aa}.

^{xx} חלק ה סימן ט. מתחות לו בוכב הריף והראש, וכוכב הביצ וולפט זך ולפה וטחה
על הרמיא שכתב דאן קפדא.

^{yy} שם בשם ספר הזירות הל' תפילין סי' ר'יא.

^{zz} שם ובהוספה בסוף הספר. עתס מתחות ליה דקה מעבדה דבענן בית חזאה פמי דאוז לאך
המעבדה, ומי מודכי הל' תפילין בשם ר'יא. וכי תשי' ד' יתקח ח'ג סי' ר'עה וועונת הבמש
איך סי' ו, לבטש מזוכי מזחטי סי' קערת, שבטטו לאסטור, וכוכב בשיטת סי' ר'יא.
ויעי שע בחלק ט סימן מה שע ראות וויטה תלמידו.

^{aa} חלק ה סימן ת' נפקן והצוו זרכי חום מטעם מקום יש בראש להגיה עני תפילין, ועי
ולק א סימן כת' דקליל ואסטור להזגלל נס והזואה אפלל מעי סטנות ואיך יחויק אונל
בשעת הדבולה.

^{aa} שם חלק ג, פלטאל אונך בין מקום יש בראש להגיה ב תפילין ושבדא זומזואה דעתך.

ב. אין להניח להניח ראי' בבית הכנסת כדי לבזין התפילין
מכמה טעמים^ו.

פרק ה חיצזה בתפילה^ו

בלורית וטאה נכricht

א. שערות גדולות שלא במקומם היא חיצזה לעגין תפילין^ז.
והמנוחות על הבלורית אין להם לברך מחשש ברכה
לבטלה^ז.

ב. אין להניח התפילין על טאה נכricht^ז, ואין לברך על
הגנת תפילין באוטן זה^ז.

^ו חלק יא סימן ל.

^ז חלק יא סימן ט. כרעת המשגיב ותחבידת והקשייג ואפילו השער השלחן מודה ושרועות מהראש מזקם אורך לא במקומם התבכבי דודזה החיצזה. וכי אם נה שרבבא בשם חזקה
שיטה לגלה שער במקום הרצשות שיזוז מטעחות על הבטא, וכי אפשר מתייחסו.

^ז חלק יא סימן טג. וכי פחה הדיבור אויג פטע שלם אויג, באה פ' חי או ה, ובזען סופר
פרק כי דודזה החיצזה מאוריתא ובאות חיות פ' כי דודזה מזרבון, ובאות צב' ז' ומי
אריה צ' ז' ג', ועוד הרבה פרנסים הדוארים להניח ק', ולכך זו בברטה על השער ולהרבה
שיטות מלאה אין מביבן על של ראות.

מים על השערות אי חרצין

- א. מים שעל גבי השערות אינן חרצין בפני התפילין^๔.
- ב. אין צורך לרוחוץ את מקום הנחתת התפילין כשהאין שם דבר שהוא מקפיד עליו^๕.
- ג. אטר מקללה ששמין לחתן במקומות התפילין אם לא הסירו אינו חרצין^๖.
- ג. תפילין שהם באוויר נגד מקום הנחתן לא אמרינן בהם קלוטה כמו שהונה כחיקרת אחד מגדרולי הפטוסקים^๗.

^๔ חלק ו סמן ח. וכך בשל ואישוין דין חרצינה כדי טהר ובזה ר' ר' טטה לוי, ואפלו להרשותו שאית חחתש להוציא מיט לבתולה והוא לא ניח ועי לעל פרק ד סיק סיג ואון למור זהוי נמי שאיתו וחוץ, ייען תשר פמי אוריה סמן ר' דטה נברית הי' חרצינה להדייא ועי מהצדש טרי כי סקי דבלוזית הי' כנבע עבה והוא חרצינה.

^๕ שם.

^๖ חלק ה סמן ט, חלק ח סמן י. מים אינן חרצין מימי ומלטם פיב מעבות יהיכ על מיט הרובים וטבל וטליה גנטגע זטס והה חרצינה, דבריו ציע לאזאה ישיט כל התאמון, ואורדה נטע אגשי מעשה לטбел במקה ולא נט עטטם דברי דואיזיל והניזז תפילין עליהם דיטס הלודים אינם חרצין ועי ד שאלן זיך טרי קזיח בשך סיק כ, ומזה אוור טרי לוי, ובאות חזים טרי כי.

^๗ שם.

^๘ שם, על טשי השליה להוחץ את מקום הדתפלין שלא דיא שם שום דבר ההזען מדבר רשות יהודים נתיב כיב דיב לובי אף מקללה של חתנים.

מסיבות טבניות והושמטו ג' פרקים הבאים שם:

פרק ו' בדיקת התפילהן

המדובר בנושאים:

בדיקת התפילהן, ח. סימן פה

תפילהן ש��וניים אי צריכין בדיקה, ד, סימן ד.

קונה תפילהן מן המומחה לעניין בדיקה, ו, סימן יא.

הנich תפילהן אח"כ נודע שהיו פסולין לעניין תשובה, ח, סימן ט.

מצא תפילהן בגיןזה אי סומך שהם כשרים, ו, סימן יא.

פרק ז' תפילהן של חבירו

מצא תפילהן וחכרי ז לא ענה אי מניחת, ט, סימן ששה.

המשנה קשור של תפילהן חבירו אי יוצא בתם, י, סימן יא.

לא הוכחתי היום תפילהן, יא, סימן לא.

תפילהן גזולים, ד, סימן ב.

פרק ח' תפילהן בשבת

ה יוצא בתן בשבת הוא משא מכח איסור בית, ח, סימן רז.

אשה אי יכולה להכניס זוג זוג, ח סימן רת.

^{טז} עי תשע הלקיט חיב ס"ב מ"ב, וואחט ס"י כ"ה ס"ט.

אך הולך ור' בטנן הוא והוא עזק טיגטעל עז נחאגן קיניהו גאנדרו עה צפַּל גַּלְלָא ^ב
געודו גאנטאלס נער מאכילדן זיך ואריכו צעט האלט מאגרא ^ג עזער הכהן ^ד גאנדרן עזער
אברה ב' יעד חמאנון וגבג רבן גאנטרט כראן

אשכנזים פידון שבויים

רביעי בראם הוויזרים באהת מטהפת מלך
החסידים, צדיקים, ואשימים בין הוויזרים ניטים
הצעירים רבי חנוך פיננסק, רבי ישראל סטלאג
רבי גרשון מליחות ווד.

لهم إني أنت عدو الكفاف والجوع
أنت عدو العوز والظماء
أنت عدو العطش والجمر
أنت عدو العطش والجمر

חַזְמָתִיךְ קָרְבָּנוֹ שֶׁל רַבּוֹ וְקָרְבָּנָא
גַּמְפָתָם וְעַטְפָּס גַּמְזָד מְפָתִיכְיָה קָדָשָׁ מְלָגָן

קרית אונגווואר ומוסדותיה
בנשיאות כ"ק מון אדמורי שליט"א
רשות ירושלים חובב"א.

רכיה לראש משיר

בחודת הקущ ובחתו טהרה רוח הננו מגשים את ברכוונו הנבות והצמנתו
קדם רוענו זטאמן רבנו וגוזל נאנן שדראל הקודשו, שר התורת, פלאק' וזהד

כ"ק מון אדמורי גאנז'ע שליט"א

חלבנו הגדול ברא כרעא דאבא מעכ"ת זגה"ע

רבי חזך טיכמה שליט"א

טרא דאתרא זיקריית אונגווואר

לרגל חנוך נכוו - בנו חזך הנק וחלמי, בנשייך,

זבי שמואל אללווע ני

לעל' אהודה ולטעם ומצוות

יזא רועא קפיה זאבתון דבשטיין, שיזכה מון שליט"א לרוב נתת טמנו וטכל
יז'יז'ז מונץ' בירות נפה ומזהוא נפשא טעליא, ומשפע טהורה זו ישפיע לנו
הכל קואל עוזנו שפע רב שב ברכת טמים טעליא, וטהורת עולם על ראשנו,
יאזריך יטם על טמלווט טמלווט הקדש ויזדע ולטדע בימה לאוד תודנו ונגדולה
עד ניאת גואל צויך' בבייא.

כעתידות וברכת

תושבי הקרייה

הנהלות המוסדות

יושר בית המורשת וגבורל, יהטלת מקה סודה טרכי, יוזע יהטלת התית זארץ לבך,
יהטלת היישוב, זאגאי סוליטס - ימענה הלפת און השער, יטכנת אורה ויסי,
יטכללי משכחת ובקי' ציל' שב' ציל' בעל' בתים אוידי ותורה. יהטלת משנות
היום, ינאי קרות המשיח, יהטלת ארגני העש. יהטלת טכנ' ימענה הלפת.